

ΕΡΑΝΕΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η λέξη δράμα σημαίνει την δράση δηλαδή την πράξη αλλά και το αποτέλεσμα μιας πράξεως. Η έκφραση Ιερό[1] Δράμα της εξελικτικής πορείας της φύσεως είναι γενικά ένας πολύ σημαντικός σταθμός της εξελίξεως της θείας Φύσεως ο οποίος εμφανίζει νέα και πολύ σημαντικά δεδομένα στην θεία Φύση. Δεδομένα που δίνουν μια νέα και πολύ σημαντική τροπή στην εξελικτική της πορεία. Η εκδήλωση των ιερών δραμάτων είναι αποτέλεσμα της δράσεως του Ιερού Πυρός[2].

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ:

Η εμφάνιση της ατομικής ψυχής

Με την εκδήλωση στην Φύση της Μεριστής και της Αμέριστης ουσίας ο σκοπός της εκπορεύσεως της Φύσεως δεν περατώνεται. Το υλικό πυρ εκδηλώνεται ως μία κοσμογονική δύναμη η οποία έχει ως αποτέλεσμα την εκδήλωση αρχικά των αεριοδεστέρων υλικών μορφών (νεφελώματα), κατόπιν των γαλαξιών με τα ηλιακά συστήματα και γενικά των διάφορων υλικών μορφών του σύμπαντος.

Επιστέγασμα της δράσεως της κοσμογονικής δυνάμεως είναι η εμφάνιση τη Ατομικής ψυχής, η οποία αποτελεί έναν πολύ σημαντικό σταθμό στην εξελικτική πορεία της Φύσεως και είναι το πρώτο ιερό δράμα στην εξελικτική της πορεία. Η εμφάνιση της ατομικής ψυχής, ως γνωστόν[3], είναι το αποτέλεσμα της εισόδου της αμέριστης ουσίας εντός των ατόμων της ατομικής (ή μεριστής) ουσίας και της άρρηκτης σύνδεσης του συγκεκριμένου αυτού ατόμου της μεριστής ουσίας με την αμέριστη ουσία. Το πρώτο αυτό ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως χαρακτηρίζεται και ως η Εκπνευμάτωση της ύλης, γιατί το υλικό άτομο γίνεται ατομική ψυχή η οποία προορίζεται να εξελιχθεί σε πνεύμα και αυτό να ακολουθήσει μια άπειρη εξελικτική πορεία στον άπειρο χρόνο. Αυτό και μόνον δείχνει πόσο σημαντικό είναι το πρώτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως καθώς έχουμε κάτι εντελώς νέο, το Πνεύμα που εμφανίζεται για πρώτη φορά.

Από τα προλεχθέντα συνάγεται ότι η εκδήλωση της νοητικής πνευματικής φύσεως εκ της μη νοητικής είναι το πρώτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως και ότι η ψυχική ατομικότητα έχει υλική υπόσταση αφού αποτελείται από ένα άτομο της ατομικής ουσίας (βλέπε και στην παράγραφο 6). Αυτά ανατρέπουν πολλές από τις καθιερωμένες απόψεις των θρησκειών και δίνουν άλλη διάσταση στην έννοια του πνεύματος.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ:

Η εμφάνιση της ζωικής νοήσεως

Ο σκοπός της δημιουργίας δεν περατώνεται με την εκπνευμάτωση της ύλης. Οι ατομικές ψυχές για να εκδηλωθούν στο φυσικό τους περιβάλλον και μέσω της εκδηλώσεώς τους να εξελιχθούν έχουν ανάγκη οργανισμών. Οι οργανισμοί είναι τα πολύτιμα μέσα που είναι απαραίτητα στην ατομική ψυχή για να επικοινωνήσει με το περιβάλλον που βρίσκεται, να εκδηλώσει τις δυνάμεις της, να πλουτίσει το

γνωσιολογικό της περιεχόμενο και να εξελίχθη. Για τον λόγο αυτόν η κοσμογονική δύναμη, που εδώ τώρα ονομάζεται φυσιογονική δύναμη, θα δράσει έτσι ώστε από την ανόργανη ύλη να σχηματίσει η οργανική ύλη που είναι απαραίτητη για τον εν συνεχεία σχηματισμό οργανισμών. Κατόπιν φυσιογονική δύναμη, που εδώ πλέον χαρακτηρίζεται ως οργανική δύναμη, (με την μορφή του ζωικού πυρός) θα δράσει ώστε να σχηματισθούν οργανισμοί για τις ατομικές ψυχές και μάλιστα ανάλογοι του εξελικτικού τους επιπέδου. Έτσι οι πρώτοι οργανισμοί είναι οι οργανισμοί των ιών και κατόπιν των μονοκυττάρων οργανισμών. Εν συνεχεία η οργανική δύναμη, που τώρα ονομάζεται φυτική ενεργούσα δύναμη, συντελεί στην εκδήλωση της φυτικής ζωής και παράγει τα διάφορα φυτά που είναι απαραίτητα για τον περαιτέρω σκοπό της δημιουργίας. Οι προαναφερθέντες οργανισμοί αποτελούν το πρώτο([4]) στάδιο στην εμφάνιση αυτοαναπαραγόμενης ζωής.

Η φυτική ζωή δεν είναι ο τελευταίος σκοπός της εξελικτικής πορείας της Φύσεως. Έτσι η φυσιογονική δύναμη εκδηλώνει νέα δράση προς περαιτέρω εξέλιξη, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την εμφάνιση των οργανισμών των ζώων και γενικά των οντοτήτων ζωικής φύσεως. Οι Ζωικές Φύσεις, εκτός από την δυνατότητα της αυτοαναπαραγόμενης ζωής, έχουν αίσθηση και δυνατότητα αυτοκινήσεως δηλαδή της κατά βούληση κινήσεώς τους. Στις ζωικές Φύσεις θα εκδηλωθεί η πρώτη δυνατότητα νοήσεως, η ζωική νόηση και εδώ περατώνεται το δεύτερο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως.

Η εκδήλωση της ζωικής νοήσεως είναι ένα πολύ σημαντικό γεγονός στην εξελικτική πορεία της φύσεως γιατί η ατομική ψυχή εξελισσόμενη αποκτά οργανισμούς, όχι μόνον με δυνατότητα αίσθησης, αυτοαναπαραγομένης ζωής και αυτοκίνησης, αλλά και νοητικής λειτουργίας. Η λειτουργία αυτή θα της επιτρέψει να επικοινωνήσει με το περιβάλλον της και να εκδηλώσει αισθήματα και συναισθήματα.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ:

Η εμφάνιση της λογικής νοήσεως

Ο σκοπός της δημιουργίας δεν περατώνεται με την εκδήλωση της ζωικής νοήσεως. Οι ατομικές ψυχές για να εξελιχθούν στο φυσικό τους περιβάλλον έχουν ανάγκη αφενός μεν τελειότερων οργανισμών, αφετέρου δε τελειότερου νοητικού οργάνου. Η φυσιογονική δύναμη (με την μορφή πλέον του πνευματικού πυρός), θα δράσει και πάλι, ώστε εκ της ζωικής νοήσεως να προκύψει η λογική νόηση (ή συνείδηση) της ανθρώπινης ψυχής, η οποία εξασφαλίζει στις ψυχικές αυτές οντότητες νοητική δύναμη υψηλότερη, τιμιότερη και περισσότερο ελεύθερη. Η λογική νόηση εκδηλώθηκε στο τελειότερο των ζώων του γήινου περιβάλλοντος, που είναι ο άνθρωπος, ώστε να καταστεί το λογικό ζώο αυτού του περιβάλλοντος.

Αυτή η εξελικτική πορεία της φυσιογονικής δυνάμεως η οποία εμφάνισε σταδιακά πρώτα την ζωική νόηση και κατόπιν την ανθρώπινη ψυχή δείχνει ότι η άποψη της «παλαιάς διαθήκης», σύμφωνα με την οποία τα πάντα έγιναν από τον Γιαχβέ με την γνωστή φράση «είπε και εγένετο», δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Αντίθετα έχουμε, αφενός μεν μια συνεχή εξελικτική πορεία, αφετέρου η εκπόρευση νέων ουσιών εκ του Χάους συνεχίζεται ή άλλως η «δημιουργία» δεν περατώθηκε αλλά συνεχίζεται και θα συνεχίζεται στον άπειρο χρόνο.

Οι αλήθειες αυτές είναι άγνωστες σε όσους μένουν μόνον με τις γνώσεις που έχουν αποκτήσει από την «παλαιά διαθήκη» και δεν έχουν επιστημονική κατάρτιση ή τουλάχιστον έλλειψη δογματισμού, ώστε να δουν την αλήθεια όπως αυτή διατυπώνεται στην ελεύθερη από φανατισμούς βιβλιογραφία.

Στην ελληνική παράδοση η εμφάνιση της λογικής νοήσεως περιγράφεται με τον μύθο του τιτάνα Προμηθέως. Η λέξη «προμηθεύς» σημαίνει προνόηση ή πρόνοια που είναι σύνθετη λέξη, παραγόμενη από τις λέξεις προ και μήτις (λογική διανόηση). Κατά τον μύθο αυτόν ο Προμηθεύς (προ-μήτις) έκλεψε το Πνευματικό Πυρ από τον πνευματικό Όλυμπο και το έδωσε στον πλέον εξελιγμένο ζωικό οργανισμό της Γης, τον άνθρωπο, ώστε να αποτελέσει τον νέο του Συνδετικό Λόγο. Αυτό συνιστά την διαφορά του ανθρώπου από τα άλλα ζώα γιατί αποτέλεσε την εξέλιξη της Ζωικής Νοήσεως σε Λογική Νόηση. Με την εκδήλωση της λογικής νοήσεως περατώνεται το τρίτο εξελικτικό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως.

Η μεταβολή της Ζωικής Νοήσεως σε Λογική Νόηση συντελέστηκε ως εξής, σύμφωνα με την μυστηριακή παράδοση που διδάσκετε στα αρχαία ελληνικά μυστήρια: Ο δημιουργικός Αιθέρας (ο οποίος εικονίζεται ως ο Προμηθεύς) του περιβάλλοντος της μητέρας μας Γης δέχθηκε την περίπτωση του Πνευματικού Πυρός κάποια στιγμή που οι αστρολογικές συνθήκες εμφάνισαν ευνοϊκούς όρους. Αυτό το πνευματικό πυρ επηρέασε τον αιθέρα του γήινου περιβάλλοντος και μεταφέρθηκε ως μεταμορφωτικός συνδετικός λόγος στο πλέον εξελιγμένο ον της Γης, τον άνθρωπο, δίνοντας του την δυνατότητα να μεταβάλλει την μέχρι τότε Ζωική του Νόηση σε Λογική Νόηση.

Η εκδήλωση της λογικής νοήσεως είναι ένα πολύ σημαντικό γεγονός στην εξελικτική πορεία της φύσεως γιατί η ατομική ψυχή εξελισσόμενη αποκτά οργανισμούς, όχι μόνον με δυνατότητα αίσθησης, αυτοαναπαραγομένης ζωής και αυτοκίνησης, αλλά και Λογικής νοητικής λειτουργίας. Η λειτουργία αυτή θα επιτρέψει στην ψυχή, όχι μόνον να επικοινωνήσει με το περιβάλλον της και να εκδηλώσει αισθήματα και συναισθήματα, αλλά και να το κατανοήσει και να ανακαλύψει τους Φυσικούς Νόμους και να προσαρμοστεί προς αυτούς.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ:

Η εμφάνιση της γνωστικής νοήσεως

Ο σκοπός της δημιουργίας δεν περατώνεται με την εκδήλωση της λογικής νοήσεως. Οι ατομικές ψυχές για να εξελιχθούν περαιτέρω στο φυσικό τους περιβάλλον έχουν ανάγκη, αφενός μεν τελειότερων οργανισμών, αφετέρου το νοητικό τους όργανο να αποκτήσει την δυνατότητα να κατανοήσει και αφομοιώσει γνώσεις πνευματικής φύσεως. Η φυλογονική δύναμη θα δράσει και πάλι ώστε ο άνθρωπος με την λογική νόηση να αποκτήσει την δυνατότητα να ανακαλύψει και κατανοήσει τους φυσικούς νόμους και να προσαρμόσει την ζωή του προς αυτούς και έτσι αποκτά πλέον την γνωστική νόηση. Τώρα ο άνθρωπος έχει πλέον την δυνατότητα να κατανοήσει ότι έχει πάθη τα οποία πρέπει να εξαλείψει. Με την εκδήλωση της γνωστικής νοήσεως περατώνεται το τέταρτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως.

Στην εκδήλωση του τετάρτου ιερού δράματος συνετέλεσε η εξέλιξη τού ανθρωπίνου πνεύματος που κατέκτησε την γνωστική νόηση.

Η γνωστική νόηση είναι προϊόν της λογικής νοήσεως και την αποκτά εκείνος που θα γνωρίσει την Αλήθεια, αυτό που απλά λέγεται Γνώση.

Σε αυτό το στάδιο έρχεται αρωγός ο πάντα πρόθυμος πνευματικός κόσμος των αθανάτων πνευμάτων (των Θεών κατά την Ελληνική παράδοση).

Αλήθεια είναι η πραγματική γνώση της λειτουργίας της όλης εργαζομένης Φύσεως η οποία (λειτουργία) γίνεται με βάση τους φυσικούς νόμους τόσο της νοητικής όσο και της μη νοητικής Φύσεως. Η γνώση αυτή είναι προορισμένη για όλα τα όντα της θείας Φύσεως, γιατί αυτός είναι ο σκοπός τους. Η απόκτηση αυτής της γνώσεως συντελείται δια της εκδηλώσεως των ψυχικών δυνάμεων των όντων και της λειτουργίας αυτών των δυνάμεων σε αρμονία προς τους Φυσικούς Νόμους.

Η απόκτηση αυτής της γνώσεως συντελείται βαθμιαία και ανάλογα με την δυναμική εξέλιξη των όντων. Τα μυσταγωγικά σκηνώματα, όταν αυτά λειτουργούν υπό την διεύθυνση πραγματικών μυσταγωγών, έχουν ως προορισμό να βοηθήσουν τους μύστες αποκτήσουν την γνώση ταχύτερα, ώστε να πραγματοποιήσουν αυτό το ουσιαστικό πρώτο βήμα προόδου, την κατάκτηση της γνωστικής νοήσεως.

Γνώση είναι η κατανόηση της Αληθείας από τις πνευματικές οντότητες. Λέγοντας γνώση εννοούμε την κατανόηση σε όλο τους το βάθος των λειτουργούντων νόμων της καθόλου Φύσεως, τις λειτουργίες της φύσεως των όντων και της πνευματικής φύσεως υπέρτερων του ανθρώπου όντων. Η γνώση αυτή είναι ανάλογη προς την δυναμική κατάσταση των ψυχών και προς την ικανότητα της οργανικής φύσεως των όντων. Η γνώση γενικά είναι η μεταμορφωτική δύναμη της ψυχής.

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ:

Η Πνευματική αναγέννηση.

Ο σκοπός της δημιουργίας δεν περατώνεται με την εκδήλωση της γνωστικής νοήσεως. Οι ατομικές ψυχές που έχουν εξελιχθεί στο φυσικό τους περιβάλλον έχουν ανάγκη ενός νέου περιβάλλοντος πέραν του γήινου. Τώρα ο άνθρωπος έχει πλέον κατανοήσει ότι έχει πάθη και ότι πρέπει να τα εξαλείψει ώστε να κατακτήσει την σοφία και να επιτύχει την πνευματική του αναγέννηση. Επιπλέον, εκτός από την απαλλαγή από τα πάθη του πρέπει να εκδηλώσει στο ψυχικό του κέντρο τους νόμους της ηθικής και της αρετής όπως τους εννοούν οι μύστες. Τα πάθη όμως είναι συσσωρευμένες ενέργειες οι οποίες, όταν επιχειρήσουμε να τις περιορίσουμε ή συγκρατήσουμε, μεγαλώνουν και αν δεν βρουν διέξοδο μπορεί να γίνουν δυνατότερες από τη λογική. Γι' αυτό ο «ΘΑΝΑΤΟΣ» των παθών είναι οδυνηρός αλλά θα μας οδηγήσει στην «ΑΝΑΣΤΑΣΗ» μας, δηλαδή στην πνευματική αναγέννηση που θα μας δώσει την δυνατότητα να οδεύσουμε στους χώρους του ανεσπέρου φωτός (έκτο ιερό δράμα). Με θάνατο των παθών, την πνευματική μας αναγέννηση και την εκδήλωση της Σοφίας περατώνεται το πέμπτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως.

Αυτός ο «θάνατος» και η εν συνεχεία «ανάσταση» αποτέλεσε το κεντρικό στοιχείο όλων των λειτουργησάντων μυσταγωγικών σκηνωμάτων από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Έτσι έχουμε τον θάνατο του Διόνυσου του Ζαγρέως ο οποίος ακολούθως ανίσταται ως Διόνυσος ο Ελευθερέας. Στην Χριστιανική θρησκεία έχουμε ανάλογο συμβολισμό που είναι ο οδυνηρός σταυρικός θάνατος του Χριστού (γιατί ο θάνατος των παθών είναι οδυνηρός) και η εν συνεχεία ανάσταση του που γιορτάζεται μετά ακριβώς από την εαρινή ισημερία.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλες σχεδόν οι θρησκείες περιλαμβάνουν αυτόν τον συμβολισμό, δηλαδή κατά την εαρινή ισημερία οι ήρωες τους πεθαίνουν και στη συνέχεια ανασταίνονται.

Με την κατάκτηση της σοφίας ο μύστης αποκτά την δυνατότητα να αναβαθμιστεί στις τάξεις των αθανάτων πνευμάτων δηλαδή να αποθεωθεί. Τα αθάνατα πνεύματα πάντα επεμβαίνουν παρέχοντα ουσιαστική βοήθεια, όπως είναι η κάθοδος του Αθανάτου Πυρός του πνευματικού Ολύμπου, ώστε τα πλέον εξελιγμένα ανθρώπινα πνεύματα να μπορέσουν να περάσουν ταχύτερα αυτούς τους εξελικτικούς σταθμούς, μέσω των πραγματικών μυσταγωγικών σκηνωμάτων δια δοκιμασιών και καθαρμών, κατά το γνωστό λόγιο «όπως ο χρυσός δοκιμάζεται δια του πυρός, έτσι και ο δίκαιος θα καθαριστεί δια του πυρός».

Οι πρώτοι χριστιανοί, αν και οι σύγχρονοι δεν το γνωρίζουν, συμβόλιζαν την κάθοδο του Αθανάτου Πυρός του πνευματικού Ολύμπου και την απόκτηση της σοφίας με τον «παράκλητο» (πνευματικός Όλυμπος) και το «άγιο πνεύμα», το οποίο υπό μορφή φλογών επικάθισε στα μέτωπα των 12 αποστόλων. Κατόπιν τούτου οι απόστολοι (κατά την χριστιανική παράδοση) απόκτησαν σοφία κλπ.

ΤΟ ΕΚΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ [5]:

Η κατάκτηση της τέλει αθανασίας

Ο σκοπός της δημιουργίας δεν περατώνεται με την εκδήλωση της σοφίας. Οι ατομικές ψυχές που έχουν εξελιχθεί στο φυσικό τους περιβάλλον και έχουν επιτύχει την πνευματική τους αναγέννηση είναι πλέον ώριμες να εγκαταλείψουν το γήινο περιβάλλον και να οδεύσουν στους χώρους του ανέσπερου φωτός. Τώρα ο άνθρωπος έχει εκδηλώσει μέσα του όλους τους Φυσικούς Νόμους της Ιερής Δεκάδας, αλλά για να οδεύσει στους χώρους του ανέσπερου φωτός πρέπει πρώτον να επιτύχει την πλήρη απελευθέρωση του από τις προσκολλήσεις στο γήινο περιβάλλον και κατόπιν να επιτύχει την απόκτηση του Πνευματικού του Οργανισμού και να γίνει αποδεκτός από τους ενοίκους του νέου περιβάλλοντος στο οποίο θα οδεύσει.

Ο τρόπος απόκτησης του Πνευματικού Οργανισμού αποτέλεσε και αποτελεί το μεγαλύτερο μυστικό των μυσταγωγικών σκηνωμάτων και τίποτε σχετικό δεν διέρρευσε σε αμήτους. Ήταν και είναι μυστικό! Στο σημείο όμως αυτό ας θυμηθούμε το γνωστό «όταν ο μαθητής είναι έτοιμος, τότε έρχεται ο διδάσκαλος», γιατί τα αθάνατα πνεύματα (αυτά που οι Έλληνες χαρακτηρίζουν ως Θεούς) πάντα επεμβαίνουν παρέχοντα ουσιαστική βοήθεια προς τους αποκαθαρμένους μύστες. Ας απαλλαγούμε λοιπόν από τα πάθη μας και τις ψευδείς μας δοξασίες και ας περιμένουμε. Ο διδάσκαλος δεν θα αργήσει να εμφανιστεί και ούτε θα ολιγωρήσει! Με την απόκτηση αθανάτου πνευματικού οργανισμού ο μύστης αποκτά αθανασία και αναβάθμιση στις τάξεις των αθανάτων πνευμάτων. Αυτή είναι η αποθέωση και εδώ περατώνεται το έκτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως. Το τι επακολουθεί το αγνοούμε, όμως ο νόμος της εξελίξεως μας πληροφορεί ότι υπάρχουν άπειρες εξελικτικές βαθμίδες προς τις οποίες καλούμαστε να οδεύσουμε.....

[1] Τα προσδιοριστικά επίθετα «ιερό» (δράμα) ως και «θεία» (Φύση) χρησιμοποιούνται προς ένδειξη του σεβασμού που πρέπει να τρέφουμε προς τις διεργασίες που γίνονται μέσα στην μητέρα μας Θεία Φύση (ιδέ σχετικά στο θέμα «Φυσικές εορτές»2).

[2] Η λέξη πυρ/πυρός χρησιμοποιείται στην σύγχρονη νεοελληνική γλώσσα σε σύνθετες λέξεις π.χ. πυροσβεστήρας κλπ και έχει αντικατασταθεί με την λέξη φωτιά (από το φως). Η λέξη όμως που αποδίδει όλη την ζητούμενη έννοια είναι το πυρ, το οποίο δεν είναι μόνο φως αλλά και θερμότητα που εκπορεύονται και εκ των δύο ουσιών της Φύσεως (μεριστής και αμέριστου) δια της συλλειτουργίας τους.

[3] Βλέπε στο περί ψυχής θέμα

[4] Πολλοί θεωρούν ως πρώτο σταθμό τους κρυστάλλους, οι οποίοι έχουν την δυνατότητα αναπαραγωγής ομοίων ακριβώς με αυτούς κρυστάλλων.

[5] Δεν αναφέρουμε τίποτε για τα πέραν του βου ιερά δράματα, γιατί μόνον τα αθάνατα πνεύματα της φύσεως γνωρίζουν σχετικά.

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ (Σπ. Νάγου)

Ο Θεός Ορφεύς αντελαμβάνετο και έβλεπεν τας λειτουργίας της Φύσεως και τας διετύπωσε εις αλληγορικές εικόνας αι οποίαι έφθασαν μέχρις ημών διά των σωζομένων αποσπασμάτων των Ορφικών. Διετύπωσεν εις εικόνας την ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΝ και ΘΕΟΓΟΝΙΑΝ. Την δημιουργίαν διετύπωσεν ως εξής. «Προ παντός υπήρχεν ο Χρόνος, διότι αυτός είναι το έκδηλον φαινόμενον της Δημιουργίας και είναι ούτος αΐδιος, ως η πηγή εκ της οποίας εκπορεύεται. Ο χρόνος συνετέλεσε όπως το Χάος και η Μονάς έλθουν εις επαφήν. Εκ της επαφής του Χάους και της Μονάδος εγεννήθη το Κοσμογονικόν ωόν, εντός του οποίου εγκλείονται τα πάντα». Οι μύσται βραδύτερον την Μονάδα εκάλουν Αιθέρα. Η Μονάς είναι εκείνη η οποία διωργάνωσε την ουσίαν του Χάους και συνετέλεσε εις την εμφάνισιν των μορφών. Αυτή συνέχει το άπειρον και συντελεί εις την επ' άπειρον εξέλιξιν του.

Το Χάος είναι εκείνο το οποίον λέγομεν ύλη. Η ύλη δεν είναι ουσιαστικόν τι. Η ύλη είναι κατάστασις της ουσίας και ουχί αυτή αύτη η ουσία. Αι ουσίαι είναι η του Χάους και η της Μονάδος.

Το κοσμογονικό ωόν

Κατά τους Ορφικούς δύο υπήρξαν τα ουσιαστικά αίτια της δημιουργίας η Μονάς ή Χώρος και το πλήθος, εκείνο το οποίον και απετέλεσεν και αποτελεί το περιεχόμενον της Μονάδος. Πλήθος (ή Αόριστος Δυάς) είναι το άπειρο πλήθος των ατόμων της Ατομικής ή Μεριστής Ουσίας είναι η κατ' άτομα δημιουργική ουσία της Φύσεως. Μονάς (ή Μονάς Τρία) είναι η Συνεχής ή Αμέριστη ουσία της Φύσεως είναι το εν συνεχεία υπάρχον του απείρου, το αποτελούν την ενότητα αυτού.

Το Πλήθος (ατομική ουσία) ενούμενο υπό της Μονάδος (συνεχής ουσία) εμφανίζει το πρώτον Κοσμογονικό Ωόν, το πρώτον μορφικόν έκδηλον της δημιουργίας, εντός του οποίου δυναμικώς περιείχετο παν ό,τι εξεδηλώθη εις λειτουργίας μεταγενεστέρως εις τους απείρους κόσμους (η ενεργός ουσία).

Συνεπώς εκ των δύο τούτων ουσιών απετελέσθη το Κοσμογονικόν Ωόν και από του σημείου τούτου άρχισε η δημιουργία των κόσμων. Η δημιουργία των κόσμων αναφέρεται εις την εμφάνισιν των μορφών.

Το κοσμογονικόν ωόν του Ορφέως εμφανίζει την υψίστην διανόησιν αυτού περί της δημιουργίας, διότι δι' αυτού λαμβάνομεν την έννοιαν του πρώτου δημιουργικού τύπου της δημιουργίας, του πρώτου δημιουργικού τύπου των μορφών αυτής. Το Πλήθος ήτο το περιεχόμενον ουσιαστικόν αίτιον, εκείνο το οποίον εμφανίζει το πλήθος των μορφών τας οποίας συνέθεσε η Μονάς εις τοιαύτας, δια των ατόμων εκείνου το οποίον ωνομάσθη πλήθος.

Πλήθος ήτο το χάος, το ουσιαστικό αίτιον, το εις ατομικήν ουσίαν εμφανισθέν εν τη δημιουργία των κόσμων, το περιεχόμενον υπό του ετέρου αιτίου εκείνου το οποίον έλαβε την έννοιαν του περιέχοντος. Είναι δηλαδή το περιεχόμενον τούτο ουσιαστικόν αίτιον, εκείνο το οποίον εμφανίζει το πλήθος των μορφών τας οποίας συνέθεσε η Μονάς εις τοιαύτας, δια των ατόμων εκείνου το οποίον ωνομάσθη πλήθος. Το χάος έλεγεν, ήτο η ουσία εκείνη η οποία ενεφάνισε την ύλην, διότι η ύλη ως την γνωρίζομεν είναι κατάστασις της ουσίας του χάους.

Την Μονάδα, οι μεμυημένοι εις την Ορφικήν ιδεολογίαν, ονόμαζον βραδύτερον αιθέρα και ισχυρίζοντο ότι αυτή διοργάνωσεν την ουσίαν του χάους και συνετέλεσε εις την εμφάνισιν των μορφών. Αυτή συνέχει το άπειρον και συντελεί εις την έπ' άπειρον ανέλιξιν των ουσιών αυτού. Δεν ήτο αρχικώς τοιαύτη, ούτε μέλλει να μείνει εσαεί εις την κατάστασιν της ύλης.

Την ουσίαν του χάους διεμόρφωσεν η Μονάς εις την κατάστασιν της ύλης και εις την Μοναδα εναπόκειται να μεταβάλλει την κατάστασιν αυτής εις άλλην τοιαύτην με δυναμικάς ενεργείας υπερτέρας. Έλεγαν επίσης, ότι εκ του κοσμογονικού ωού, το οποίον προήλθεν εκ του χάους και της Μονάδος, εξεπορεύθη κατά πρώτον ο Φάνης ή Χρυσόπτερος Έρωσ, ο Έρωσ περί του οποίου έλεγον οι μύσται της Ελευσί- νος ότι είναι ο νεώτερος και αρχαιότερος των Θεών.

Ο Φάνης

Ο Φάνης ή Χρυσόπτερος Έρωσ είναι μία από τας αλληγορικές εικόνας των Ορφικών εντός της οποίας εγκλείεται μέγιστον μυστικόν της δημιουργίας. Σχετικήν έννοιαν περί του Φάνητος δυνάμεθα να έχωμεν εκ της λειτουργίας του νόμου του Έρωτος, εις τας ενεργείας του οποίου οφείλεται η λειτουργία των μορφών των κόσμων και των όντων αυτών, η διανόησις των και η εξέλιξις δια της οποίας συντελούνται αι μεταμορφώσεις και δι' αυτών η προαγωγή της δυναμικής των ενεργείας. Ο Φάνης είναι ίσως ο πρωταρχικός νόμος της Μονάδος εκ της συνεργασίας της εις τας μορφάς μετά της ουσίας του Χάους. Μετά την εμφάνισιν του Φάνητος εδημιουργήθη ο Ουρανός και η Γη, οι κόσμοι του Ουρανού και η Γη.

Ο Ουρανός και η Γη λειτουργούν δια των δυνάμεων των ουσιών αυτών, αι δε δυνάμεις των αυταί έρχονται εις γάμου επιμιξίαν και εκ της επιμιξίας αυτής διαπλάσσονται αι μορφαί των όντων της Γης και δι' αυτών εξελίσσονται συνεχώς, διότι αι επιμιξίαι των δυνάμεων του Ουρανού και της Γης συνεχίζονται. Η εξέλιξις των μορφών των όντων της Γης εις τούτο το γεγονός οφείλεται. Η άνοδος δια της εξελίξεως των μορφών των όντων της Γης έφερεν εις το είναι τας φύσεις των Τιτάνων. Πρώτοι Τιτάνες υπήρξαν ο Κρόνος και η Ρέα, εκ των οποίων εγεννήθησαν οι Θεοί. Τα τέκνα των Τιτάνων τούτων κατέπτε ο Κρόνος, δηλαδή τα τέκνα ταύτα δεν ηδύναντο ψυχικώς να φύγουν από τας φύσεις των Τιτάνων, η ζωή των περιορίζετο εις τας φύσεις ταύτας. Η γέννησις του Διός απετέλεσεν την βάσιν της Θεογονίας του Ορφέως, διότι το τέκνον της Τιτανικής φύσεως τούτο ετράφη υπό τροφής ουχί

Τιτανικής φύσεως, αλλά εκ τροφής η οποία του εδίδετο εκ πνευματικής φύσεως Ουρανίων όντων. Η τροφή αυτή, το γάλα μιάς υπερτέρας πνευματικής τροφού, έδωσεν εις την Τιτανικήν φύσιν του Διός τα μέσα της κατανικήσεως της Τιτανικής φύσεως και της μεταμορφώσεως ταύτης εις μίαν άφθαρτον φύσιν. Αλλά η νέα φύσις του Διός δεν ήτο δυνατόν να κυριαρχήσει επί του Τιτανικού κόσμου. Κάτι άλλο υπέρτατον έπρεπε να αφομοιωθεί εν αυτώ. Εις το σημείον τούτο εμφανίζει ο Θεός Ορφέυς μίαν μεγαλειώδη αλληγορικήν εικόνα, δια της οποίας αποκαλύπτει το υπέροχον της ενεργείας του Φάνητος. Κατά ταύτην ο Θεός Ζευς κατέπτε τον Φάνητα, τον ήνωσε προς την μεταμορφωθείσαν Τιτανικήν του Φύσιν και από της στιγμής εκείνης εξεπορεύθη εκ της νέας του φύσεως η άπειρος και μεγαλειώδης γνώσις, δια της οποίας μετέστη εις τον Ουρανόν και κατέκτησεν ως δυναμικός κύριος αυτόν. Μετά το γεγονός τούτο ηλευθέρωσεν τους αδελφούς και αδελφάς του εκ της Τιτανικής φύσεως και μετ' αυτών και άλλων του τέκνων έλαβεν τας κυριαρχίας των Ωρών και περιώρισεν τους Τιτάνας άνευ εξουσίας επί των ενεργειών της Τιτανικής φύσεως. Έκτοτε ο νοητικός κόσμος της Γης υπήχθη εις την εξουσίαν των Θεών.

Το ύψος της αλληγορικής εικόνας του Ορφέως, της εικόνας του Φάνητος, η οποία δίδει άφθαστον μεγαλουργίαν εις την διάνοησιν του Θείου Ορφέως, είναι η περιγραφή της αλληγορικής εννοίας του Φάνητος την οποίαν μόνον μεμυημένοι εις την μυστηριακήν γνώσιν του Θείου Ορφέως δύνανται να κατανοούν. Κατά ταύτην ο Φάνης εμφανίζεται ως μία μορφή του οποίου η κεφαλή ευρίσκεται εις τον Ουρανόν, οι πόδες του εις την Γην, αι χείρες του καταλαμβάνουν τα σημεία του ορίζοντος, του Ουρανίου ορίζοντος του Βορρά και της Μεσημβρίας. Οι οφθαλμοί του Φάνητος είναι ο Ήλιος και η Σελήνη και το όλον του, είναι το άπειρον. Όταν εκ των οφθαλμών του Φάνητος ρέουν δάκρυα κατερχόμενα προς τους πόδας του δια του σώματός του εκ τούτων γεννάται εις την Γην το ανθρώπινον γένος των βροτών, εκ δε του γέλωτος του Φάνητος γεννάται το γένος των Αθανάτων.

Μέσα εις την Θαυμασίαν ταύτην αλληγορικήν εικόνα του Θείου Ορφέως ενεκλείσθη η αλήθεια περί της εμφανίσεως εις την Φύσιν των ανθρωπίων όντων και των πνευματικών φύσεων των Θεών, ως και της μεταβάσεως των ανθρωπίων ψυχών εκ των φύσεων αυτών εις τας φύσεις των Αθανάτων. Ο Φάνης άλλοτε μεν χύνει δάκρυα δια των οποίων συνεχίζει την ζωήν της ψυχής των ανθρωπίων όντων εις τας Τιτανικάς των φύσεις, άλλοτε δε δια του γέλωτος αυτού αναβιβάζει τας ψυχάς ταύτας εις τας φύσεις των Αθανάτων, απαλλάσσων αυτάς του θανάτου των τιτανικών φύσεων. Το εκτεθειμένα υπό του Θείου Όφεως δια της αλληγορικής εικόνας του Φαντός είναι ικανά να ανυψώσουν την διάνοησιν των μυστών εις βαθμόν ώστε να γνωρίσουν όλον το μυστήριον της Θείας Φύσεως, να κατανοήσουν την πηγήν του Θείου εκείνου νόμου δια του οποίου τα πάντα γίνονται, εξελίσσονται και διαρκώς μεταβάλλονται δια να πληρούνται οι σκοποί της Θείας δημιουργίας. Ο Φάνης κατά τον Θειον Ορφέα αποτελεί την έννοιαν του Θείου μυστικού δια της γνώσεως και ασκήσεως του οποίου οι μύσται δύνανται να αναρριχώνται εις τας επάλξεις του εκ χρυσού κατασκευασθέντος τείχους εντός του οποίου ευρίσκονται τα ενδαιτήματα των Αθανάτων.

Ο Φάνης κατέχει όλα τα πεδία των κόσμων και αναλόγως της δυναμικής αυτών καταστάσεως δημιουργεί, διατηρεί και μεταμορφώνει τας μορφάς των νοητικών όντων των κόσμων. Ο Γέλως του Φαντός δημιουργεί την χαράν της ζωής και δίδει την εύδαιμονίαν εις τα υπέροχα τέκνα της Θείας Φύσεως, τα οποία έπαυσαν να

διανοούνται με τας απαιτήσεις των Τιτανικών αυτών φύσεων. Παρεμφερής προς τας ενεργείας επί των νοητικών όντων του Φαντός είναι και η αλληγορική εικών της Ελληνικής παραδόσεως κατά την οποίαν ο Τιτάν Κρόνος απέκοψεν δια της αδαμαντίνης του άρπης τα γεννητικά μόρια του πατρός αυτού Ουρανού, τα οποία πέσαντα επί της Θαλάσσης εγέννησαν την Θεάν του κάλλους. Το γεγονός αυτό έδωσεν την εξουσίαν εις τον πρώτον αυτόν Τιτάνα.

Οι Ορφικοί έλεγον ότι εκ του κοσμογονικού ωού το οποίον προήλθε εκ της Μονάδος και του Χάους, εξεπορεύθη ο Φάνης ή ο χρυσόπτερος Έρωσ, ο Έρωσ των Ελευσινίων μυστών, ο αρχαιότερος και νεώτερος των Θεών. Κατόπιν εγεννήθη ο Ουρανός και η Γη.

Ο Φάνης έχει την κεφαλήν αυτού εις τον Ουρανόν και τους πόδας του εις την Γην, την μία των χειρών του προς ανατολάς και την ετέραν προς δυσμάς. Ούτω τοποθετούμενος ο Φάνης σχηματίζει σταυρόν. Το σχήμα αυτό σπουδαίον σύμβολον των μεμυημένων και εδώ τιθέμενον εικονίζει λειτουργίας αφορώσας τον Φάνην. Εκ των δακρύων του Φάνητος τα οποία κατέρχονται διά των ποδών του εις την Γην, γεννάται το γένος των βροτών. Εκ του γέλωτος αυτού γεννάται το γένος των αθανάτων. Η κεφαλή του Φάνητος ευρίσκεται εις τον Ουρανόν και τα δάκρυά του εκείθεν έρχονται εις την Γην. Τούτο είναι εικών δηλούσα ότι η εμφάνισις των όντων και του ανθρώπου προήλθεν εκ της επιμιξίας των δυνάμεων του Ουρανού προς τας δυνάμεις της Γης. Ο Φάνης ως οφθαλμούς έχει τον Ήλιον και την Σελήνην. Τούτο δηλοί την επίδρασιν των σωμάτων αυτών επί της Γης διά την γέννησιν των όντων. Τούτο είναι γεγονός το οποίον βλέπομεν διότι είμεθα βροτοί, ως βροτοί όμως δεν γνωρίζομεν τους αθανάτους. Ποίος όμως είναι ο γέλωσ του Φάνητος! Είναι κάτι που δεν δουλώνει, δεν πιέζει την συνείδησιν των όντων. Είναι κάτι που όταν εκδηλούται από το ον ως ευχαρίστησις, το άγει εις την αθανασίαν. Η Ελληνική παράδοσις έχει προς τα ανωτέρω αναλόγους εικόνας. Εκ του Ουρανού και της Γης, κατ αυτήν, εγεννήθησαν οι Τιτάνες. Οι πρώτοι Τιτάνες ήσαν ο Κρόνος και η Ρέα. Εξ αυτών εγεννήθησαν άλλοι Ολύμπιοι Θεοί και τελευταίος ο Ζεύς. Ο Κρόνος προ της γεννήσεως του Διός είχεν τας εξουσίας του Ουρανού. Ο Κρόνος διά της αδαμαντίνης άρπης του απέκοψε τα γεννητικά μόρια του πατρός του Ουρανού, τα οποία έπεσαν εις την Θάλασσαν και παρέσχον την ευκαιρίαν της γεννήσεως της Θεάς Αφροδίτης. Εκ του αίματος του Ουρανού εγεννήθησαν αι Εριννύαι, δηλαδή αι ψυχαί εκείναι αι οποίαι δεν απέκτησαν δι' εξελίξεώς των την πραγματικήν γνώσιν. Αι αποκτήσασαι την πραγματικήν γνώσιν είναι αι Νύμφαι. Όταν εγεννήθη ο Ζεύς, λέγουν οι Ορφικοί, κατέπτε τον Φάνητα. Τότε απέκτησεν την γνώσιν και κατέλαβε τας εξουσίας (Εγένετο κύριος των Ωρών του Ουρανού). Τούτο εικονίζει την Θεοποίησιν.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Κατά την γνώμην μου τα Ελευσίνια μυστήρια εμελέτων την ανθρωπίνην ψυχήν και προ παντός ηρεύνων την πέραν του ανθρωπίνου βίου τύχην αυτής.

Τα μυστήρια ταύτα ήσαν προαγωγικά και έβαινον εκ της σπουδής των φαινομένων τής Φύσεως προς την σπουδήν των φαινομένων της ανθρωπίνης ψυχής και των ενεργειών της πέραν της ανθρωπίνης υποστάσεως.

Κατά μίαν των εκδοχών της μυήσεως, η θεά Δημήτηρ ήτο η προσωποποίησις της μητρός Γης η δε κόρη της η των σπερμάτων αυτής. Το τοιούτον οσονδήποτε και αν έχει απλήν την εμφάνισιν είναι σπουδαιότατον, εάν ληφθεί υπ' όψιν ότι τα πάντα εν

τη Φύσει τελούνται κατ' αναλογίαν και εάν επομένως εκληφθεί η ανωτέρω ερμηνεία εις αναλογίαν των νόμων της Φύσεως εις τας περαιτέρω του Φυσικού κόσμου αναλογίας και ενεργείας αυτών, είναι μια βάση από της οποίας εξορμωμένη η σκέψις δύναται προχωρούσα να λύσει σπουδαιότατα προβλήματα της ανθρωπίνης φύσεως, αφού τα πάντα εν τη λειτουργία των εξαρτώνται εκ των αυτών νόμων της ουσίας των κόσμων.

Η τελετή της μύσεως εγένετο μετά προηγούμενον εξαγνισμόν άμα τη πάροδω της φθινοπωρινής Ισημερίας.

Ο χρόνος προς παραδοχήν των μουμένων μας αποκαλύπτει πολλά της δοξασίας των αρχαίων μυστών περί της σημασίας την οποίαν έχουν αι Ισημερία και αι Τροπαί του Ηλίου.

Ποίας έχει άραγε αναλογίας προς τας τέσσαρας εποχάς του έτους έχει το ανθρώπινον πνεύμα εν τη ανώδω του προς τούς Φωτεινούς κόσμους; Τα φαινόμενα αυτά απετέλουν την σπουδήν του εισελθόντος μύστου εις τον οποίον απεκαλύπτετο, ως εγώ πιστεύω, ότι η μήτηρ Γη αναπαρίσταται δια της ψυχής του καώ ότι το έργον αυτής είναι να δεχθεί εις τους κόλπους της τα σπέρματα των ιδεών των μυστηρίων, να τα γονιμοποιήσει και τα εκδηλώσει, ως πράττει τούτο η μήτηρ Γη η δεχομένη εις τους κόλπους αυτής τα σπέρματα των καρπών.

Τα σπέρματα των ιδεών πρέπει να εκδηλώσει ο μύστης και να ωθήσει την βλάστησιν τούτην εις μεταμόρφωσιν αυτής, ώστε να εμφανιστούν τα χρώματα και τα μύρα τα οποία θα ερμηνεύουν την αρμονίαν των συναισθημάτων του προς τας ιδέας του, οφείλων να δημιουργήσει εν τέλει τούς καρπούς των ιδεών, όταν θα περιβληθεί με τον ιερόν τίτλον του τελείου μύστου.

Εκείθεν των σημείων τούτων, τα Ελευσίνια Μυστήρια ανεφέροντο εις τα θειότερα εκείνα τα οποία ο ανθρώπινος νους έχει να ερευνήσει.

Ανελύετο η εσωτερική έννοια του Δράματος.

Κατά την έννοιαν του Δράματος η Περσεφόνη είναι θυγάτηρ της εν Ολύμπω διαμενούσης Θεάς Δήμητρος και του Θεού Διός. Το τοιούτον πόσα δεν μας αποκαλύπτει!

Ο Θεός Ζευς είναι ο πατήρ θεών και ανθρώπων και κυρίως του Θείου Πυρός του οποίου αι ενέργεια διοργάνωσαν όχι μόνον το ανθρώπινο ον, άλλα και τας πέραν αυτού ζώσας πνευματικές υπάρξεις.

Διά τους αγνοούντας δύναται η Περσεφόνη να περιορίζεται εις την έννοια των καρπών της Γης. Οι ευνοούντες όμως την Ελληνικήν παράδοσιν προχωρούν εις την σύλληψιν της πραγματικής αληθείας την οποίαν διά της μύσεως απεκάλυπτον οι Μύσται της Ελευσίως.

Κατά την Ελληνικήν παράδοσιν, οι Θεοί είναι προϊόν εξελίξεως του ανθρώπινου πνεύματος. Τούτο μας άγει εις την έννοια ότι ούτοι δεν είναι τα σύμβολα των μεγάλων εικόνων της Φύσεως, άλλα οι κύριοι των νόμων και δυνάμεων αυτής και προ παντός της πνευματικής φύσεως.

Το τοιούτον διαπιστούται εκ του ότι και αυτός ο άνθρωπος με την περιορισμένη εκ της οργανικής του φύσεως διάνοιαν, καθίσταται κύριος και ρυθμιστής φυσικών δυνάμεων και επομένως κυρίαρχος αυτών.

Η Περσεφόνη ως κόρη του Θεού Διός και της Θεάς Δήμητρος, δεν ήτο δυνατόν παρά να αναφέρεται εις ζώσαν πνευματική ύπαρξη, εξελιχθείσα εκ του ανθρωπίνου κόσμου εις τους Θείους τοιούτους κόσμους και περιβληθείσαν με τας δυνάμεις του Διός, δι' ο κόρη αυτού εγένετο.

Μένουσα η Περσεφόνη πλησίον της μητρός της διεποίκιλλεν δι' έλεφαντίνης βελόνης εις τον πέπλον της την ιστορία των κόσμων και των Θεών.

Δια των εννοιών τούτων του δράματος παρίσταται ως κατέχουσα πασάν γνώσιν. Εις την κατάστασιν ταύτην ευρισκομένη ομιλεί περί του Έρωτος λέγουσα τα έξης.

«Επί του κυανού και πολυπτύχου πέπλου μου διαποικίλλω τας αναριθμήτους μορφάς των όντων και παντός πράγματος. Αποπεράτωσα την ιστορία των Θεών. Διεποίκιλλα το τρομερόν εκατοντακέφαλον και χιλιόχειρον χάος. Εκ τούτου προσήλθαν τα όντα. Αλλά τις ο παραγγέλων ταύτα; Ο Πατήρ των Θεών μου το είπε. Τα παρήγαγε ο Έρως».

Και αλλαχού. «Ο Έρως παρεδρεύει επί πτερωτού οχήματος κατά τους εξελιγμούς των αθανάτων εις την μίξιν των πρωτίστων ουσιών. Αυτός άγει τους θαρραλέους άνδρας, τους ήρωας, εκ του βυθού του Χάους εις τας κορυφάς του αιθέρος, γινώσκει τα πάντα, διέρχεται ως το αρχικό Πυρ δι' όλων των κόσμων, κρατεί τας κλείδας του Ουρανού και της Γης».

Η εκ μέρους της Θείας κόρης διατύπωσις των τόσων Θαυμασιών εννοιών περί Έρωτος, προάγει κάθε ειλικρινή μύστην εις νέας αντιλήψεις και γεννά σκέψεις προωρισμένας διά θριάμβους. Αποκαλύπτει, ότι η Σοφία είναι εκδήλωσις των μυστηρίων, διότι εις τα μυστήρια ο άνθρωπος γυμνάζεται και γίνεται ελευθέρος να έρευνά και την Φύσιν και τα προϊόντα αυτής ελευθέρως.

Το πρόσωπον του Έρωτος διεδήλου η Θεία κόρη ότι το ηγνόει. Τούτο ήτο πολύ φυσικόν, διότι ο Έρως δεν είναι πρόσωπον, αλλά νόμος διέπων τας σχέσεις των όντων προς τούς άλλους νόμους της Φύσεως.

Είναι η φυσική της ουσίας των κόσμων δύναμις εις την ύπαρξη της οποίας οφείλουν πάντα τα οργανικά όντα το είναι των.

Εν τη εξελίξει του δράματος αφίνετο να νοηθεί ότι η Κόρη παρασύρεται υπό του Έρωτος αποπλανωμένη και έρχεται ως εκ τούτου εις μίξιν προς τας ουσίας του Άδου εκ της οποίας μίξεως γίνεται σύζυγος του Αϊδωνέως. Το μέρος αυτό είναι το σπουδαιότερων και το δυνάμενον με την κατανόησιν αυτού να δώσει προς τον μύστην την αρχήν της λύσεως του μεγάλου προβλήματος της ανά τους κόσμους τύχης της ανθρώπινης Ψυχής. Η Θεία Κόρη εμίγει με τας ουσίας του Άδου. Αλλά τι είναι Άδης;

Πάσα ουσία των κόσμων η οποία δεν εξεδήλωσε εξ εαυτής Φως και δεν έγινε ως εκ τούτου αυτόφωτος, είναι Άδης. Πάσα Ψυχή η οποία δεν φέρει (διότι δεν εξεδηλώθη εξ εαυτής) Φως, δέν δύναται παρά νά έλθει εκεί, μετά τον Θάνατον τού φυσικού της οργανισμού, όπου υπάρχει η αναλογία αυτής.

Μη έχουσα εξ εαυτής Φως εις Άδην θα έλθει. Δύο είναι αι χώραι εις τας οποίας οϊκούναι ψυχαί. `Ο Όλυμπος και ο Άδης. Αι χώραι του Φωτός και αι χώραι του σκότους. Η Περσεφόνη ευρισκομένη εις την χώραν του Φωτός διαδηλοί την αυτόφωτον Ψυχήν. Ως αυτόφωτος ψυχή, ως αγνή Παρθένος έχει ως μνηστήρα τον Διόνυσον. Δια να υπάρξει ως αυτόφωτος ψυχή εγένετο τοιαύτη+, ως τοιαύτη δε έμαθε εκ του πατρός της Διός το έργον του Έρωτος. Η τοιαύτη γνώσις της υπέμνησε το έργον το οποίον έχει να πληρώσει προς την αδελφήν της ψυχήν την ευρισκομένη εν τω σκότει. Ο Έρως την ωδήγησε εις την πλήρωσιν τού καθήκοντος.

Το καθήκον της υπηγόρευσε την κάθοδον της εις τον Άδην. Η Περσεφόνη δεν έπεσε, άλλα κατήλθε εκουσίως έχουσα υπ' όψιν της, ότι η εκ νέου άνοδος της εξασφαλίζεται δια της λειτουργίας του ιδίου νόμου του Έρωτος.

Ο ισχυρισμός ότι η ψυχή της Φύσεως υπήρξε προ της δημιουργίας του κόσμου και ότι κατείχε πλήρη την γνώσιν, δύναται να διασκεδάσει μόνον αδυναμίας. Η ερμηνεία, ότι η Περσεφόνη είναι η προϋπάρξασα τελεία ψυχή και ότι έπεσε προς τον Άδην συνεπεία των προς τον Έρωτα τάσεων αυτής, είναι ερμηνεία εξαχθείσα από βέβηλον σκέψιν, από μη μεμυημένους εις τας αληθείας της Φύσεως ανθρώπους.

Πάντες οι γράψαντες περί Ελευσίνων, καθ' υπόθεσιν πάντοτε δισχυρίσθησαν ότι η Περσεφόνη είναι το σύμβολον της εκπεσούσης εκ του Φωτός εις το σκότος ψυχής και η εν τω Άδη παραμονή της ο εξιλασμός αυτής.

Τα πάντα βαίνουν εκ του ατελούς εις το τέλειον, εκ του χάους προς την τάξιν, εκ του σκότους προς το Φως, εκ δυσμών προς ανατολάς.

Η Περσεφόνη δεν έπαθε πτώσιν. Η Περσεφόνη είναι η φωτεινή ψυχή η οποία κατήλθε προς πλήρωσιν του νόμου της αλληλεγγύης, προς πλήρωσιν των υποχρεώσεων τας οποίας έχει η φωτεινή ψυχή προς τας εν τω σκότει ευρισκόμενος τοιαύτας, προς τους εν δοκιμασία ευρισκομένους ομοίους μας.

Η κάθοδος του Προμηθέως προς μετάδοσιν του φωτός προς τους ανθρώπους, αι σχέσεις του Θείου Διός προς την σύζυγον του Δευκαλίωνος, αι πάντοτε δια του νόμου του Έρωτος προς τας Νύμφας μεταμορφώσεις αυτού, η μεταξύ του ανθρωπίνου γένους κάθοδος του Θεού Απόλλωνος και αι υπό αυτού εξυπηρέτησις των αναγκών του, δεν μαρτυρούν υπέρ του έργου της Περσεφόνης ότι διέπεται υπό του αυτού νόμου της προστασίας και βοηθείας της παρεχομένης προς τας αδυνάτους ψυχάς; Ο αυτός νόμος δι' όλας τας διασωθείσας αλληγορικής εικόνας της Ελληνικής παραδόσεως.

Την προς τας ουσίας του Άδου μίξιν της Περσεφόνης διαπιστώνει ο Θεός Απόλλων. Μήπως και η διαπίστωσις αυτή δεν αποκαλύπτει εις τους ανθρώπους τι συνέχει τον Άδην προς τον Όλυμπον;

Την κάθοδον της Περσεφόνης επακολουθεί η κάθοδος του μνηστήρος της Διονύσου, ο οποίος και τίθεται εις διάθεσιν αυτής. Την Θεϊαν Κόρην παρακολουθεί η Μήτηρ αυτής Δήμητρα και αποκαλύπτει εις τους ανθρώπους την καλλιέργειαν του σίτου. Ο Διόνυσος αποκαλύπτει τον Θεϊον χυμόν της σταφυλής.

Ό σίτος και ο οίνος Υπήρξαν τα κατ' εξοχήν σύμβολα των μυστηρίων και αυτών των Χριστιανικών. Υπό τα σύμβολα ταύτα κρύπτονται αι μεγαλύτεροι έννοιαι αι έχουσαι σχέσιν προς τον πνευματικόν κόσμον εκ του οποίου ήλθεν η Θεά Δήμητρα και ό Διόνυσος. Εν τη εξελίξει των μυστηρίων απέδιδον σπουδαιότητα εις τας σχέσεις Περσεφόνης και Διονύσου.

Προφανώς πρόκειται περί πνευματικών νόμων τους οποίους ό μουύμενος έπρεπε να μάθει. Ό Διόνυσος αποκαθίσταται εις τας ερωτικούς του σχέσεις με την Περσεφόνην και διά των σχέσεων του τούτων καθίσταται ό ελευθερωτής αυτής λαμβάνων το όνομα Διόνυσος Ελευθερέυς.

Ο Ίακχος εξελίσσεται εις Ελευθερά Διόνυσον. Τούτο υπαγορεύει να γίνει σύζυγος της Περσεφόνης να ελευθερώσει αυτήν εκ της μίξεως αυτής προς τας ουσίας του Άδου και να την φέρει και την αποκαταστήσει μεγαλοπρεπώς εις τον Όλυμπο. Εις αυτά υπάρχει η μεγάλη έννοια της αποθεώσεως της ανθρωπινής ψυχής και της οριστικής εγκαταλείψεως υπ' αυτής των χωρών του Άδου. Η αντίληψις περί Διονύσου του όποιου το έργον είναι να μεταφέρει τας ψυχάς από τας δοκιμασίας εις την χαράν και ευτυχίαν, εξέπεσεν δυστυχώς εις την εκτίμησιν του ανθρωπίνου γένους και εξελήφθη ως το σύμβολον της οινοποσίας και της εξ αυτής αναισθησίας.

Τα μυστήρια της Ελευσίνας υπήρξαν τα θεμέλια του διαφωτισμού της ανθρωπινής ψυχής, τα υποδείξαντα εις αυτήν την οδόν προς το Φως της σωτηρίας.

Η εικών της παλαιούσης προς το σκότος ψυχής διετυπώθη πλήρως, όπως και τα μέσα δι' ων θα δυνηθεί εξ αυτών να εξέλθει νικήτρια. Ιδού διατί οι μυηθέντες εις τα μυστήρια ωμολόγησαν, ότι ο μυηθείς εν Ελευσίνοι άνθρωπος θα απολαύσει μετά θάνατον ευδαιμονίας.... Εάν των μορφών και των όντων μήτηρ είναι η Γη, διότι διαθέτει προς οργάνωσιν αυτών την ουσίαν της, πατήρ τούτων είναι ο Ήλιος, διότι άνευ του Φωτός αυτού ουδέν θα αδύνατο να οργανωθεί ουδέν θα αδύνατο να ζήσει. Άνευ του Φωτός του Ηλίου ο ανθρωπίνος οργανισμός δεν θα υπήρχε και η ανθρωπινή ψυχή δεν θα είχε μέσον εκδηλώσεως των ενεργειών αυτής.

Ο Ήλιος είναι ό πατήρ του ανθρωπίνου οργανισμού και ό συντηρητής αυτού διό τού Φωτός του και ως εκ τούτου το ανθρωπίνων γένος οφείλει να γνωρίζει να απευθύνει προς αυτόν ειλικρινή χαιρετισμόν.

Όθεν ημείς, ας απευθύνωμεν προς αυτόν χαιρετισμόν, προς τον φωτοδότην του κόσμου, προς τον διαλύοντα όλα τα σκότη, προς τον φέροντα προς την ψυχήν τού ανθρώπου την γλυκύτητα και την χαράν της ζωής.

Η ΙΕΡΗ ΤΡΙΑΔΑ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Ατέρμων ΚΙΝΗΣΗ και Αέναη ΖΩΗ συνεργαζόμενες μετά Θειοτάτης ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ διαμορφώνουν τους Κόσμους (έλεγε ο πυθαγόρειος φιλόσοφος Σπ. Νάγος).

Από την ανωτέρω φράση συνάγεται ότι η διαμόρφωση των Κόσμων του Απειρου είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας της ατέρμονης ΚΙΝΗΣΕΩΣ και της αέναης ΖΩΗΣ[1] μετά της θειοτάτης ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ[2] οι οποίοι συνιστούν την ιερή τριάδα κατά την κοσμοθέαση των Πυθαγορείων.

Η ιερή αυτή τριάδα εμπεριέχει την δράση του Πατρός, της Μητρός και του Υιού από την οποία εκπορεύτηκε το Σύμπαν. Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινιστεί ότι οι όροι Φύση, Σύμπαν και Παν ή μέγα Παν είναι ταυτόσημοι ενώ ο όρος Κόσμος που σημαίνει διάκοσμος είναι κάτι διαφορετικό. Κόσμοι είναι τα επιμέρους τμήματα της Φύσεως τα οποία διαφέρουν μεταξύ τους, ανάλογα με την αφετηρία της διαμορφώσεώς τους κατά την πορεία εξελίξεως του Σύμπαντος.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ.

Ο ΠΑΤΗΡ είναι το Αυθύπαρκτο Αρχικό Αίτιο του Χάους, είναι τάση προς μεταβολή της ουσίας του Χάους η οποία συνετέλεσε στην εκπόρευση του μεγάλου Παντός (της Φύσεως), είναι η ατέρμον ΚΙΝΗΣΗ του Παντός, η οποία ουδέποτε καταπαύει την δράση της, και η οποία έχει ως αποτέλεσμα την τάση προς εκδήλωση των Ιερών Δραμάτων[3] της ατέρμονης εξελικτικής πορείας του θείου Απειρου (της Φύσεως) είναι τέλος ο νόμος της κινήσεως της Δυάδας των Πυθαγορείων.

Συνεπώς η εκδήλωση του Πατρός υπάρχει τόσο στην προ της εκπορεύσεως της Φύσεως κατάσταση (το Χάος) όσο και σε όλες τις εξελικτικές βαθμίδες της Φύσεως. Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχει στο Χάος ως η τάση προς μεταβολή η οποία προκάλεσε την εκπόρευση της Φύσεως εκ του Χάους. Υπάρχει στην Φύση ως νόμος της κινήσεως στα άτομα της Ατομικής ουσίας (υλικής ουσίας) της Φύσεως. Εκ του Πατρός εκδηλώνεται ο Νόμος της Παραγωγικότητας ο οποίος αποτελεί το θεμέλιο της εκδηλώσεως όλων των νόμων της Φύσεως και της προς τα πρόσω πορείας ολοκλήρου της Φύσεως. Ο Νόμος της Παραγωγικότητας είναι εκείνος ο οποίος καθιστά την Φύση άπειρη και ατελείτητη στις ενέργειες της. Με την δράση αυτού του νόμου κάθε ενέργεια της Φύσεως γίνεται το αίτιο εκδήλωσης και λειτουργίας άλλων εκδηλώσεων και λειτουργιών της μεγαλύτερης δυναμικότητας. Στην δράση αυτού του νόμου οφείλονται τα παράγωγα των πρωταρχικών νόμων. Επίσης στην δράση αυτού του νόμου οφείλεται το ατελείτητο της ύπαρξης και λειτουργίας των αϊδίων ουσιών της Φύσεως και συνεπώς του θείου Απείρου.

Η ΜΗΤΗΡ είναι η δύναμη η οποία προκάλεσε την εκδήλωση του Αυθύπαρκτου Αρχικού Αιτίου και έφερε στο Είναι του το Χάος και ακολούθως εκ του Χάους την Φύση, είναι η εκδήλωση του απείρου φαινομένου ΚΑΛΟΥΣ του μεγάλου Παντός (της Φύσεως) ως και του κάλους των κόσμων και των μορφών του και η εκδήλωση της αέναης ΖΩΗΣ του θείου Απείρου, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την εμφάνιση του Είναι των Ιερών Δραμάτων της ατέρμονης εξελικτικής πορείας του θείου Απείρου είναι τέλος ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ της Δυάδας των Πυθαγορείων. Συνεπώς η δράση της Μητρός υπάρχει τόσο στην προ της εκπορεύσεως της Φύσεως κατάσταση (το Χάος) όσο και σε όλες τις εξελικτικές βαθμίδες της Φύσεως. Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχει στο Χάος ως η δύναμη που προκαλεί την τάση προς μεταβολή για την εκπόρευση της Φύσεως εκ του Χάους. Υπάρχει στην Φύση ως ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ στα άτομα της Ατομικής ουσίας (υλικής ουσίας) της Φύσεως. Εκ της Μητρός εκδηλώνονται όλες οι μορφές της φύσεως και το άπειρο φαινόμενο κάλος αυτών των μορφών. Ένας εκ των σημαντικότερων Νόμων της Φύσεως είναι ο νόμος της μορφής ο οποίος αποτελεί το θεμέλιο της μορφικής υποστάσεως της Φύσεως τόσο της υλικής όσο και της πνευματικής. Χωρίς την μορφική του υπόσταση το Σύμπαν δεν θα μπορούσε να εκδηλώσει ούτε το άπειρο φαινόμενο κάλος του, ούτε τα ιερά δράματα της εξελικτικής του πορείας και τέλος ούτε τον σκοπό και προορισμό του μέσω της προς τα πρόσω πορείας του. Από την Μητέρα απορρέει η έννοια του κάλους της Φύσεως τόσο της εξωτερικής εμφανίσεως των μορφών όσο και των εσωτερικών δυνάμεων αυτών. αλλά τι είναι κάλος; Κάλλος έχει η μορφή εκείνη της οποίας τα μέρη αποτελούν αρμονία προς το σύνολο της. Η απόλυτη έννοια του Κάλους είναι αποτέλεσμα της αρμονικής συλλειτουργίας των εσωτερικών δυνάμεων της μορφής και προς την εξωτερική αυτής.

Ο ΠΑΤΗΡ (νόμος της Κινήσεως) και η ΜΗΤΗΡ (νόμος της Ζωής) εκδηλώνονται στο θείο Άπειρο σε μια αιωνίως αδιάσπαστη μεταξύ τους σύζευξη και συνιστούν το άπειρο πλήθος των ΑΤΟΜΩΝ της Ατομικής Ουσίας της Φύσεως. Γι' αυτό η Ατομική Ουσία της Φύσεως χαρακτηρίστηκε από τους μύστες των αρχαίων μυστηρίων Θεία Αγάπη διότι μεταξύ των δύο στοιχείων της Κινήσεως (του Πατρός) και Ζωής (της Μητρός) εκδηλώνεται πράξη αγάπης η οποία καθίσταται και η αιτία της εκκολλάψεως όλων των μορφών και των νόμων της Φύσεως.

Η Ατομική Ουσία, ως εκ της φύσεώς της, είναι δίφυλη έχουσα εν εκδηλώσει τους νόμους της Κινήσεως (δράση του Πατρός) και της Ζωής (δράση της Μητρός)

ταυτόχρονα. Γι' αυτό οι Πυθαγόρειοι την χαρακτήρισαν Μονάδα δύο ή Δυάδα και επειδή το πλήθος των ατόμων αυτής της ουσίας δεν δύναται να προσδιοριστεί (δηλαδή είναι άπειρο) την χαρακτήρισαν επιπλέον ως Αόριστη Δυάδα. Η Αόριστη Δυάδα είναι η Ατομική ή Μεριστή Ουσία η οποία με το Είναι([4]) της αποτελεί την ΥΛΙΚΗ (σε πρώτη προσέγγιση) ουσία της Φύσεως. Οι Πυθαγόρειοι χαρακτήριζαν την Αόριστη Δυάδα ως άρτιο και άπειρο αριθμό γιατί η ουσία αυτή και οι παράγωγοι εξ αυτής νόμοι συνιστούν το άπειρο πλήθος των αρτίων αριθμών (Μονάδων) της Πυθαγορείου αριθμολογίας. Η αόριστη Δυάδα είναι η μητέρα των κόσμων, το θήλυ της δημιουργίας και ο παθητικός παράγων των κόσμων γιατί υπόκειται στις ενεργητικές επιδράσεις της άλλης ουσίας της Συνεχούς προκειμένου να συγκροτηθούν οι μορφές.

Η ουσία αυτή χαρακτηρίζεται ως αΐδιος([5]) δηλαδή ουσία μη έχουσα αρχή και τέλος γιατί εκπορεύτηκε εκ του Χάους, που σημαίνει ότι δεν έχει αρχή (αφού και το Χάος θεωρείται ότι δεν έχει αρχή) και δεν έχει τέλος γιατί μετά την έξοδό της εκ του Χάους οι δυναμικότητές της συνεχώς και απείρως αυξάνουν (χωρίς τέλος). Τα Άτομα της αΐδιας ατομικής ουσίας ο Σπ. Νάγος τα χαρακτηρίζει ως «αφ' εαυτών αεί κινούμενα και ζώντα Είναι». Δηλαδή τα χαρακτηρίζει ως υπάρξεις (Είναι) οι οποίες από μόνες τους (αφ' εαυτών) και ατελεύτητα (αεί) έχουν και θα έχουν εκδηλωμένους τους Νόμους της Κινήσεως (κινούμενα) και της Ζωής (ζώντα). Τα Άτομα της ατομικής ουσίας δεν έχουν συνέχεια (δηλαδή άμεση σύνδεση) προς την συνεχή ουσία του Απείρου αλλά απλώς βρίσκονται εντός της συνεχούς ουσίας με την οποία συλλειτουργούν και αλληλεπιδρούν.

Ο Νόμος της Κινήσεως του Ατόμου της Ατομικής Ουσίας εκδηλώνεται ως τάση προς μετατόπιση στο χώρο και ως στροβιλισμός των υλικών μορφών του απείρου. Ο Νόμος της Ζωής του Ατόμου της Ατομικής Ουσίας είναι αυτός που εμφανίζει την εκδήλωση της υπάρξεως των Ατόμων της Ατομικής Ουσίας στην Φύση. Οι Νόμοι της Κινήσεως και της Ζωής εκδηλώνονται ως συστολή και διαστολή. Δια της διαστολής το Άτομο της ατομικής ουσίας εκδηλώνει διαρκώς και νέες δυνάμεις, ενώ δια της συστολής τείνει να διατηρήσει τις δυνάμεις του που έχει εκδηλώσει.

Η διαστολή και η συστολή του Ατόμου λαμβάνει την έννοια της έλξεως αλλά και της απώσεως αντίστοιχα στις μορφές στις οποίες συμμετέχει.

Τα Άτομα της ατομικής ουσίας νοούνται ως στιγμές (δηλαδή ως μαθηματικά σημεία χωρίς διαστάσεις) και έχουν κέντρο και περιφέρεια. Κέντρο είναι η δύναμη του ατόμου και έχει ως πρωταρχική του εκδήλωση τον Νόμο της Κινήσεως ενώ Περιφέρεια είναι αυτό τούτο το Είναι του ατόμου δηλαδή αυτό που εμφανίζει την εκδηλωμένη ύπαρξή του στην Φύση και το οποίο Είναι έχει την έννοια του Νόμου της Ζωής([6]). Με την δράση του Νόμου της Κινήσεως από το Είναι του Ατόμου (Νόμος της Ζωής) έχουμε την εκδήλωση ενός νέου νόμου, του Νόμου της Θερμότητας. Η Θερμότητα αποτελεί την φυγόκεντρο*([7]) δύναμη του ατόμου, ενώ η Κίνηση αποτελεί την κεντρομόλο* δύναμή του. Η ισόρροπη δράση αυτών των Νόμων της Κινήσεως και Ζωής, με την συμβολή του Νόμου της Ενεργείας της συνεχούς ουσίας αποτελούν το κέντρο ισορροπίας των κόσμων και των καθέκαστα μορφών τους.

Η λέξη Άτομο της ατομικής ουσίας δεν ταυτίζεται εννοιολογικά με τα γνωστά μας από την φυσική άτομα (ή στοιχεία) ούτε με τα στοιχειώδη σωματίδια των ατόμων (ηλεκτρόνια, πρωτόνια κλπ). Επίσης δεν είναι γνωστό ποια σχέση έχουν τα Άτομα της ατομικής ουσίας (τα οποία, ως φαίνεται, η επιστήμη δεν τα έχει ανακαλύψει ακόμα) με τα κουώρκς που είναι οι δομικοί λίθοι των στοιχειωδών σωματιδίων και

τα οποία η επιστήμη ανακάλυψε σχετικά πρόσφατα. Τα αναφερόμενα στο κείμενο Άτομα της ατομικής ουσίας ή κατ' άλλους "Άτομα των φιλοσόφων" είναι τα στοιχειώδη δομικά στοιχεία όλων των υλικών υποστάσεων του Σύμπαντος και το σύνολο αυτών των ατόμων είναι αυτό που στο κείμενο χαρακτηρίζεται ως ατομική ή μεριστή ουσία. Τα Άτομα αυτά της ατομικής ουσίας είναι πραγματικά άτμητα ενώ τα άτομα που μας είναι γνωστά από την φυσική διασπώνται. Συνεπώς δεν υπάρχει καμιά ταύτιση των Ατόμων της Ατομικής (ή μεριστής κατά Πλάτωνα) Ουσίας.

Με την εκδήλωση της ατομικής ουσίας εκ του Χάους προκαλείται η εκδήλωση της άλλης ουσίας της Συνεχούς (ή αμέριστης κατά Πλάτωνα) ουσίας ή Μονάδος των Πυθαγορείων. Συνεπώς η εκδήλωση της Συνεχούς ουσίας στην Φύση είναι μεταγενέστερη της εκδηλώσεως της Ατομικής ουσίας.

Ο ΥΙΟΣ

Ο ΥΙΟΣ είναι δράση του Αυθύπαρκτου Αρχικού Αίτιου ώστε να εκδηλωθεί το Χάος, είναι η δράση της τάσεως προς μεταβολή της ουσίας της ουσίας του Χάους προς εκδήλωση της Φύσεως, είναι ο συνθετικός και αποσυνθετικός Λόγος των μορφών του μεγάλου Παντός και συνεπώς ο ατελεύτητα μεταμορφωτικός Λόγος αυτών, είναι η θειοτάτη ΕΝΕΡΓΕΙΑ του θείου Απειρού η οποία έχει ως αποτέλεσμα την δράση προς εκδήλωση των Ιερών Δραμάτων της ατέρμονης εξελικτικής πορείας του θείου Απειρού είναι τέλος ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ της Μονάδας των Πυθαγορείων. Εκ των προαναφερθέντων συνάγεται ότι η δράση του Υιού υπάρχει τόσο στην προ της εκπορεύσεως της Φύσεως κατάσταση (το Χάος) όσο και σε όλες τις εξελικτικές βαθμίδες της Φύσεως. Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχει στο Χάος ως η δράση που προκαλεί η τάση προς μεταβολή και η οποία έχει ως αποτέλεσμα την εκπόρευση της Φύσεως εκ του Χάους. Υπάρχει στην Φύση ως ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ο οποίος με την δράση στα άτομα της Ατομικής ουσίας (υλικής ουσίας) της Φύσεως προκαλεί αλλά και συμμετέχει στην συγκρότηση των Μορφών, αλλά και την αποσύνθεση αυτών ως και την εκ νέου σύνθεση αυτών σε νέες εντελέστερες μορφές διότι αυτός είναι ο σκοπός της Φύσεως δηλαδή εκδηλώνεται (όπως προαναφέρθηκε) ως ο συνθετικός και αποσυνθετικός λόγος των μορφών και συνεπώς ο αιώνια μεταμορφωτικός λόγος αυτών. Η εκπνευμάτωση της ύλης (πρώτο ιερό δράμα της εξελικτικής πορείας της Φύσεως) είναι αποτέλεσμα όχι μόνον της δράσεως του Υιού αλλά και της συμμετοχής του τόσο στον σχηματισμό της Ψυχής όσο και στην εξ αυτού συγκρότηση των οργανισμών των πνευματικών οντοτήτων. Το Πνεύμα και η εξέλιξή του οφείλεται στην δράση του Υιού.

Συνεπώς στην εκδηλωμένη Φύση ο Υιός (νόμος της Ενεργείας) ή Μονάδα των Πυθαγορείων εκδηλώνεται ως μια διαρκής δράση η οποία συνθέτει τα άτομα της ατομικής ουσίας προς σχηματισμό των μορφών του Απειρού και συνιστά την Μονάδα των Πυθαγορείων.

Η Μονάδα ή Μονάδα 3 είναι η αΐδια Συνεχής Ουσία η οποία με το Είναι της αποτελεί τον ουσιαστικό χώρο εντός του οποίου έρχονται για να ενεργήσουν τα Άτομα της ατομικής ουσίας. Οι Πυθαγόρειοι χαρακτήριζαν την Μονάδα ως περιττό και άπειρο αριθμό γιατί η ουσία αυτή και οι παράγωγοι εξ αυτής νόμοι συνιστούν το άπειρο πλήθος των περιττών αριθμών (Μονάδων) της Πυθαγορείου αριθμολογίας. Η Συνεχής Ουσία είναι ο πατέρας των κόσμων, το άρρεν της δημιουργίας και ο ενεργητικός παράγων των κόσμων γιατί με τη δράση του επί της άλλης ουσίας της

ατομικής προκαλεί την συγκρότηση των μορφών αλλά και την αποσύνθεση αυτών, είναι δηλαδή ο Συνθετικός και Αποσυνθετικός Λόγος των μορφών και συνεπώς είναι ο ατελεύτητα Μεταμορφωτικός Λόγος αυτών. Η Συνεχής (ή Αμέριστη) ουσία ή Μονάδα ή Μονάδα 3 ορίζεται ως το άπειρο περιέχον εντός του οποίου τα πάντα γίνονται και είναι συνεχής προς τον εαυτόν της, σε αντίθεση με την άλλη ουσία την ατομική.

Την Συνεχή Ουσία οι Ορφικοί την αποκαλούσαν «αιθέρα» ή «αίεν εν» (το πάντοτε εν) δηλαδή το αμέριστο, ο Ησίοδος (που απηχούσε τις απόψεις των Ελευσινίων μυστηρίων) «έρωτα» για να καταδείξει την γονιμοποιό του ικανότητα, ο Ηράκλειτος και οι Στωικοί «Λόγο» με την έννοια του αιτίου.

Την αΐδια Συνεχή Ουσία ο Σπ. Νάγος την χαρακτηρίζει ως αφ' εαυτού αεί εν συνεχεία ενεργούν Είναι δηλαδή την χαρακτηρίζει ως ύπαρξη (Είναι) η οποία από μόνη της (αφ' εαυτής) και ατελεύτητα (αεί) έχει εκδηλωμένο τον Νόμο της Ενεργείας (ενεργούν) και η οποία εξασφαλίζει την συνέχεια του άπειρου.

Αλλά τι είναι η συνεχής ουσία μέσα στο Σύμπαν; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό θα δοθεί περιγραφικά: Συνεχής ουσία είναι: ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο Λόγος της δημιουργίας και υπάρξεως των μορφών του απείρου, η Ανάγκη η οποία περικυκλώνει τον Κόσμο (κατά τον Πυθαγόρα), την οποία ούτε οι Θεοί αντιμάχονται (κατά τον Πιπτακό) και που όλα κατ' ανάγκη γίνονται (κατά τον Δημόκριτο), είναι, τέλος, το παγκόσμιο Πυρ από το οποίο όλη η Φύση αναγεννάται.

Οι Έλληνες στα μυστήριά τους παρέστησαν την δράση του Υιού δια του Έρωτος εκ της δράσεως του οποίου γεννήθηκαν οι Θεοί, υπέρτατος των οποίων κατέστη ο Θεός Ζεус εκ κεφαλής του οποίου γεννήθηκε πάνοπλος η Θεά Αθηνά, Θεά της Σοφίας. Εξ αυτού συνάγεται ότι η ΣΟΦΙΑ προήλθε από την δράση του τρίτου στοιχείου της δημιουργίας.

ΤΟ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΘΕΩΡΗΜΑ

Την εκ του Πατρός και Μητρός γέννηση του Υιού μας την περιγράφει το ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΘΕΩΡΗΜΑ. Το Πυθαγόρειο Θεώρημα, πέραν της μαθηματικής του αξίας, έχει και άλλη σημασία με την οποία γίνεται κατανοητή η δράση του Πατρός και της Μητρός στην εκδήλωση του Υιού.

Η διατύπωση του Πυθαγορείου θεωρήματος, ως γνωστό, έχει ως εξής: «σε ένα ορθογώνιο τρίγωνο το άθροισμα τετράγωνο των δυο καθέτων πλευρών ισούται με το τετράγωνο της υποτεινούσης».

Για να γίνει κατανοητή η διατύπωση του Πυθαγορείου θεωρήματος ως το αίτιο της γεννήσεως του Υιού πρέπει να δούμε ποία είναι η σημασία του τετραγώνου στην Πυθαγόρεια Αριθμολογία.

Το τετράγωνο στην Πυθαγόρεια Αριθμολογία είναι ο συμβολισμός της Μονάδας Τέσσαρα (4) ή Νόμου της Μορφής[8]. Η λέξη μορφή, γενικά, σημαίνει την εξωτερική εμφάνιση των υλικών σωμάτων ή των όντων, δια της οποίας γίνονται αυτά αντιληπτά. Η μορφή, (σύμφωνα με τους Πυθαγορείους) είναι Φυσικός νόμος, τόσο της νοητικής πνευματικής Φύσεως όσον και της μη νοητικής Φύσεως.

Μετά την εξήγηση που δόθηκε ανωτέρω το Πυθαγόρειο θεώρημα ερμηνεύεται ως εξής: σε ένα ορθογώνιο τρίγωνο το άθροισμα των τετραγώνων των δυο καθέτων πλευρών (δηλαδή το εκ της συνενώσεως των μορφών Πατρός και Μητρός) ισούται (έχει ως αποτέλεσμα) με το τετράγωνο της υποτεινούσης (την μορφή του Υιού).

Η ορθή γωνία συμβολίζει την ισοδύναμη δράση Πατρός και Μητρός του ενός προς τον άλλον γι' αυτό έχει νόημα αυτό μόνον στο ορθογώνιο τρίγωνο.

Στα Αιγυπτιακά μυστήρια έχουμε αντίστοιχα την εκ του Οσίριδος (Πατρός) και εκ της Ίσιδος (Μητρός) την γέννηση του Ώρου (Υιού).

ΤΟ ΙΣΟΠΛΕΥΡΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Ο Πατήρ, η Μητήρ και ο Υιός κατά την δράση τους ως συνεργαζόμενοι νόμοι αντίστοιχα της Κινήσεως, της Ζωής και της Ενέργειας συνιστούν ένα ΙΣΟΠΛΕΥΡΟ ΤΡΙΓΩΝΟ το οποίο περιέχει τους νόμους της Κινήσεως (1), Ζωής (2) και Ενέργειας (3) ως εξής:

3

. .

. .

1 . . 2

Το τρίγωνο αυτό (που είναι η απεικόνιση της Ιερής Τριάδας των Πυθαγορείων) είναι το θεμελιωτικό τρίγωνο των Κόσμων και το αενάως μεταμορφωτικό τρίγωνο των Κόσμων. Πράγματι είναι:

ΘΕΜΕΛΙΩΤΙΚΟ τρίγωνο, γιατί δείχνει την συνάντηση και συνεργασία της ΔΥΑΔΑΣ, η οποία έχει δυο ενεργητικούς παράγοντες, τους νόμους της Κινήσεως (1) και της Ζωής (2) και της ΜΟΝΑΔΟΣ, η οποία έχει έναν ενεργητικό παράγοντα τον νόμο της Ενέργειας (3). Αποτέλεσμα αυτής της συνεργασίας είναι ένα νέο γεγονός η σύσταση της Μορφής ή Νόμος της Μορφής ή Μονάδα τέσσερα (4) των Πυθαγορείων.

(3)

. .

. 4 .

(1) . . (2)

Το τρίγωνο χαρακτηρίζεται θεμελιωτικό αφενός μεν γιατί περιλαμβάνει τις δύο ουσίες της Φύσεως (Ατομική και Συνεχής) οι οποίες αποτελούν τα θεμέλια της Φύσεως αφετέρου δε γιατί το παραγωγικό αποτέλεσμα της συνεργασίας των δύο ουσιών στο τρίγωνο αυτό είναι οι Μορφές της Φύσεως οι οποίες επίσης αποτελούν το θεμέλιο των Κόσμων αφού μέσω των μορφών οι δύο αΐδιες ουσίες να εξελίσσονται απείρως. Οι Πυθαγόρειοι χαρακτήριζαν ότι η συνεργασία της Αόριστης Δυάδας μετά της Μονάδας συνιστά το άπειρο πλήθος των αρτιοπερίσσων αριθμών (Μονάδων) της Πυθαγορείου αριθμολογίας.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟ τρίγωνο, γιατί οι Μορφές παρέχουν την δυνατότητα της αύξησης των δυναμικοτήτων των αΐδιων ουσιών με την ατελεύτητη μεταμόρφωση των Μορφών που συνιστούν. Συγκεκριμένα: α) οι αΐδιες ουσίες συνιστούν Μορφές οι οποίες (μορφές) όταν εξαντλήσουν την δυνατότητα τους για περαιτέρω εξέλιξη δηλαδή αύξηση των δυναμικοτήτων των αΐδιων ουσιών τους τότε αποσυντίθενται και β) οι αΐδιες ουσίες των αποσυντεθεισών μορφών συνθέτουν νέες εντελέστερες

μορφές οι οποίες εξελίσσονται περαιτέρω (δηλαδή έχουμε επιπρόσθετη αύξηση των δυναμικότητων των αϊδίων ουσιών τους) και αυτές όταν εξαντλήσουν την δυνατότητα τους για περαιτέρω εξέλιξη τότε αποσυντίθενται εκ νέου κ.ο.κ.

Όπως είδαμε ανωτέρω οι Πυθαγόρειοι χαρακτήριζαν την Αόριστη Δυάδα ως άρτιο και άπειρο αριθμό και την Μονάδα ως περιττό και άπειρο αριθμό ενώ η συλλειτουργία της Δυάδας μετά της Μονάδος έλεγαν ότι συνιστά το άπειρο πλήθος των αρτιοπερίσσω αριθμών δια των οποίων συγκροτούνται όλοι οι κόσμοι.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ

Η χριστιανική Αγία Τριάδα «ο Πατήρ, το Άγιο Πνεύμα και ο Υιός» είναι ολοφάνερο ότι αναφέρεται στην ιερή τριάδα των Πυθαγορείων με μια μικρή, εκ πρώτης όψεως, διαφορά η οποία όμως είναι ουσιώδης. Δεν περιλαμβάνει την Μητέρα, προφανώς λόγω του υποβαθμίσεως της γυναικός γενικά στον χριστιανισμό, και την αντικατάστασή της με το «Άγιο» Πνεύμα. Αλλά το Πνεύμα, κατά τους Πυθαγορείους, είναι εκδήλωση του Υιού και συνεπώς η ονομασία της μίας υποστάσεως (του «αγίου» Πνεύματος) της τρισυπόστατης θεότητας ουσιαστικά την ταυτίζει με τον Υιό αποτελεί και την ουσιώδη διαφορά με την Ιερή Τριάδα των Πυθαγορείων. Έτσι στον χριστιανισμό η τρισυπόστατη θεότητα γίνεται ουσιαστικά δισυπόστατη γιατί περιλαμβάνει τον Πατέρα, τον Υιό και ως τρίτη υπόσταση την δράση του Υιού (το Άγιο Πνεύμα).

Το αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος.

Η λέξη Θεός (όπως νοείται στην σημερινή εποχή) έχει δύο σημασίες, σημαίνει α) τον Δημιουργό του Σύμπαντος ή την Δημιουργό Αρχή του Σύμπαντος ή το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος και β) τον Θεό Πνεύμα ή Θεό[9] (π.χ. ο Θεός Άρης). Μεταξύ των δύο αυτών εννοιών υπάρχει τεραστία διαφορά διότι το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος[10] (Δημιουργός) είναι το αίτιο της εκδηλώσεως της Φύσεως ενώ ο Θεός Πνεύμα είναι το αποτέλεσμα της δημιουργίας, το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος είναι το όλο ενώ ο Θεός πνεύμα είναι η ατομικότητα. Η ατομικότητα (ο Θεός πνεύμα) είναι ένα μέρος του όλου και όχι το όλο (το Δημιουργό Αίτιο). Η ατομικότητα (Θεός Πνεύμα) φέρει σπέρμα του όλου αλλά δεν είναι το όλο, ακολουθεί την πορεία του όλου και διέπεται από τους Νόμους του όλου.

Το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος (ο Δημιουργός) δεν είναι ατομική ούτε νοητική και συνειδητή ύπαρξη γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα παρέμενε ως ατομική και τα παράγωγά της θα ήταν μόνο ενέργειες και όχι ατομικότητες. Οι Έλληνες[11] με την λέξη Θεός εννοούν αποκλειστικά τον Θεό Πνεύμα, τον οποίο θεωρούν ως ατομική, νοητική και συνειδητή ύπαρξη η οποία έχει εξελιχθεί πέραν του ανθρωπίνου επιπέδου και όχι το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος (ή Δημιουργό). Η ταύτιση της έννοιας του Αίτιου εκπορεύσεως του Σύμπαντος με την έννοια του Θεού (πνεύματος) οδηγεί τον άνθρωπο σε σύγχυση.

Το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος (ο Δημιουργός) έχει χωριστές Ιδιότητες δια των οποίων γνωρίζεται και αυτές οι ιδιότητες είναι οι Νόμοι Του. Οι νόμοι αυτοί, στην πρωταρχική τους εκδήλωση και δράση είναι ο Νόμος της Κινήσεως (ΠΑΤΗΡ), ο Νόμος της Ζωής (ΜΗΤΗΡ) και ο Νόμος της Ενεργείας (ΥΙΟΣ). Εξ αυτού συνάγεται ότι το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος (ο Δημιουργός) έχει ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΗ εκδήλωση και δράση και είναι η ΙΕΡΗ ΤΡΙΑΔΑ όπως νοείται από τους Πυθαγορείους.

Εκ των νόμων αυτών εκπορεύτηκαν όλοι οι άλλοι νόμοι της Φύσεως. Οι Νόμοι αυτοί ενεργούν και εμφανίζουν τις διάφορες καταστάσεις των μορφών του Σύμπαντος και αδιάκοπα εξελίσσονται και μεταμορφώνονται το ουσιαστικό Είναι^[12] των κόσμων.

Οι ιδιότητες του Αιτίου εκπορεύσεως του Σύμπαντος, της Ιερής τριάδας, έχουν καθολική έννοια, ισχύουν σ' όλους τους κόσμους αλλά στις ενέργειές τους διαφέρουν μόνον από δυναμική άποψη στα διάφορα επίπεδα των κόσμων. Το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος, η Ιερή τριάδα, είναι το ουσιαστικό Είναι των κόσμων οι δε Ιδιότητές Του, οι Νόμοι Του, εμφανίζουν τις αρμονίες των κόσμων. Οι Ιδιότητές Του πολλαπλασιάζονται στον άπειρο χρόνο επεκτεινόμενες απείρως. Ο Χρόνος, ως παράγωγο των ιδιοτήτων Του, είναι μέτρο της εντάσεως των ιδιοτήτων Του. Οι ιδιότητες του Αιτίου εκπορεύσεως του Σύμπαντος, της Ιερής τριάδας, δεν καθίστανται ποτέ πεπερασμένες ενώ καθιστούν πεπερασμένα τα μορφικά τους συγκροτήματα δια των οποίων-ιδιοτήτων-αυξάνει η δυναμικότητα των μορφικών συγκροτημάτων.

Το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος, η Ιερή τριάδα, δεν απουσιάζει από τα δημιουργήματά του, είναι πανταχού παρών, και αυτό πρέπει να λατρεύει ο άνθρωπος. Το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος, η Ιερή τριάδα, είναι το μείζον, από αυτό γίνονται τα πάντα και οι άνθρωποι και οι Θεοί (Πνεύματα).

Το Φως είναι η ζωηρότερη εκδήλωση του Αιτίου εκπορεύσεως του Σύμπαντος, της Ιερής τριάδας, γι' αυτό οι ΘΕΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ, ως δημιουργήματα του Αιτίου εκπορεύσεως του Σύμπαντος-ΦΩΤΟΣ, είναι ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ.

[1] Η λέξη Ζωή στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει την γνωστή έννοια της εμβίου ζωής (π.χ. φυτική ζωή, τα εν ζωή όντα κλπ) αλλά την έννοια της αυτοτελούς υπάρξεως.

[2] Η λέξη Ενέργεια στην προκειμένη περίπτωση έχει ευρύτερη έννοια και σημαίνει όχι μόνο την γνωστή μας από την φυσική έννοια της ενέργειας αλλά και γενικότερα την δράση προς αλλαγή καταστάσεως.

[3] ιδέ στο τεύχος 52 του ΙΧΩΡ «το μυστηριακό ιερό πυρ»

[4] Η λέξη είναι χρησιμοποιείται με τις εξής δύο έννοιες: α) Ως ρήμα με την συνήθη και γνωστή του έννοια. β) Ως ουσιαστικό με την έννοια εκδηλωμένη ύπαρξη. Όταν η λέξη αυτή αναφέρεται σε ένα κείμενο με την δεύτερή της έννοια τότε γράφεται με το πρώτο γράμμα της κεφαλαίο (Είναι) ή με όλα τα γράμματά της κεφαλαία.

[5] η λέξη «αΐδιος» σημαίνει αιώνιος δηλαδή μη έχων αρχή και τέλος.

[6] Η λέξη «ζωή», στην προκειμένη περίπτωση, έχει την ευρύτερη έννοια της υπάρξεως και όχι την έννοια που δίνει η βιολογία.

[7] Οι όροι “φυγόκεντρο* δύναμη & κεντρομόλο* δύναμη” (που για λόγους διακρίσεως γράφονται με ένα αστεράκι στο τέλος) δεν έχουν ακριβώς την έννοια που δίδεται στη φυσική αλλά εννοούν την προς τα έσω ή προς τα έξω εκδήλωση των αντίστοιχων νόμων.

[8] Ο Νόμος της Μορφής έχει ως αποτέλεσμα την συγκρότηση και εμφάνιση των υλικών σωμάτων και των όντων. Η Μονάδα 4, (ο Νόμος της Μορφής) είναι το άθροισμα των νόμων του πρώτου τριγώνου των πρωταρχικών νόμων δηλαδή είναι το άθροισμα της Δυάδας (μονάς 2) και της Μονάδας (μονάς 3) που σημαίνει: Μονάς 2 + Μονάς 3 = Μονάς 4 (με την ποιοτική τους έννοια γιατί με την ποσοτική τους έννοια, ως γνωστόν, έχουμε: 2+3=5).

[9] Η λέξη θεός ετυμολογείται (κατά το λεξικό του Α. Γαζή, εκδοθέντος υπό του Κων. Καρπολά του Ολύμπιου, το έτος 1839) εκ του ρήματος θέω, τρέχω, της θεότητας αεικινήτου νοουμένης, (δηλαδή της χωρίς διακοπή κινούμενης προς την πρόοδο και ανεξέλιξη) και συνεπώς η λέξη Θεός δεν δύναται να θεωρηθεί ως ονομασία του Δημιουργού Αιτίου ή, πολύ περισσότερο, να ταυτιστεί με το δημιουργό Αίτιο.

[10] Θεωρώ ως πλέον δόκιμο όρο το Αίτιο εκπορεύσεως του Σύμπαντος και όχι τον όρο Δημιουργός.

[11] εννώ όχι μόνον του αρχαίους Έλληνες αλλά τους σύγχρονους οι οποίοι είναι εναρμονισμένοι και εμποτισμένοι από τις δοξασίες και το πνεύμα των αρχαίων προγόνων μας.

[12] Το «Είναι» (με το πρώτο γράμμα κεφαλαίο) είναι ουσιαστικό με την έννοια «ύπαρξη» και αυτό προς διαφοροποίησή του από το ρήμα είναι.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης στην πρώτη παράγραφο του ευαγγελίου του αναφέρει τα εξής:: “Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος. Πάντα δι’ αυτού εγένοντο και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ έν ο γέγονεν. Εν αυτώ ζωή ην και ην το Φως των ανθρώπων. Και το Φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν.....”. Από την πρώτη φράση του συνάγεται ότι μια από τις πρώτες ουσίες της εκπορεύσεως της Φύσεως είναι ο Λόγος, ο οποίος Λόγος σχετίζεται με τον Θεό και ότι τελικά ταυτίζεται με το Θεό, αλλά ποίον θεό εννοεί; Όπως θα δούμε παρακάτω ταυτίζεται με τον Θεό Δια, πατέρα Θεών και ανθρώπων.

Ο Ηράκλειτος και οι Στωικοί χαρακτήριζαν την αμέριστη ουσία ως Λόγο με την έννοια του αιτίου για να καταδείξουν ότι είναι το αίτιο της συνθέσεως και αποσυνθέσεως των μορφών του απείρου δηλαδή το αίτιο της μεταμορφώσεως των μορφών του απείρου ή άλλως ο ατελεύτητα Μεταμορφωτικός Λόγος αυτών.

Το διάσημο τάγμα των αρχαίων Ροδοσταυριτών έλεγε περί του Λόγου: «Ω Λόγε, Σε τον οποίον η αδυναμία των ανθρώπων επροσωποποίησε δια να χάση την, εν τη απείρω ενέργειά Σου, έννοια εν τη Φύσει, ημείς σε λατρεύομεν και θα σε λατρεύομεν διότι Συ είσαι το Παν, Συ δίδεις ύπαρξιν εις το Παν, Συ είσαι το Φως του Παντός. Όσοι των θνητών δεν ηννόησαν την ύπαρξήν σου εν τη Φύσει και δεν εσπούδασαν τας θείας Σου ενεργείας αδόξως κατήλθον εις τον τάφον. Όσοι των θνητών δεν λατρεύουσι τας θείας Σου δυνάμεις, αι οποίαι προδίδουσιν επί της ανθρωπίνης ψυχής την δύναμιν της συνειδήσεως, όσοι δεν ηννόησαν ότι είσαι ο συνθετικός λόγος πάσης της Φύσεως, αλλά απέδωσαν προς Σε εννοίας ξένας και Σε απεκάλεσαν με ονόματα τα οποία εφανέρωναν ιδιότητάς σου επί υπάρξεως τινός μόνον, ούτοι πλέουσιν επί ωκεανών σκότους και το θείον σου φως ουδαμώς ορώσιν». Δι’ αυτήν την θείαν Δύναμιν, την οποίαν οι αρχαίοι Ροδόσταυροι απεκάλεσαν Λόγο έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

- ΛΟΓΟΣ είναι η αιτία των χημικών αλλοιώσεων κάθε σώματος (που βραδέως μεν αλλά ασφαλώς τελούνται σε κάθε σώμα) και ευρίσκεται στην ουσία του κάθε σώματος. Αυτή η αιτία είναι ο Χημικός Νόμος ο οποίος προκαλεί την μεταμόρφωση του κάθε σώματος προς τον σκοπό της αποσυνθέσεώς του και της συνθέσεως άλλων σωμάτων εκ των ουσιών που προέκυψαν εκ των

αποσυντεθησών ουσιών. Η μελέτη του Χημικού Νόμου θα αποκαλύψει στον μελετητή ότι στην ουσία της Φύσεως υπάρχει μια Δύναμις στις οποίες στις διαθέσεις και τους Νόμους υποτάσσεται η ύλη και η οποία προσδίδει την αιωνιότητα κάθε ουσίας της Φύσεως.

- ΛΟΓΟΣ είναι η αιτία της μεταμορφώσεως της ανθρώπινης ψυχής και συνεχώς επιδρά επ' αυτής. Στις λειτουργίες αυτής της δύναμης, η οποία καθολικώς δρα στην φύση, οφείλει κάθε εγώ: τον λόγο της ύπαρξής του, την ανέλιξή του στον άπειρο χρόνο ως και τον πλούτο των γνώσεών του με τις οποίες: είχε περιβληθεί, περιβάλλεται και θα περιβάλλεται και θα πολλαπλασιάζει αυτές τις γνώσεις απείρως και αιωνίως. Η καθολική ενέργεια αυτής της δυνάμεως και η επίδρασή της επί των ανθρωπίνων υπάρξεων γεννά στις ανθρώπινες υπάρξεις όλα τα διανοήματα και εκδηλώνει όλα εκείνα τα συναισθήματα τα οποία τέρπουν τις ανθρώπινες ψυχές. Και είναι αλήθεια ότι η εκδήλωση των διανοημάτων και συναισθημάτων οφείλεται: α) στην ουσία από την οποία απορρέουν και β) στην ψυχή από την οποία εκδηλούνται. Αν δεν υπήρχε αυτή η θεία ουσία τίποτε δεν εξεδήλωνε η ανθρώπινη ψυχή και τίποτε δεν θα ελειτούργει στην ανθρώπινη μορφή.
- ΛΟΓΟΣ είναι το παγκόσμιο πυρ, δια του οποίου ολόκληρη η φύση αναγεννάται, είναι η δράση του δημιουργού τον οποίο οι μεμνημένοι βρίσκουν σ' όλες τις λειτουργίες του απείρου δηλαδή είναι ο άνευ διακοπής συνεχίζων το όλον των δημιουργηθέντων κόσμων στις ατελευτητες μεταμορφώσεις των πλάσμάτων τους, είναι ο χορηγός και συντηρητής κάθε ζωής (που σημαίνει ότι είναι ο κύριος του Νόμου της ζωής) και ο ατελεύτητα μεταμορφωτής (που σημαίνει ότι είναι ο κύριος του νόμου του θανάτου). Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινισθεί ότι θάνατος στη φύση (με τη βέβηλη έννοια του εξαφανισμού) δεν υπάρχει και οι μεμνημένοι με τη λέξη θάνατος νοούν τη μεταμόρφωση κάθε ύπαρξης. Ο Νόμος του θανάτου είναι Νόμος που εκπορεύεται από το Λόγο προς το σκοπό να μην αφήνει μονίμως το πνεύμα σε χαμηλές λειτουργίες και τη διάνοια καθηλωμένη στα πάθη της και τις ψευδείς της δοξασίες.
- ΛΟΓΟΣ τέλος είναι η συνεχής ουσία και η δράση της η οποία ταυτίστηκε με τον Θεό Δία.

Η ΙΕΡΗ ΔΕΚΑΔΑ

Η δεκάδα δεν είναι νόμος της φύσεως όπως συμβαίνει με τις Μονάδες 2 έως 9 αλλά στην δεκάδα συγκεντρώνονται τα δημιουργικά αίτια της Φύσεως και οι νόμοι τους, γι' αυτό ο θείος Πυθαγόρας χαρακτήριζε την Δεκάδα ως ιερά. Οι Μονάδες 2 έως 9 περιγράφουν τις γενικές αρχές της γένεσης, της λειτουργίας και του σκοπού του Σύμπαντος και δικαιολογημένα χαρακτηρίζονται ως πρωταρχικοί νόμοι([1]) των Κόσμων αφού αποτελούν τις βάσεις στις οποίες στηρίζεται η ύπαρξη, η λειτουργία και η εξέλιξη των Κόσμων. Συνεπώς το σύνολο αυτών των πρωταρχικών νόμων ως ένα ολοκληρωμένα σύνολο αποτελεί έναν σταθμό στην εξέλιξη των Κόσμων που δικαιολογημένα χαρακτηρίζεται ως ΙΕΡΗ ΔΕΚΑΔΑ.

Οι πρωταρχικοί νόμοι της Φύσεως συνεργάζονται μεταξύ τους. Η συνεργασία όμως αυτή είναι στενότερη μεταξύ νόμων που επιτελούν έναν ιδιαίτερο σκοπό.

Αποτέλεσμα αυτού είναι ο διαχωρισμός τους σε τρεις “ομάδες” στενότερα συνεργαζομένων νόμων όπου η κάθε ομάδα περιλαμβάνει τρεις νόμους και χαρακτηρίζεται ως τρίγωνο συνεργαζομένων νόμων. Εκ της συνεργασίας των θεμελιωτικών νόμων των ουσιών και μορφών της Φύσεως εξαρτάται η εξέλιξη (δηλαδή η αύξηση της ενεργείας) των κόσμων. Η συνεργασία αυτή των θεμελιωτικών νόμων της Φύσεως έχει παράγωγα. Τα παράγωγα αυτά είναι νόμοι και μάλιστα όχι πρωταρχικοί νόμοι αλλά νόμοι λεπτομερειακοί με μεγαλύτερη δυναμικότητα που εμφανίζουν πιο λεπτές λειτουργίες της Φύσεως και του Πνεύματος οι οποίοι εικονίζονται δια της εννοίας των συνθέτων αριθμών των μονάδων. Συνεπώς οι σύνθετοι αριθμοί συνιστούν παράγωγους νόμους των οποίων (νόμων) η επέκταση δεν έχει όρια (όπως δεν έχει όρια η επέκταση των αριθμών) με αποτέλεσμα η παραγωγή και επέκταση των παραγώγων νόμων να είναι ατελείωτη και άπειρη στον άπειρο χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι και η εξέλιξη των κόσμων και της πνευματικής φύσεως να είναι άπειρη και ατελείωτη στον άπειρο χρόνο. Αξιοσημείωτο είναι ότι ο κάθε σύνθετος αριθμός (όπως αναφέρεται ανωτέρω) εμπεριέχει την έννοια των θεμελιωτικών νόμων εκ των οποίων προέκυψε. Όπως είδαμε η Ιερή Δεκάδα είναι ο πρώτος σταθμός ή αναμορφωτικός κύκλος των κόσμων του Απείρου. Ασφαλώς πέραν της Ιερής Δεκάδας θα υπάρχουν και άλλοι σταθμοί στην εξέλιξη των Κόσμων.

Τα πρώτα θεμέλια της Φύσεως

Δια των νόμων των τριών τριγώνων των εικονιζόμενων υπό των 9 αριθμητικών μονάδων απετελέσθησαν αι αρμονία των Κόσμων πάσης Φύσεως. Το σύνολο των νόμων αυτών συγκεντρούμενο αποτελεί την ΙΕΡΑ ΔΕΚΑΔΑ, δηλαδή τον πρώτο σταθμό ή κύκλο των λειτουργούντων Κόσμων. Εις την ΙΕΡΑ αυτήν ΔΕΚΑΔΑ συνεργάζονται όλοι οι νόμοι οι εικονιζόμενοι υπό των εννέα αριθμών ή καλύτερα οι εκφραζόμενοι υπό των εννέα αριθμών. Οι νόμοι αυτοί είναι τα πρώτα θεμέλια της Φύσεως.

Επεξηγήσεις

Την Ιερή Δεκάδα αποτελούν όλοι οι συνεργαζόμενοι θεμελιωτικοί νόμοι της Φύσεως (δηλ. οι μονάδες 2 έως 9) οι οποίοι είναι τα πρώτα θεμέλια της Φύσεως και από τους οποίους συντελέστηκαν οι αρμονίες όλων των κόσμων. Με την επίτευξη όμως αρμονίας στους κόσμους εξασφαλίζεται η σύμμετρη και ισόρροπη εξέλιξη των κόσμων. Η συντέλεση της αρμονίας είναι καθολικός κόπος των ατομικότητων που εκδηλώνεται με την επίτευξη από κάθε ατομικότητα ίδιας μορφής. Εάν δεν επιτυγχανόντουσαν οι αρμονίες των κόσμων, το άπειρο δεν θα επετύγχανε του σκοπού του με αποτέλεσμα την εξαφάνιση των μορφών και την επαναφορά του απείρου στο Χάος. Αυτό όμως δεν είναι δυνατόν να συμβεί διότι οι δυναμικότητες των ουσιών του απείρου συνεχώς αυξάνουν και συνεπώς η επίτευξη της αρμονίας είναι άμεσο συνεπακόλουθο αυτής της αύξησης των δυναμικότητων.

Το Άπειρο στο σύνολο του διευθετείται από επιστατό νόμο ο οποίος, αφού προηγουμένως συντελέσει την αρμονία των κόσμων και μεταβάλλει την αποτελούσα αυτούς θεία ουσία σε ειδικές μορφές τις εξαναγκάζει να ακολουθήσουν κυκλική τροχιά (δηλ. να διαγράψουν αναμορφωτικούς κύκλους). Συνεπώς οι ουσίες του Απείρου ακολουθούν αναμορφωτικούς κύκλους των οποίων το τέλος ποτέ δεν επανέρχεται στην αφητηρία του γιατί η κατάληξη στο ίδιο σημείο θα σήμαινε

διάσπαση της αρμονίας του Απείρου και καταστροφή του [Απείρου] (πράγμα που σημαίνει ότι οι αναμορφωτικοί κύκλοι ακολουθούν σπειροειδή τροχιά όμοια με τεττωμένο ελατήριο).

Η Ιερή Δεκάδα είναι ο πρώτος σταθμός στην εξέλιξη των κόσμων ή ο πρώτος αναμορφωτικός κύκλος των λειτουργούντων κόσμων. Τον πρώτο αυτόν αναμορφωτικό κύκλο ακολουθούν και άλλοι αναμορφωτικοί κύκλοι όπου το τέλος του προηγούμενου συμπίπτει με την αρχή του επόμενου και τους οποίους ακολουθούν οι ουσίες των κόσμων εξαναγκαζόμενες από τον επιστατό νόμο που είναι κι' αυτός μια από τις εκδηλώσεις τους. Οι αναμορφωτικοί κύκλοι είναι άπειροι κατά το πλήθος αφού άπειρη και ατελεύτητη είναι η εξέλιξη των κόσμων. Ο κάθε επόμενος από τους αναμορφωτικούς κύκλους είναι όμοιος με τον προηγούμενο αλλά μεγαλύτερης ενέργειας γιατί συντελείται από νόμους παράγωγους των θεμελιωτικών νόμων των οποίων οι δυναμικότητες είναι από τις δυναμικότητες των νόμων του προηγούμενου αναμορφωτικού κύκλου

[1] Οι θεμελιωτικοί νόμοι της Φύσεως αποτελούν δυναμικές εκδηλώσεις αυτών τούτων των ουσιών αυτής και δεν υπάρχει κανένα εξωτερικό αίτιο που να επιβάλλει αυτούς τους νόμους στις ουσίες της Φύσεως

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Τα Ελληνικά μυστήρια απεκάλυπτον ότι μετά την διαμόρφωσιν της μητρός Γης, των κινήσεων της και την σύστασιν των μορφών της επιφανείας της, παρήχθη τη συνδρομή των ακτίνων του Θείου Ηλίου η ψυχή αυτής. Η ψυχή της Γης υπήρξεν ο συντελεστής των ζωϊκών μορφών και δι' αυτής εξελίχθησαν μέχρι της συστάσεως του ανθρωπίνου όντος.

Η ψυχή του ανθρώπου έχει μητέρα την Γην και Πατέρα τον Ήλιον. Αι ακτίνες του Θείου Ηλίου μετέδωσαν εις την μητέραν Γην το σπέρμα της ανθρωπίνης μορφής και αφού αυτή διέθρεψεν αυτό εν τη γαστρί της, το εξεδήλωσεν ως ανθρωπίνον ον. Αναγκαίως η ψυχή από της συστάσεώς της μέχρι της αφίξεώς της επί του ανθρωπίνου οργανισμού ηκολούθησε την αυτήν μεταμόρφωσιν ην ηκολούθησεν και η μήτηρ Γη μέχρι της τελείας διαμορφώσεώς της. Τέσσαρας καταστάσεις αναγκαίως διήλθεν μέχρις ου διαμορφωθή εις ον διανοούμενον και δυνάμενον να εκδηλοί πλήρη αισθήματα. Ηκολούθησε δηλαδή την αρχήν της καλλιέργειας προς γονιμοποίησιν ιδεών, την εκδήλωσιν των ιδεών τούτων, την εναρμόνισιν προς autάς των ιδεών τούτων και την μεταμόρφωσιν αυτών εις καρπούς δυνάμενους να διατηρήσουν τον τύπον του ανθρωπίνου οργανισμού. Διά την ανέλιξιν της ψυχής υπήρξαν εποχαί Φθινοπώρου, Χειμώνος, Έαρος και Θέρους. Τα ίδια απαντώνται εις την Φύσιν γεγονότα με τας autάς αναλογίας αλλ' επί διαφορετικών επιπέδων. Αλλ' ας έλθωμεν τώρα εις το ουσιωδέστερον ζήτημα της ανθρωπίνης ψυχής μέχρι του σημείου της αποθεώσεως αυτής. Ας ακούσωμεν κατά πρώτον τα περί τελετών των Αρχαίων Μυστηρίων.

Οι Ορφικοί

Οι Ορφικοί ετέλουν τέσσαρας μύσεις κατ' έτος και τας ετέλουν κατά τας τέσσαρας εποχάς.

Η πρώτη μήσις ελάμβανε χώραν αμέσως μετά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν. Η μήσις αυτή αφεώρα τους κατά πρώτον εισερχομένους. Κατά την μήσιν ταύτην απεκαλύπτοντο τα περί συστάσεως της μητρός Γης. Ο χρόνος από της ημέρας της μύσεως ταύτης μέχρι της επομένης εθεωρείτο ως χρόνος καθ' ον έπρεπε η ψυχή του μουσμένου να καταστεί ικανή προς γονιμοποίησιν της Ορφικής ιδεολογίας.

Η δευτέρα μήσις των Ορφικών εγένετο μετά την ημέραν της χειμερινής Τροπής του Ηλίου ή κατ' αυτήν ταύτην. Ο χρόνος από της μύσεως ταύτης μέχρι της επομένης εθεωρείτο ως χρόνος καθ' ον έπρεπε να εκδηλώσει ο μουσμένος τον ριφθέντα εν τη διανοία αυτού σπόρον της Ορφικής ιδεολογίας.

Η τρίτη μήσις εγένετο κατά την εαρινήν Ισημερίαν και έπρεπε από της ημέρας ταύτης μέχρι της επομένης μύσεως ήτις εγένετο κατά την θερινήν Τροπήν του Ηλίου, ο μουσμένος να εκδηλώσει τοιαύτην αρμονικήν ιδεολογίαν, ως είναι εκδηλωμένα αρμονικώς τα χρώματα των ανθέων της εποχής ταύτης και τοιαύτην αρμονικήν αισθηματολογίαν, ως είναι αρμονικά τα αρώματα των ανθέων του έαρος. Τα χρώματα και τα αρώματα του έαρος κατά τους Ορφικούς, αναπαριστούν την βαινουσαν προς αποθέωσιν ανθρωπίνην ψυχήν, τον μύστην από την ψυχήν του οποίου εξηφανίσθη το έρεβος και όστις προωρίσθη εις θείαν πνευματικήν ανάστασιν. Ο βαθμός ούτος των Ορφικών αντιστοιχεί προς τον βαθμόν του Διδασκάλου του ημετέρου τάγματος. Δεν είμαι όμως αρμόδιος να είπω, αν μεταξύ των δύο τούτων υπάρχει και αναλογία ιδεολογική και αισθηματική.

Η τελευταία μήσις των Ορφικών εγένετο κατά την θερινήν Τροπήν του Ηλίου. Αι ακτίνες του φωτός είναι ζωηρότεροι κατά την εποχήν ταύτην και οι καρποί ωριμάζουν. Η θερμότης των Ηλιακών ακτίνων αναπαριστά το φωτοβόλον των σκέψεων των τελείων μυστών και το γόνιμον πλέον του καρπού της Θείας ιδεολογίας, ην οι ιεροφάνται των Αρχαίων μυστηρίων εκκληροδότουν προς τους διαδόχους αυτών.

ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Αι αυταί αναλογίαι απαντώνται και εις τα Ελευσίνια Μυστήρια.

Και εκεί η είσοδος των προς μήσιν εγένετο μετά την εξωτερικήν τελετήν ήτις ελάμβανε χώραν μετά τας πρώτας ημέρας της Φθινοπωρινής Ισημερίας.

Η Χειμερινή Τροπή του Ηλίου ήτο αντικείμενον εορτασμού των μυστών, διότι αλληγορικώς τα φαινόμενα της εποχής ταύτης έπρεπε να είναι και φαινόμενα εκδηλώσεων των ψυχών των.

Η Εαρινή Ισημερία απετέλει μεγίστην εορτήν των μυστών εσωτερικώς της οποίας δεν δύναμαι να γνωρίζω περισσοτέρας λεπτομερείας.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Αλλ' εκτός της εσωτερικής ταύτης εορτής ετελείτο και η εξωτερική των Παναθηναίων κατά τας αρχάς του έαρος. Η μεγίστη και από Θείας εννοίας μεστή τελετή αύτη, προδίδει το μεγαλείο του πνεύματος των συνθετών αυτής αρχαίων μυστών. Θα περιγράψω λεπτομερείας αυτής και θα ερμηνεύσω εννοίας αυτής τινάς, διά να δυνηθήτε να υπολογίσητε το ύψος και το κάλλος της. Κατά τας αρχάς του Φθινοπώρου ήρχοντο και παρέμεναν εις τον παρακείμενον Ναόν του Παρθενώνος αγναί παρθένοι εκ της πόλεως των Αθηνών και ύφαινον τον πέπλον της Θεάς της Σοφίας. Αι παρθένοι αύται έμεναν εκεί επί εξ περίπου μήνας διά να κατασκευάσουν

το έργον τούτο υπό την επιτήρησιν Ιερείων του Ναού της Ελευσίνας. Κατά την εορτήν ο πέπλος ούτος προσεφέρετο εις την Θεάν της Σοφίας. Παραλείπω τα της πομπής γεγονότα διότι ταύτα δεν έχουν να μας προσθέσουν τι. Αι παρθέναι αλληγόρουσιν την αγνότητα της ψυχής, η οποία κατά τους μήνας του Φθινοπώρου και του χειμῶνος θα δεχθῆι το σπέρμα της Θείας ιδεολογίας, θα καλλιεργήσῃ και θα εκδηλώσῃ τούτο και τα αποτελέσματα αυτού, θα υφάνῃ ως τα πολύχρωμα και ευώδη άνθη του έαρος, πέπλον με τον οποίον περιβαλλομένη θ' αναγορευθῆι ως θυγάτηρ της Σοφίας. Η μεγαλυτέρα προσφορά προς την Θεάν της Σοφίας την οποίαν έχει να προσφέρει η ψυχή του ανθρώπου, είναι η αρμονική και πλουσίως ιδεολογική και αισθηματική κατάστασις της. Ψυχή φέρουσα την τοιαύτην κατάστασιν ανίσταται εκ του ερέβους και βαίνει προς τας χώρας της αιωνίου γαλήνης. Η εορτή των Παναθηναίων υπήρξεν η εγερτήριοσ σάλπιγξ η ηγήσασα στεντορείως προς τας ψυχάς της Γης. «Αφυπνισθήτε και προχωρήσατε προς τας χώρας του αιωνίου φωτός, όπου ο Θρόνος του πατρός σας Θεού».

Αλλά οι μύσται της Ελευσίνας ετέλουν και εορτήν κατά την Θερινήν τροπήν του Ηλίου εις δόξαν και ανάστασιν της Κόρης Περσεφόνης και εις δόξαν Διονύσου του Ελευθερέως. Η Περσεφώνη είναι αυτό τούτο η ψυχή της Γης. Η ψυχή της Γης διήλθε δι' όλων των καταστάσεων των τεσσάρων εποχών και μετά ταύτας ήλθε προς τον Όλυμπον, προς την χώραν της αιωνίου ζωής του Πνεύματος. Προτού να έλθῃ προς την χώραν της αιωνίας ζωής συνεζεύχθη Διόνυσον τον Ελευθερέα και ούτω θα ζήσῃ μετ' αυτού την αιωνίαν νεότητα και ευθυμίαν. Ιδού ο κλήρος της ψυχής των Θείων Μυστών ποίος είναι! Σαφώς τον απεκάλυψαν οι Θείοι της Ελευσίνας μύσται.

Περί του Διονύσου του Ελευθερέως έχομεν εκ της Αρχαιότητος, και άλλας ενδείξεις. Ετελείτο και εξωτερικῶς εν Αθήναις τελεί εις δόξαν αυτού. Τελετή η οποία εκάλει εις συναίσθησιν τους αμυήτους και προεκάλει τους συνετωτέρους αυτών να προσέξουν επί των Ιερών της Ελευσίνας. Περί τας εορτάς ταύτης δεν δύναμαι κατά την στιγμήν ταύτην να προσθέσω περισσότερα, εκτός του ότι, ετελείτο αυτή κατά την ημέραν της Θερινής Τροπής του Ηλίου.

Κατά την Θερινήν Τροπήν του Ηλίου παρομοία τελετή ετελείτο και εν Δελφοίς εις δόξαν του Φοίβου Απόλλωνος.

ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ

Και οι Πυθαγόρειοι, διά τους αυτούς λόγους ετέλουν τέσσαρας εορτάς το έτος κατά τας Ισημερίας και τας Τροπάς, εις εκδήλωσιν λατρείας προς την Φύσιν, πιστεύοντες ότι η προς την Φύσιν λατρεία είναι πασών Θειοτέρα. Ο Πυθαγόρας προσέθετεν «Η προς την Φύσιν λατρεία περιλαμβάνει και τα κατά μέρος αυτής και το πνεύμα αυτής. Αντιθέτως λατρεία προς πρόσωπον χωρίζει αυτό της Φύσεως και το μειώνει. Λατρεύομεν τους Θεούς ως κυρίους των δυνάμεων της Φύσεως και ουχί ως ατομικά αυτής εγώ. Τα ατομικά εγώ της Φύσεως τιμῶμεν μόνον διά τα έργα αυτών».

Και το τάγμα μας (Ελευθεροτεκτονισμός) ακολουθούν τους αυτούς λόγους των Αρχαίων εορτών των μυστών, εορτάζει την χειμερινήν Τροπήν του Ηλίου εις ένδειξιν λατρείας προς την Θείαν Φύσιν, εις ένδειξιν τιμής και δόξης των συνθετών αυτού και προς ανάμνησιν του έργου το οποίον έχουν να τελέσουν οι μαθηταί αυτού, όπως μεταφέρουν τας ψυχάς αυτών προς το Θειον έαρ, διά του οποίου θα εξασφαλισθῆι η πνευματική των ανάστασις. Και θα εορτάζει κατά τας Θερινάς Τροπάς του Ηλίου, διά να εκδηλούται υπό των διδασκάλων του περισσότερα προς τον Θειον Ήλιον αγάπη και υπενθυμίζεται εις αυτούς ποίους πρέπει να μεταδώσουν

καρπούς, προς τας επερχομένας γενεάς των ανθρώπων, διά να φωτίζονται αυτοί εις τα έργα αυτών και ελευθερούνται. Τοιαύτης υψίστης σημασίας είναι οι λόγοι οι υπαγορεύσαντες τας εορτάς των Τροπών, σημασίας προωρισμένης να κατανοηθεί μόνον παρά μεμημένων αδελφών των οποίων η διανόησις διέφυγε τα στενά όρια της ανθρωπίνης σκέψεως προς τον σκοπόν να οδηγήσει το ανθρώπινον Πνεύμα εις την ευδαιμονίαν και υπέρ των ψυχών των οποίων εύχομαι ολοψύχως τάχιστα να καλύψουν το πνευματικόν έαρ και φθάσουν εις τας θερμάς του πνευματικού Ηλίου ακτίνας υπό την σκέπη των οποίων να αναπαυθούν.

Αι εισαγωγαί εις τα μυστήρια της Ελευσίνας εγίνοντο κατά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν. Κατά την εισαγωγήν εις τα Ελευσίνα μυστήρια ελάμβανε χώρα μακρά τελετή εις δόξαν Κόρης της Πρωτογόνης. Κόρη Πρωτογόνη δεν ήτο ως νομίζουν τινές η Περσεφόνη, αλλά η ψυχή της Φύσεως. Διά της τελετής αυτής απέδιδον ευγνωμοσύνην προς την θείαν Φύσιν οι μύσται της Ελευσίνας, διότι εξ αυτής εξεπορεύθησαν αι ψυχαί. Τα Αττικά μυστήρια ελειτούργησαν κατά πρώτον εις τον Υμηττόν. Μεταξύ δε των εκεί υπαρχόντων Ναών και Βωμών, υπήρχεν και Ναός Κόρης της Πρωτογόνης. Εχαιρέτων δε οι μύσται της Ελευσίνας δι' αυτής της εορτής την θείαν Φύσιν, διότι αυτή έφερεν εις το είναι αυτών το ψυχικόν Είναι πάσης οντότητος του περιβάλλοντός μας. Οι μύσται ως πρώτον αντικείμενον είχαν να εξετάσουν ποία ήτο η Κόρη η Πρωτογόνη πως δηλαδή ενεφανίσθη η ψυχή της Φύσεως. Τούτο εξετάζει και ο Πλάτων εις τον Τίμαιον.

Δευτέρα κατά σειράν φυσική εορτή την οποίαν εώρταζαν οι μύσται είναι η της Χειμερινής Τροπής του Ηλίου. Από της Χειμερινής Τροπής η ημέρα αυξάνει. Η ημέρα εικονίζει το Φως, η δε νυξ το σκότος, έλεγαν οι μύσται. Και οι Τέκτονες το ίδιο εικονίζουν λέγοντες, ότι εκ δυσμών βαίνομεν προς ανατολάς. Ωσαύτως και αι ψυχαί ανελίσσονται εκ του σκότους προς το Φως. Οι Ελευσίνιοι έλεγαν, ότι μόνον των μεμημένων αι ψυχαί οδεύουν εκ του σκότους προς το Φως. Αι των αμυήτων παραμένουν εις το σκότος. Την προς το Φως πορείαν της ψυχής του μύστου εώρταζον διά της Χειμερινής Τροπής.

Διά του εορτασμού δε της Θερινής Τροπής του Ηλίου εώρταζαν την διαρκή ΗΜΕΡΑΝ εν τη ψυχή του μύστου, η οποία έφθασεν εις την κατάστασιν του διαρκούς Φωτός αποβαλούσα τα ανθρώπινα πάθη και ελευθερωθείσα του περιβάλλοντός μας εισήλθεν εις νέαν ζωήν.

Ο εσωτερισμός εορτάζει την Χειμερινήν Τροπήν του Ηλίου, δηλαδή τας σχέσεις της ιδεολογίας του προς την των αρχαίων μυστηρίων. Εάν κατά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν εορτάζεται η Κόρη Πρωτογόνη, κατά την Χειμερινήν Τροπήν εορτάζεται η γέννησις του Βράχμα, του Ιησού, του Ιάκχου. Αυτός ο εορτασμός εικονίζει την εμφάνισιν της ψυχής ανθρωπίνης μορφής. Κατά την Ινδικήν παράδοσιν, ο Βράχμα εγεννήθη κατά την Χειμερινήν Τροπήν υπό παρθένου και Πνεύματος Αγίου. Το ίδιο και ο Ιησούς. Επίσης ο Ιάκχος κατά την Χειμερινήν Τροπήν εγεννήθη. Οι μύσται εορτάζοντες την ετέραν Τροπήν την Θερινήν εώρταζον την αθανασίαν της ανθρωπίνης ψυχής. Κατά την παράδοσιν όλοι οι πνευματικοί ήρωες των θρησκειών εγεννήθησαν κατά την Χειμερινήν Τροπήν. Χαρακτηριστικόν είναι ότι όλοι εγεννήθησαν εκ Πνεύματος και Παρθένου. Αι παρθένοι μήπως αλληγορούν άλλο τι το υπάρχον εν ημίν; Εις την Ελληνικήν παράδοσιν απαντώμεν πολλάκις την Μίξιν Θεών μετά Νυμφών. Δι' αυτού αλληγορείται επαφή αποκαθαρμένων ψυχών [παρθένων] με το Φως του Ουρανού, εκείθεν δε διά των τοιούτων μίξεων προκύπτουν τα γεγονότα της εξυψώσεως της ανθρωπίνης ψυχής. Αι μίξεις Θεών και

Νυμφών είναι αλληγορικοί εικόνες έχουσαι σχέσιν με το νοητικόν μας ΕΓΩ. Οι μύσται της Ελευσίνας ετίμων Κόρην την Πρωτογόνην κατά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν. Ελεγον, ότι αυτή είναι Κόρη του Ουρανού και της Γης. Αι ψυχαί των όντων του περιβάλλοντός μας, έχουν γονείς των τον Ουρανό και την Γην. Ο Ουρανός και η Γη δεν είναι προσωπικότητες, αλλά όταν λέγομεν Ουρανός και Γη πρέπει να νοώμεν τας δυνάμεις αυτών. Εκ της επιμιξίας επομένως των δυνάμεων του Ουρανού προς δυνάμεις της Γης γεννάται η ψυχή του περιβάλλοντός μας. Εάν λοιπόν η ψυχή είναι τέκνον του Ουρανού και της Γης, διά να χωρήσει αυτή προς το Φως, έχει ανάγκην άλλης μίξεως. Μίξεως της ψυχής αυτής ταύτης πλέον προς τας δυνάμεις του Ουρανού. Τουτο αλληγορείται διά της μίξεως των Νυμφών με Θεούς.

Η Εαρινή Ισημερία αποτελεί την αφετηρίαν νέας εποχής, του Έαρος, κατά την οποίαν τα κατά τον χειμώνα βλαστήσαντα ανθούν αναδίδοντα μύρα και εμφανίζοντα χρώματα. Η εικών αυτή της Φύσεως εμφανίζει την ψυχήν του μύστου η οποία βαίνει προς το Φως με ηυξημένας γνώσεις. Κατά την εποχήν της Εαρινής Ισημερίας οι Ήρωες Βράχμα, Ιησούς, Ιάκχος, Χιράμ φονεύονται αλλά ανίστανται. Ο θάνατος είναι αλληγορία και σημαίνει την μεταμόρφωσιν. Θάνατος εις την Φύσιν δεν υπάρχει, [δηλαδή] θάνατος υπό την βέβηλον έννοιαν του εξαφανισμού. Οι μύσται διά του θανάτου εικονίζουν την μεταμόρφωσιν. Ο φόνος εικονίζει την απαρχήν της μεταμορφώσεως. Κατά την εαρινήν Ισημερίαν ο Ιακχος φονεύεται και εμφανίζεται αντ' αυτού Διόνυσος ο Άνθιος και βραδύτερον μεταμορφούται εις Διόνυσον τον Ελευθερέα. Τα αυτά περίπου συμβαίνουν και με τον Χιράμ. Η Φύσις κατά την Εαρινήν Ισημερίαν εκδηλοί χαράν. Και η ψυχή του ανθρώπου εκδηλοί χαράν. Κατά την Εαρινήν Ισημερίαν οι μύσται των Ορφικών και των Ελευσινίων ετέλουν εορτάς. Έξω των μυστηρίων ο λαός εώρταζεν. Περιεφέρετο το άγαλμα του Ιάκχου και ετελούντο τα Παναθήναια. Αλλά ενώ οι μύσται εώρταζαν ενσυνείδητα, ο έξω λαός εώρταζεν χωρίς να έχει συνείδησιν της εορτής. Διά τον λαόν ο εορτασμός δεν είχε ουδεμίαν σημασίαν. Η σημασία της εορτής ήτο γνωστή μόνον εις τους μύστας. Ούτοι ελάμβανον εικόνας από την Θεϊαν Φύσιν διά να εορτάζουν γεγονότα συντελούμενα εις την ψυχικήν των υπόστασιν.

Από της Εαρινής Ισημερίας μέχρι της Θερινής Τροπής, το ανιστάμενον πνεύμα έρχεται εις αποθέωσιν.

Κατά την Θερινήν Τροπήν εορτάζετο Διόνυσος ο Ελευθερευς. Εορτάζετο ο πλήρης αποχωρισμός της ψυχής από του ερέβους και η είσοδος της εις την διαρκή ημέραν.

Την Θερινήν Τροπήν εώρταζον οι Χριστιανοί ολίγον αργά, διά των εορτών του Αγίου Πνεύματος και της μεταμορφώσεως. Οι μεμνημένοι Τέκτονες θα έπρεπε να εορτάζουν κατά την Θερινήν Τροπήν, διότι κατ' αυτήν εορτάζει ο Χιράμ.

Οι μύσται της Ελευσίνας, έλεγον, ότι κατά την Θερινήν Τροπήν ωριμάζει ο σίτος. Η σπορά, η βλάστησις και η ωρίμανσις του σίτου εικόνιζε την ψυχήν του μύστου εξελισσομένην εις αποθέωσιν. Την καλλιέργειαν του σίτου εδίδαξεν η Θεά Δήμητρα. Η Θεά Δήμητρα είναι η Θεά της Γης. Ο σίτος εικονίζει μεταμορφωτικόν μέσον. Μεταβάλλεται εις Σώμα του Χριστού, παντός Χριστού. Ολίγον κατόπιν εμφανίζεται η σταφυλή, σύμβολον τος Διονύσου. Ο χυμός της σταφυλής αποτελεί το σύμβολον ετέρου μεταμορφωτικού μέσου. Είναι το Αίμα του Χριστού, παντός Χριστού. Οι Χριστιανοί λέγουν, ότι το Αίμα και το Σώμα του Χριστού αφίει τας αμαρτίας.

Διόνυσος ο Ελευθερέυς λαμβάνει σύζυγον την Περσεφόνην και ανέρχονται ομού εις τον Ολυμπον. Ο Διόνυσος ο Ελευθερέυς γεννάται εκ της καρδίας του Διός. Γεννάται έξω των δυνάμεων της Γης. Ωσαύτως και η Θεά της Σοφίας γεννάται έξω των δυνάμεων της Γης, εις την κεφαλήν του Διός. Ο Ζευς έχει σχέσιν με εκείνο που θα απαντήσει το πνεύμα ελευθερούμενον του Γηΐνου περιβάλλοντος.

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ (Σπ. Νάγου)

Ο ισχυρισμός ότι η ψυχή της Φύσεως υπήρξε προ της δημιουργίας του κόσμου και ότι κατείχε πλήρη την γνώσιν, δύναται να διασκεδάσει μόνον αδυναμίας. Η ερμηνεία, ότι η Περσεφόνη είναι η προϋπάρξασα τελεία ψυχή και ότι έπεσε προς τον Άδην συνεπεία των προς τον Έρωτα τάσεων αυτής, είναι ερμηνεία εξαχθείσα από βέβηλον σκέψιν, από μη μεμυημένους εις τας αληθείας της Φύσεως ανθρώπους. Πάντες οι γράψαντες περί Ελευσίνιων, καθ' υπόθεσιν πάντοτε διισχυρίσθησαν ότι η Περσεφόνη είναι το σύμβολον της εκπεσούσης εκ του Φωτός εις το σκότος ψυχής και η εν τω Άδη παραμονή της ο εξιλασμός αυτής.

Τα πάντα βαίνουν εκ του ατελούς εις το τέλειον, εκ του χάους προς την τάξιν, εκ του σκότους προς το Φως, εκ δυσμών προς ανατολάς.

Η Περσεφόνη δεν έπαθε πτώσιν. Η Περσεφόνη είναι η φωτεινή ψυχή η οποία κατήλθε προς πλήρωσιν του νόμου της αλληλεγγύης, προς πλήρωσιν των υποχρεώσεων τας οποίας έχει η φωτεινή ψυχή προς τας εν τω σκότει ευρισκόμενος τοιαύτας, προς τους εν δοκιμασία ευρισκομένους ομοίους μας.

Η κάθοδος του Προμηθέως προς μετάδοσιν του φωτός προς τους ανθρώπους, αι σχέσεις του Θείου Διός προς την σύζυγον του Δευκαλίωνος, αι πάντοτε δια του νόμου του Έρωτος προς τας Νύμφας μεταμορφώσεις αυτού, η μεταξύ του ανθρωπίνου γένους κάθοδος του Θεού Απόλλωνος και αι υπό αυτού εξυπηρέτησις των αναγκών του, δεν μαρτυρούν υπέρ του έργου της Περσεφόνης ότι διέπεται υπό του αυτού νόμου της προστασίας και βοηθείας της παρεχομένης προς τας αδυνάτους ψυχάς; Ο αυτός νόμος δι' όλας τας διασωθείσας αλληγορικής εικόνας της Ελληνικής παραδόσεως.

Την προς τας ουσίας του Άδου μίξιν της Περσεφόνης διαπιστώνει ο Θεός Απόλλων. Μήπως και η διαπίστωσις αύτη δεν αποκαλύπτει εις τους ανθρώπους τι συνέχει τον Άδην προς τον Όλυμπον;

Την κάθοδον της Περσεφόνης επακολουθεί η κάθοδος του μνηστήρος της Διονύσου, ο οποίος και τίθεται εις διάθεσιν αυτής. Την Θεϊαν Κόρην παρακολουθεί η Μήτηρ αυτής Δήμητρα και αποκαλύπτει εις τους ανθρώπους την καλλιέργειαν του σίτου. Ο Διόνυσος αποκαλύπτει τον Θεϊον χυμόν της σταφυλής. Ό σίτος και ο οίνος Υπήρξαν τα κατ'εξοχήν σύμβολα των μυστηρίων και αυτών των Χριστιανικών. Υπό τα σύμβολα ταύτα κρύπτονται αι μεγαλύτεροι έννοιαι αι έχουσαι σχέσιν προς τον πνευματικόν κόσμον εκ του οποίου ήλθεν η Θεά Δήμητρα και ό Διόνυσος. Εν τη εξελίξει των μυστηρίων απέδιδον σπουδαιότητα εις τας σχέσεις Περσεφόνης και Διονύσου.

Προφανώς πρόκειται περί πνευματικών νόμων τους οποίους ό μούμενος έπρεπε να μάθει. Ό Διόνυσος αποκαθίσταται εις τας ερωτικές του σχέσεις με την Περσεφόνην και διά των σχέσεων του τούτων καθίσταται ό ελευθερωτής αυτής λαμβάνων το όνομα Διόνυσος Ελευθερέυς.

Ο Ίακχος εξελίσσεται εις Ελευθερέα Διόνυσον.

Τούτο υπαγορεύει να γίνει σύζυγος της Περσεφόνης να ελευθερώσει αυτήν εκ της μίξεως αυτής προς τας ουσίας του Άδου και να την φέρει και την αποκαταστήσει μεγαλοπρεπώς εις τον Όλυμπο. Εις αυτά υπάρχει η μεγάλη έννοια της αποθεώσεως της ανθρωπινής ψυχής και της οριστικής εγκαταλείψεως υπ' αυτής των χωρών του Άδου. Η αντίληψις περί Διονύσου του όποιου το έργον είναι να μεταφέρει τας ψυχάς από τας δοκιμασίας εις την χαράν και ευτυχίαν, εξέπεσεν δυστυχώς εις την εκτίμησιν του ανθρωπίνου γένους και εξελήφθη ως το σύμβολον της οινοποσίας και της εξ αυτής αναισθησίας.

Τα μυστήρια της Ελευσίνας υπήρξαν τα θεμέλια του διαφωτισμού της ανθρωπινής ψυχής, τα υποδείξαντα εις αυτήν την οδόν προς το Φως της σωτηρίας.

Η εικόν της παλαιούσης προς το σκότος ψυχής διετυπώθη πλήρως, όπως και τα μέσα δι' ων θα δυνηθεί εξ αυτών να εξέλθει νικήτρια. Ιδού διατί οι μυηθέντες εις τα μυστήρια ωμολόγησαν, ότι ο μυηθείς εν Ελευσίνοι άνθρωπος θα απολαύσει μετά θάνατον ευδαιμονίας.

Εάν των μορφών και των όντων μήτηρ είναι η Γη, διότι διαθέτει προς οργάνωσιν αυτών την ουσίαν της, πατήρ τούτων είναι ο Ήλιος, διότι άνευ του Φωτός αυτού ουδέν θα αδύνατο να οργανωθεί ουδέν θα αδύνατο να ζήσει. Άνευ του Φωτός του Ηλίου ο ανθρωπίνος οργανισμός δεν θα υπήρχε και η ανθρωπινή ψυχή δεν θα είχε μέσον εκδηλώσεως των ενεργειών αυτής. Ο Ήλιος είναι ό πατήρ του ανθρωπίνου οργανισμού και ό συντηρητής αυτού διό τού Φωτός του και ως εκ τούτου το ανθρωπίνων γένος οφείλει να γνωρίζει να απευθύνει προς αυτόν ειλικρινή χαιρετισμόν. Όθεν ημείς, ας απευθύνωμεν προς αυτόν χαιρετισμόν, προς τον φωτοδότην του κόσμου, προς τον διαλύοντα όλα τα σκότη, προς τον φέροντα προς την ψυχήν τού ανθρώπου την γλυκύτητα και την χαράν της ζωής.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Χαίρε θειε Ήλιε, χαίρε φωτοδότα Σώτερ, χαίρε ελεθευθερωτά των ψυχών. Το φως σου ας μεγαλύσει την προς Σε αγαπην μας. Δοξάζομεν και υμνούμεν, Θείε Ήλιε, τα μεγάλα και θαυμαστά αποτελέσματα επί του κόσμου των εν τω Ουρανώ κινήσεών Σου. Άνευ αυτών ούτε η ζωή θα ανεπτύσσετο, ούτε το πνεύμα της γης θα ελάμβανε τας ουρανίας βοήθειας δια να προαχθή εις υπερτέραν ζωήν.

Κατέρχεσαι όπως θερμάνεις την μητέραν Γην ίνα το εγκυμονούμενον εν αυτή πνεύμα εκδηλωθεί και όπως ζωογονήσης τας φύσεις των όντων και όπως φωτίσης το πνεύμα του κόσμου δια να αποβάλει τον τρόπον του σκότους.

Ευγνώμονες και ημείς διότι μας αξίωσες της αγάπης Σου και μας εδώρισες στοιχεία του φωτός Σου, αναπέμπομεν την άπειρον λατρείαν μας και την μεγαλυτέραν αγάπην μας. Εισερχόμεθα εις την περίοδον που εγκαινιάζει η σημερινή διέλευσή Σου πλήρεις ελπίδων ότι θα μας βοηθήσεις να καλλιεργήσωμεν τα στοιχεία της ισχύος Σου, ώστε όταν κατέλθεις εις το χαμηλότερον προς την Γην σημείον σου να γεννήσεις εν ημίν το φως του Φοίβου Απόλλωνος.

ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ ΣΕ 7 ΕΙΚΟΝΕΣ (Σπ. Νάγου)

Πρώτη εικόν.

Ο Θείος Ορφεύς ο ιερός σύζυγος της Ευρυδίκης και ο κληροδοτήσας Θείας αληθείας προς εκείνους τους οποίους εμπύησε προς τας ιδέας του απεκάλει την Εαρινήν

Ισημερίαν Θεϊαν Νύμφην, κατερχομένην εξ Ουρανού ανά παν έτος διά να εξαγνίσει τας ψυχάς του Αδου. Άνευ αυτής, άνευ της εξ Ουρανού καταβάσεώς της, αι ψυχαί του Αδου θα απώλυντο εις το μέγα αυτού έρεβος και συνείδησις και χαρά εν τη Γη δεν θα εγεννάτο. Άνευ του φωτός της Ουρανίας αυτής Νύμφης, ουδέ άρωμα ουδέ ζωή θα εξελίσσετο επί της Γης, ουδέ ιδέα της αρμονίας θα υπήρχεν. Αν και εν μόνον έτος δεν κατείρχετο επί της Γη, η θλίψις των ψυχών της θα εγενικεύετο και αι αρμονίαι των διανοιών προς τας ψυχάς θα διεσαλεύοντο. Εάν η Θεία Ουρανία Νύμφη εγκατέλιπεν το έργον της μεταδόσεως της αγάπης της προς την Γην, μίσος γενικόν θα περιέβαλλε πάσας τας ανθρωπίνας ψυχάς και ουδέν αίσθημα αρμονίας προς τον σκοπόν της υπό ουδεμιάς θα εξεδηλούτο.

Όταν κατέρχεται και μας περιβάλλει, εδόξαζεν, η ψυχή μας μεταβάλλεται εις φως, το φως τούτο εκδηλοί την χαράν, χαρά είναι ο έρως, έρως είναι ο νόμος της ζωής μας, ο νόμος ο ανυψών και αφομοιών την ψυχήν μας προς το Φως του Ηλίου, επί του οποίου πάσαι αι δυνάμεις της Ουρανίας Νύμφης ταξινομούνται εις Θεϊαν αρμονίαν. Όταν κατέρχεται η Θεία αυτή Νύμφη, εδόξαζεν και ευρίσκει ημάς εις τον χρόνον της ζωής εκείνον όστις εξασφαλίζει την γενικήν των οργάνων του οργανισμού μας αρμονίαν, τότε προσθέτει και την ιδικήν της αρμονίαν και τότε συντελείται ο Θεϊός ασπασμός της γήινης ψυχής προς το κράτος από το οποίο εξορμάται το φως του Ηλίου. Αλλά και όταν, έλεγεν, ο οργανισμός μας απέβαλλε την ενεργητικότητα των νεύρων του και μας ψαύει η Θεία Ουρανία Νύμφη, μας γεννά άμέσως το αίσθημα της ζωής και μας απομακρύνει από την ιδέαν του θανάτου. Εις τα κέντρα των ενεργειών της Θεϊας αυτής Νύμφης ευρίσκεται το Θεϊόν μυστικόν της αιωνίου νεότητος των ανθρωπίνων ψυχών. Τα μυστήρια του Ορφέως τα οποία υπήρξαν καθαρώς φυσιολατρικά, εξελίσσοντο εις εικόνας διαφόρους αι οποίαι παρίστανον τας δυνάμεις του Ουρανού αι οποίαι διαβιβάζονται υπό τούτου εις την Γην. Της πρώτης εικόνας έπετο ετέρα.

Δευτέρα εικών

Κατά την δευτέραν εικόνα, η Ουρανία Νύμφη γυμνόπους ψαύει την Γην, όπου βλέπει αυτήν ο Ήλιος. Αλλά ταυτοχρόνως η περιβολή της Νύμφης εξελίσσεται εις χρωματισμούς. Οι χρωματισμοί της εκπέμπουν αρώματα. Τα αρώματα ταύτα μεθούν διά της αρμονίας των τας ψυχάς της Γης και λησμονούσαι αυτά τας κακίας εκείνας τας οποίας τους εδώρησεν ο χειμών, γοργώς σπεύδουν να ενωτισθούν των Ουρανίων Χαρίτων. Διπλήν ενείχε σημασίαν η εικών αυτή. Αφ' ενός εζήτει να σύρει προς τα άνω τας ψυχάς του Αδου και αφ' ετέρου να καλλωπίσει την επιφάνειαν της Γης. Επί ενενήντα περίπου ημέρας, τας ημέρας του όλου Έαρος, κατείρχετο η Ουρανία Νύμφη και έψαυεν την Γην διά των θείων ποδών της, σκορπίζουσα εις αυτήν χρώματα και μύρα. Ποτέ δεν έφευγεν από πλησίον του άρματος του Ηλίου. Από εκεί ήντλει τας δυνάμεις της και ούτος ήντλει αυτάς από τας Ουρανίας εκείνας μοίρας με τας οποίας εφάπτεται καθόλον τον χρόνον του Έαρος. Η Θεία αυτή εικών, η εξελισσομένη εις τόσους χρωματισμούς και εκπέμπουσα τόσα αρώματα, ενέπνευσε τον Θεϊόν Ορφέα να συλλάβει την έννοιαν της αρμονίας, διά της οποίας και μόνης και το κάλλος της Φύσεως νοείται και η παντοδυναμία του πνεύματός της. Προ του συμβολισμού της δευτέρας εικόνας, δεν ηδύνατο να νοηθεί η ύπαρξις της Θερμότητος της Γης, η οποία τοσούτον συντελεί να περιβάλλει αυτήν με την πολύχρωμον και αρωματώδη περιβολήν της. Διά το Πνεύμα της Γης η Ουρανία Νύμφη είναι ο Προμηθεύς. Διά την Γην είναι ο αρμονικός Παν. Και ο Προμηθεύς και ο Παν είναι Θεϊοί συμβολισμοί.

Ο εις δίδει το Φώς εις το αρμονικώς ευρισκόμενον προς το σύνολον του απείρου Πνεύμα. Αυτός είναι ο Προμηθεύς. Ο έτερος, ο Θεός Παν συμβολίζει, ότι εις την Γην έφθασαν αι δυνάμεις του Απείρου και αυτή αποτελεί μετ' αυτού αρμονίαν. Η εξέλιξις της ζωής της είναι εξέλιξις εν αυτή των δυνάμεων του Απείρου. Διάμεσος μεταξύ του Απείρου και της Γης είναι ο Ήλιος. Η ύπαρξις του Ηλίου εξασφαλίζει την αιωνιότητα της Γης και την αθανασίαν της ψυχής της. Άλλη παραγωγή της Θείας ταύτης αρμονίας επί της Γης συντελείται το Έαρ, αυτό κατά πρώτον την φέρει και την αφομοιοί προς τας ενεργείας του φωτός του Ηλίου. το χρονικόν διάστημα το μεσολαβούν από της Εαρινής Ισημερίας μέχρι της Θερινής τροπής του Ηλίου, είναι η κατ' εξοχήν γονιμοποιός εποχή, κατά την οποίαν το ερχόμενον διά του φωτός του Ηλίου σπέρμα αυτού αναβλαστάνει υπό νέαν μορφήν εν τη Γη και εξελίσσεται εις τα χρώματα και εις τα αρώματα, τα οποία αποτελούν το σύνολον της επισήμου γηϊνης περιβολής. Αι διάφοροι μορφαί της Γης, κατά το χρονικόν τούτο διάστημα, συντρέχουν να εκδηλούν τας δυνάμεις των και να έρχονται εις γενικήν επιμιξίαν από την οποίαν προκύπτει η αρμονία των. Η Γη κατά τον χρόνον τούτον χαίρει. Η εκδήλωσις της χαράς της αυτή είναι εγγύησις της προαγωγής της εις φωτεινήν. Όταν εκδηλώσει το φως της, τότε θα καταστεί μεσά-ζουσα μεταξύ Ουρανού και σκοτεινών πέριξ αυτής ευρισκομένων σωμάτων. Τότε το Πνεύμα της θα καταστεί μία άπειρος τας δυνάμεις και την αρμονίαν Νύμφη και με χαράν θα δίδει φως πανταχού, όπου δεν εξεδηλώθη φως. Της δευτέρας εικόνας της Εαρινής Νύμφης του Ουρανού εις τα μυστήρια του Ορφέως, έπετο και άλλη.

Τρίτη εικών

Η τρίτη εικών παριστά την ιδίαν Νύμφην κρατούσαν Λύραν. Υπεράνω αυτής φωτεινός Απόλλων άνευ ουδεμιάς πανοπλίας τείνει προς Αυτήν με χάριν τας χείρας του και εκφράζει Θεϊόν μειδιάμα, το οποίον φαίνεται ότι δεχεται η Ουράνια Νύμφη με άφατον ευγνωμοσύνην. Εκ των χειρών του Θείου Απόλλωνος εξέρχονται πολύ-χρωμοι φωτειναί γραμμαί, αι οποίαι ψαύουν όλον το σώμα Αυτής. Υπό τους πόδας της νεαρός Παις τείνει τας χείρας του ζητών να δοθεί εις αυτόν η κρατουμένη υπό της Ουρανίας Νύμφης Λύρα. Η εικών αυτή είναι το αποτέλεσμα της διευθετήσεως των δυνάμεων εις εν σύνολον υπό του Θείου Ηλίου. Ενενήκοντα περίπου μοιρών του Ουρανού αι δυνάμεις αποτελούν το σύνολον τούτο. Το αποτέλεσμα της εκδηλώσεως του συνόλου τούτου είναι η Λύρα, την οποίαν το Πνεύμα της Γης τείνει να λάβει διά να κινήσει τας χορδάς της και του δοθεί η αντίληψις της αρμονίας. Τα αρώματα αποτελούν κατά τον χρόνον της Εαρινής Ισημερίας αρμονίαν, τα χρώματα επίσης τοιαύτην, αλλά η έννοια αυτών δεν είναι γνωστή εις το Πνεύμα της Γης. Ο Ορφεύς αναλαμβάνων εκ των χειρών της Νύμφης την Λύραν πλήττει τας χορδάς της και του μεταδίδεται η έννοια [της αρμονίας]. Τα χρώματα εν τη ανθρωπίνη ψυχή εξελίχθησαν εις ήχους, ούτοι εις έννοιαν η οποία προάγει εφεξής την ψυχήν να ζητήσει, τι είναι εκείνο το οποίον θα την μεταφέρει εις το κράτος του Φοίβου Απόλλωνος. Κατά τον εαρινόν χρόνον του έτους αι εικόνες αι παριστώσαι την Ουράνιαν Νύμφην εξελίσσονται εις μεγαλύτερα σχήματα και εις μεγαλυτέρας δυνάμεις. Αλλ' ιδού φθάνει η δόξα του Ηλίου. Έρχεται προς το ύψιστόν του σημείον και έλκει προς τα άνω την Νύμφην και την αφομοιοί προς το Θεϊόν του Άρμα. Τότε η Γη μεταμορφώνει τα χρώματα της εις Θεϊούς καρπούς, εις συνθετικόν λόγον των οποίων μεταμορφούνται τα δρώματα.

Τετάρτη εικόν

Νέα [τετάρτη] εδώ εικόν παρατάσσεται εν τοις μυστηρίοις του Ορφέως. Η Νύμφη αντικαθίσταται δι' εφήβου. Ούτος παριστά ότι φέρει την ευθυμίαν από τον Ουρανόν να την μεταδώσει εις την Γην. Είναι όλος χαρά και όποιαν ψυχήν προσεγγίζει την μεταβάλλει εις Φως. Η θερμότης του είναι μεγάλη, κατακαίει πάσας τας σάρκας πασών των ψυχών των οποίων αι δυνάμεις δεν έχουν σχέσιν με τον χειμώνα. Όσαι μετέβαλον τους χρωματισμούς του Έαρος εις φωτεινόν σύνολον αρμονικού καρπού, προσεγγίζουν τον Έφηβον και λαμβάνουν εξ αυτού κάτι το οποίον πυρπολεί το σύνολον αυτών και το μεταβάλλει εις ενα Θεϊόν χρωματισμόν, όμοιος του οποίου κατά το Έαρ δεν παρήχθη. Ο χρωματισμός ούτος είναι απροσδιόριστος την όψιν και την ενέργειαν. Ομοιάζει κατά προσέγγισιν προς χρωματισμόν κυανού χυμού σταφυλής. Είναι χρωματισμός πνεύματος και ουχί Γηϊνης μορφής. Ο Έφηβος είναι ο Διόνυσος, είναι η συμβολική παράστασις της Θείας Ελευσίνας, η σώζουσα την κόρην της Δήμητρος από του Πλούτωνος τας επιρροάς. Είναι το προσεγγίζον φως επί των ανθρωπίνων ψυχών, το οποίον αφού πρότερον κατακαύσει ό,τι θνητόν εν αυταίς υπάρχει, τας φέρει εις την Εστίαν του Ουρανού εκείνην από την οποίαν παρήχθη. Η Θεία εικόν του Ορφέως αύτη, συμβολίζει τα γενόμενα κατά τον χρόνον του Θέρους. Οι καρποί τότε ωριμάζουν, η σταφυλή παράγει τον χυμόν της, ο χυμός ούτος είναι η ερχομένη εξ Ουρανού προς την Γην ευθυμία. Η ευθυμία η διαλύουσα τα σκότη τα οποία παρήχθησαν εις τας ψυχάς κατά τας ώρας του Χειμώνος. Ο Ήλιος κατά την ώραν του Θέρους ευρίσκεται εις τας αγκάλας του Πατρός του και αι δυνάμεις τας οποίας μεταβιβάζει επί της Γης είναι καρπός γόνιμος. Ο καρπός αυτός αποτελεί μίαν θαυμασίαν διαβάθμισιν, διότι εις τούτον συμμετέχουν και πάσαι αι λοιπαί δυνάμεις του Ουρανού. Ο σίτος διαφέρει της σταφυλής, είναι τούτο κάτι, το οποίον ο Θεϊός Ορφεύς εσυμβόλιζεν με έννοιαν την οποίαν ουδέποτε δυνάμεθα να μεταφέρωμεν εις βέβηλον γλώσσαν. Και ο σίτος και η σταφυλή είναι καρποί. Προηγήθη όμως ο καρπός του σίτου. Πριν αναφανεί η δόξα του Ηλίου, ο σίτος ωριμάζει, αλλά η σταφυλή τότε αρχίζει να μεταβάλλεται εις καρπόν. Μία επί πλέον δύναμις ενυπάρχει εις την σταφυλήν, δύναμις με την οποίαν τρέφονται οι Θεοί.

Πέμπτη εικόν

Εδώ παρίσταται νέα εικόν του Ορφέως. Ο έφηβος του στέφεται με κλάδους αμπέλου και κρατεί νεάνιδα εις τας αγκάλας του. Θεϊόν μειδιάμα εις αμφοτέρων τας μορφάς διακρίνεται. Ο έφηβος υπερέχει κατά το ανάστημα την νεάνιδα. τούτο προφαίνει την Ουρανίαν καταγωγήν του. Αλλά και της νεάνιδος η μορφή λάμπει από χαράν. Εγγύς υπάρχει πινακίς απαγορεύουσα να βλέπει διαρκώς η νεάνις προς τον έφηβον, προς το πρόσωπόν του. Τούτο μετά χαράς η νεάνις πράττει.

Έκτη εικόν

Έπεται άλλη εικόν κατά την οποίαν ο έφηβος περιβάλλει την πριν άνευ ενδύματος νεάνιδα με εσθήτα Χρώματος κυανού. Η περιβολή αυτή είναι περιβολή Νύμφης. Προσεγγίζει πλέον ο γάμος της. Νύμφαι πολλάι με ομοίας εσθήτας κομίζουν υδρίας εχούσας θεϊόν ποτόν. Το ποτόν είναι οίνος. Η σταφυλή πλέον εν τη Γη ωρίμασε και ο γάμος πρέπει να γίνει. Γενική χαρά εν τοις μυστηρίοις επικρατεί. Προσέρχονται επί σκηνης πάντες οι Ουράνιοι μύσται περιβεβλημένοι με κλάδους αμπέλου τας κεφαλάς. Η χαρά, η ευθυμία κορυφούνται. Ο Ήλιος ολοέν διέρχεται τους αστερισμούς του Θέρους, από τους οποίους αντλεί τας δυνάμεις της ευθυμίας.

Αλλ' ιδού προσεγγίζει διά την Γην το πέρας του Θέρου. Τότε οι μύσται του Ορφέως ανυψούνται υπεράνω της Γης ακολουθούντες το άρμα των νυμφίων, οι οποίοι θα ζήσουν πλέον εις το Φώς. Μίαν μόνην αφήνουν επί των Γηϊων υπάρξεων παραγγελίαν. Να συλλέξουν τους καρπούς του θέρου διά των οποίων και μόνον θα ζήσουν κατά τας ώρας του Φθινοπώρου και του Χειμώνος. Ο Ηλιος ακολουθών την τροχίαν του θα επανέλθει επί της Γης να ρίψει νέον σπέρμα, όπως τούτο βραδύτερον εξελιχθεί εις άνθος, εις άρωμα και εις καρπόν. Κατά τον χρόνον του Χειμώνος αι ψυχαί πρέπει να ζήσουν. Η ζωή των θα εξαρτηθεί από τους καρπούς του Θέρου και όσαι επιμελώς δεν συλλέξουν αυτούς, υπόκεινται εις τον θάνατον. Η παραγγελία είναι επιτακτική δι' εκείνας αι οποίαι θέλουν να ζήσουν. Εντεύθεν ο Θεός Ορφεύς παριστά δι' εικόνας την σύνεσιν, από την οποίαν δεν πρέπει να αποχωρισθούν αι ψυχαί. Είναι η σωτηρία των.

Εβδόμη εικόν της συνέσεως

Η εικόν της συνέσεως παριστά γυναίκα περιβεβλημένην με ένδυμα άνευ ουδενός είδικού χρώματος. Το ένδυμα προφυλάσσει αυτήν εκ του ψύχους, αλλά ταυτοχρόνως κρατεί εις τας χείρας της καρπούς, τους καρπούς του Θέρου. Αντλεί εξ αυτών δυνάμεις, δυνάμεις περιεχούσας θερμότητα δυναμένην να αντιδρά κατά του ψύχους. Ο Ήλιος κατά τον χρόνον τούτον, ουδέν μεταβιβάζει εις τας ψυχάς, είναι ασθενής η επίδρασις του. Ό,τι αντλεί εκ των αστερισμών τους οποίους διέρχεται, είναι υποτύπωμα σπέρματος, το οποίον διαρκώς μετατρέπει διά να το καταστήσει πυρήνα και να τον εναποθέσει επί της Γης, όπως βραδύτερον του μεταβιβάσει νέας δυνάμεις και εκδηλωθεί εις άνθος: Το άνθος είναι η αρχή της εμφανίσεως του Ηλιακού σπέρματος εις καρπόν. Η ευχία των Ορφικών καταπαύει τον Χειμώνα, των Ορφικών οι οποίοι εναπέμειναν επί της Γης. Αναμένουν το Έαρ διά να αισθανθούν το άρωμά του. Το άρωμα τους υπενθυμίζει το Κράτος του Ουρανού, το οποίον έρχεται διά να τους μεταδώσει την αιωνίαν ζωήν. Άμα τη εμφανίσει του αποδέχονται τούτο διά Θείων τελετών. Γενική επιμιξία κατά το Έαρ τελείται μεταξύ των δυνάμεων της Γης και εκείνων του Ουρανού. τούτο δεν διαφεύγει της προσοχής των. Αντλούν δυνάμεις και προχωρούν με βεβαίαν την πίστιν, ότι δεν θα επανέλθουν επί του Χειμώνος. Κατά τας τελετάς ταύτας η Λύρα του Ορφέως υπενθυμίζει την αρμονίαν. Οί ήχοι αυτής είναι παραγγελία του Ουρανού. Σπεύδουν να εννοήσουν τούτο και προχωρούν να χαιρετίσουν το Θέρος, από το οποίον αναμένουν την σωτηρίαν των.

Επίλογος

Τοιαύτη είναι η έννοια την οποίαν εφρόντισα να σας μεταδώσω, την οποίαν εις τας Όρας του έτους απέδιδον οι μεγάλοι της Φύσεως Μύσται. Ομολογώ ότι υπήρξα ασθενές άργανον και τούτο φαίνεται εκ του ότι δεν ηδυνήθην να σας μεταδώσω πλήρως την έννοιαν ταύτην. Ευχηθώμεν το ελθόν Έαρ να μας καταστήσει ικανούς να συλλάβωμεν πλήρως τας εννοίας των Θείων μυστικών της Φύσεως.

Ευχηθώμεν όπως αι ψυχαί μας αποκτήσουν το μέσον να έλθουν με διαυγές βλέμμα να επισκοπήσουν το παρελθόν και αντλήσουν από τας μεγάλας αυτού ψυχάς, τα Θεία ιδανικά των, τα οποία είναι να μυσταγωγηθούν πάσαι αι ψυχαί της Γης εις τας Θείας ιδέας των.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΑ ΤΑΓΜΑΤΑ

1. Τα ελληνικά μυστήρια της αρχαιότητας

Τα Ελληνικά μυστήρια της αρχαιότητας απεκάλυπτον ότι μετά την διαμόρφωσιν της μητρός Γης, των κινήσεων της και την σύστασιν των μορφών της επιφανείας της, παρήχθη τη συνδρομή των ακτίνων του Θείου Ηλίου η ψυχή αυτής. Η ψυχή της Γης υπήρξεν ο συντελεστής των ζωϊκών μορφών και δι' αυτής εξειλίχθησαν μέχρι της συστάσεως του ανθρωπίνου όντος.

Η ψυχή του ανθρώπου έχει μητέρα την Γην και Πατέρα τον Ήλιον. Αι ακτίνες του Θείου Ηλίου μετέδωσαν εις την μητέρα Γην το σπέρμα της ανθρωπίνης μορφής και αφού αυτή διέθρεψεν αυτό εν τη γαστρί της, το εξεδήλωσεν ως ανθρωπίνον ον. Αναγκαίως η ψυχή από της συστάσεώς της μέχρι της αφίξεώς της επί του ανθρωπίνου οργανισμού ηκολούθησε την αυτήν μεταμόρφωσιν ην ηκολούθησεν και η μήτηρ Γη μέχρι της τελείας διαμορφώσεώς της. Τέσσαρας καταστάσεις αναγκαίως διήλθεν μέχρις ου διαμορφωθή εις ον διανοούμενον και δυνάμενον να εκδηλοί πλήρη αισθήματα. Ηκολούθησε δηλαδή την αρχήν της καλλιέργειας προς γονιμοποίησησιν ιδεών, την εκδήλωσιν των ιδεών τούτων, την εναρμόνισιν προς αυτάς των ιδεών τούτων και την μεταμόρφωσιν αυτών εις καρπούς δυναμένους να διατηρήσουν τον τύπον του ανθρωπίνου οργανισμού. Διά την ανέλιξιν της ψυχής υπήρξαν σταθμοί ανάλογοι προς τα διαλαμβανόμενα κατά τας εποχάς Φθινοπώρου, Χειμῶνος, Έαρος και Θέρους διότι τα ίδια γεγονότα απαντώνται εις την Φύσιν με τας αυτάς αναλογίας αλλ' επί διαφορετικών επιπέδων. Αλλά ας έλθωμεν τώρα εις το ουσιωδέστερον ζήτημα της ανθρωπίνης ψυχής μέχρι του σημείου της αποθεώσεως αυτής. Ας ακούσωμεν κατά πρώτον τα περί τελετών των Αρχαίων Μυστηρίων.

ΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ

Οι Ορφικοί ετέλουν τέσσαρας μήσεις κατ' έτος και τας ετέλουν κατά τας τέσσαρας εποχάς.

Η πρώτη μήσις ελάμβανε χώραν αμέσως μετά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν. Η μήσις αυτή αφεώρα τους κατά πρώτον εισερχομένους. Κατά την μήσιν ταύτην απεκαλύπτοντο τα περί συστάσεως της μητρός Γης. Ο χρόνος από της ημέρας της μήσεως ταύτης μέχρι της επομένης εθεωρείτο ως χρόνος καθ' ον έπρεπε η ψυχή του μουμένου να καταστεί ικανή προς γονιμοποίησησιν της Ορφικής ιδεολογίας.

Η δευτέρα μήσις των Ορφικών εγένετο μετά την ημέραν της χειμερινής Τροπής του Ηλίου ή κατ' αυτήν ταύτην. Ο χρόνος από της μήσεως ταύτης μέχρι της επομένης εθεωρείτο ως χρόνος καθ' ον έπρεπε να εκδηλώσει ο μουμένος τον ριφθέντα εν τη διανοία αυτού σπόρον της Ορφικής ιδεολογίας.

Η τρίτη μήσις εγένετο κατά την εαρινήν Ισημερίαν και έπρεπε από της ημέρας ταύτης μέχρι της επομένης μήσεως ήτις εγένετο κατά την θερινήν Τροπήν του Ηλίου, ο μουμένος να εκδηλώσει τοιαύτην αρμονικήν ιδεολογίαν, ως είναι εκδηλωμένα αρμονικώς τα χρώματα των ανθέων της εποχής ταύτης και τοιαύτην αρμονικήν αισθηματολογίαν, ως είναι αρμονικά τα αρώματα των ανθέων του έαρος. Τα χρώματα και τα αρώματα του έαρος κατά τους Ορφικούς, αναπαριστούν την βαίνουσαν προς αποθέωσιν ανθρωπίνην ψυχήν, τον μύστην από την ψυχήν του οποίου εξηφανίσθη το έρεβος και όστις προωρίσθη εις θείαν πνευματικήν ανάστασιν. Ο βαθμός ούτος των Ορφικών αντιστοιχεί προς τον βαθμόν του Διδασκάλου

του ημετέρου τάγματος. Δεν είμαι όμως αρμόδιος να είπω, αν μεταξύ των δύο τούτων υπάρχει και αναλογία ιδεολογική και αισθηματική.

Η τελευταία μύησις των Ορφικών εγένετο κατά την θερινήν Τροπήν του Ηλίου. Αι ακτίνες του φωτός είναι ζωηρότεροι κατά την εποχήν ταύτην και οι καρποί ωριμάζουν. Η θερμότης των Ηλιακών ακτίνων αναπαριστά το φωτοβόλον των σκέψεων των τελείων μυστών και το γόνιμον πλέον του καρπού της Θείας ιδεολογίας, ην οι ιεροφάνται των Αρχαίων μυστηρίων εκκληροδότην προς τους διαδόχους αυτών.

ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Αι αυταί αναλογίαι απαντώνται και εις τα Ελευσίνια Μυστήρια.

Και εκεί η είσοδος των προς μύησιν εγένετο μετά την εξωτερικήν τελετήν ήτις ελάμβανε χώραν μετά τας πρώτας ημέρας της Φθινοπωρινής Ισημερίας. Κατά την εισαγωγήν εις τα Ελευσίνια μυστήρια ελάμβανε χώρα μακρά τελετή εις δόξαν Κόρης της Πρωτογόνης. Κόρη Πρωτογόνη δεν ήτο ως νομίζουν τινές η Περσεφόνη, αλλά η ψυχή της Φύσεως. Διά της τελετής αυτής απέδιδον ευγνωμοσύνην προς την θείαν Φύσιν οι μύσται της Ελευσίνας, διότι εξ αυτής εξεπορεύθησαν αι ψυχαί. Τα Αττικά μυστήρια ελειτούργησαν κατά πρώτον εις τον Υμηττόν. Μεταξύ δε των εκεί υπαρχόντων Ναών και Βωμών, υπήρχεν και Ναός Κόρης της Πρωτογόνης. Εχαιρέτων δε οι μύσται της Ελευσίνας δι' αυτής της εορτής την Θείαν Φύσιν, διότι αυτή έφερεν εις το είναι αυτών το ψυχικόν Είναι πάσης οντότητος του περιβάλλοντός μας. Οι μύσται ως πρώτον αντικείμενον είχαν να εξετάσουν ποία ήτο η Κόρη η Πρωτογόνη πως δηλαδή ενεφανίσθη η ψυχή της Φύσεως. Τούτο εξετάζει και ο Πλάτων εις τον Τίμαιον.

Δευτέρα κατά σειράν φυσική εορτή την οποίαν εώρταζαν οι μύσται είναι η της Χειμερινής Τροπής του Ηλίου. Η Χειμερινή Τροπή του Ηλίου ήτο αντικείμενον εορτασμού των μυστών, διότι αλληγορικώς τα φαινόμενα της εποχής ταύτης έπρεπε να είναι και φαινόμενα εκδηλώσεων των ψυχών των.

Από της Χειμερινής Τροπής η ημέρα αυξάνει. Η ημέρα εικονίζει το Φως, η δε νυξ το σκότος, έλεγον οι μύσται. Και οι Τέκτονες το ίδιο εικονίζουν λέγοντες, ότι εκ δυσμών βαίνομεν προς ανατολάς. Ωσαύτως και αι ψυχαί ανελίσσονται εκ του σκότους προς το Φως. Οι Ελευσίνιοι έλεγον, ότι μόνον των μεμνημένων αι ψυχαί οδεύουν εκ του σκότους προς το Φως. Αι των αμυήτων παραμένουν εις το σκότος. Την προς το Φως πορείαν της ψυχής του μύστου εώρταζον διά της Χειμερινής Τροπής.

Η Εαρινή Ισημερία απετέλει μεγίστην εορτήν των μυστών εσωτερικώς της οποίας δεν δύναμαι να γνωρίζω περισσοτέρας λεπτομερείας.

Κατά την Θερινήν Τροπήν του Ηλίου εώρταζαν την διαρκή ΗΜΕΡΑΝ εν τη ψυχή του μύστου, η οποία έφθασεν εις την κατάστασιν του διαρκούς Φωτός αποβαλούσα τα ανθρώπινα πάθη και ελευθερωθείσα του περιβάλλοντός μας εισήλθεν εις νέαν ζωήν.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Αλλ' εκτός της εσωτερικής ταύτης εορτής ετελείτο και η εξωτερική των Παναθηναίων κατά τας αρχάς του έαρος.

Η μεγίστη και από Θείας εννοίας μεστή τελετή αυτή, προδίδει το μεγαλείο του πνεύματος των συνθετών αυτής αρχαίων μυστών. Θα περιγράψω λεπτομερείας αυτής και θα ερμηνεύσω εννοίας αυτής τινάς, διά να δυνηθήτε να υπολογίσητε το ύψος και το κάλλος της. Κατά τας αρχάς του Φθινοπώρου ήρχοντο και παρέμεναν εις τον παρακείμενον Ναόν του Παρθενώνος αγναί παρθένοι εκ της πόλεως των Αθηνών και ύφαινον τον πέπλον της Θεάς της Σοφίας. Αι παρθένοι αύται έμεναν εκεί επί εξ περίπου μήνας διά να κατασκευάσουν το έργον τούτο υπό την επιτήρησιν Ιερείων του Ναού της Ελευσίνας. Κατά την εορτήν ο πέπλος ούτος προσεφέρετο εις την Θεάν της Σοφίας. Παραλείπω τα της πομπής γεγονότα διότι ταύτα δεν έχουν να μας προσθέσουν τι. Αι παρθένοι αλληγόρουν την αγνότητα της ψυχής, η οποία κατά τους μήνας του Φθινοπώρου και του χειμώνος θα δεχθεί το σπέρμα της Θείας ιδεολογίας, θα καλλιεργήσει και θα εκδηλώσει τούτο και τα αποτελέσματα αυτού, θα υφάνει ως τα πολύχρωμα και ευώδη άνθη του έαρος, πέπλον με τον οποίον περιβαλλομένη θ' αναγορευθεί ως θυγάτηρ της Σοφίας.

Η μεγαλυτέρα προσφορά προς την Θεάν της Σοφίας την οποίαν έχει να προσφέρει η ψυχή του ανθρώπου, είναι η αρμονική και πλουσίως ιδεολογική και αισθηματική κατάστασίς της. Ψυχή φέρουσα την τοιαύτην κατάστασιν ανίσταται εκ του ερέβους και βαίνει προς τας χώρας της αιωνίου γαλήνης. Η εορτή των Παναθηναίων υπήρξεν η εγερτήριος σάλπιγξ η ηγήσασα στεντορείως προς τας ψυχάς της Γης. «Αφυπνισθήτε και προχωρήσατε προς τας χώρας του αιωνίου φωτός, όπου ο Θρόνος του πατρός σας Θεού».

Αλλά οι μύσται της Ελευσίνας ετέλουν και εορτήν κατά την Θερινήν τροπήν του Ηλίου εις δόξαν και ανάστασιν της Κόρης Περσεφόνης και εις δόξαν Διονύσου του Ελευθερέως. Η Περσεφόνη είναι αυτό τούτο η ψυχή της Γης. Η ψυχή της Γης διήλθε δι' όλων των καταστάσεων των τεσσάρων εποχών και μετά ταύτας ήλθε προς τον Όλυμπον, προς την χώραν της αιωνίου ζωής του Πνεύματος. Προτού να έλθει προς την χώραν της αιωνίας ζωής συνεζεύχθη Διόνυσον τον Ελευθερέα και ούτω θα ζήσει μετ' αυτού την αιωνίαν νεότητα και ευθυμίαν. Ιδού ο κλήρος της ψυχής των Θείων Μυστών ποίος είναι! Σαφώς τον απεκάλυψαν οι Θείοι της Ελευσίνας μύσται.

Περί του Διονύσου του Ελευθερέως έχομεν εκ της Αρχαιότητος, και άλλας ενδείξεις. Ετελείτο και εξωτερικώς εν Αθήναις τελεί εις δόξαν αυτού. Τελετή η οποία εκάλει εις συναίσθησιν τους αμυήτους και προεκάλει τους συνετωτέρους αυτών να προσέξουν επί των Ιερών της Ελευσίνας. Περί τας εορτάς ταύτης δεν δύναμαι κατά την στιγμήν ταύτην να προσθέσω περισσότερα, εκτός του ότι, ετελείτο αυτή κατά την ημέραν της Θερινής Τροπής του Ηλίου.

Οι Πυθαγόρειοι

Και οι Πυθαγόρειοι, διά τους αυτούς λόγους ετέλουν τέσσαρας εορτάς το έτος κατά τας Ισημερίας και τας Τροπάς, εις εκδήλωσιν λατρείας προς την Φύσιν, πιστεύοντες ότι η προς την Φύσιν λατρεία είναι πασών Θειοτέρα. Ο Πυθαγόρας προσέθετεν «Η προς την Φύσιν λατρεία περιλαμβάνει και τα κατά μέρος αυτής και το πνεύμα αυτής. Αντιθέτως λατρεία προς πρόσωπον χωρίζει αυτό της Φύσεως και το μειώνει. Λατρεύομεν τους Θεούς ως κυρίους των δυνάμεων της Φύσεως και ουχί ως ατομικά αυτής εγώ. Τα ατομικά εγώ της Φύσεως τιμώνμεν μόνον διά τα έργα αυτών».

2. Τα σύγχρονα μυσταγωγικά τάγματα

Τα σύγχρονα μυσταγωγικά τάγματα ακολουθούν εορτάζουν την χειμερινή Τροπήν του Ηλίου εις ένδειξιν λατρείας προς την Θεϊαν Φύσιν, εις ένδειξιν τιμής και δόξης των συνθετών αυτών και προς ανάμνησιν του έργου το οποίον έχουν να τελέσουν οι μαθηταί αυτών, όπως μεταφέρουν τας ψυχάς αυτών προς το Θεϊον έαρ, διά του οποίου θα εξασφαλισθεί η πνευματική των ανάστασις. Και θα εορτάζουν κατά τας θερινάς Τροπάς του Ηλίου, διά να εκδηλούται υπό των διδασκάλων του περισσοτέρα προς τον Θεϊον Ήλιον αγάπη και υπενθυμίζεται εις αυτούς ποίους πρέπει να μεταδώσουν καρπούς, προς τας επερχομένας γενεάς των ανθρώπων, διά να φωτίζονται αυταί εις τα έργα αυτών και ελευθερούνται. Τοιαύτης υψίστης σημασίας είναι οι λόγοι οι υπαγορεύσαντες τας εορτάς των Τροπών, σημασίας προωρισμένης να κατανοηθεί μόνον παρά μεμυημένων αδελφών των οποίων η διανόησις διέφυγε τα στενά όρια της ανθρωπίνης σκέψεως προς τον σκοπόν να οδηγήσει το ανθρώπινον Πνεύμα εις την ευδαιμονίαν και υπέρ των ψυχών των οποίων εύχομαι ολοψύχως τάχιστα να καλύψουν το πνευματικόν έαρ και φθάσουν εις τας θερμάς του πνευματικού Ηλίου ακτίνας υπό την σκέπη των οποίων να αναπαυθούν.

Τα μυσταγωγικά τάγματα εορτάζουν την Χειμερινήν Τροπήν του Ηλίου, δηλαδή τας σχέσεις της ιδεολογίας του προς την των αρχαίων μυστηρίων. Εάν κατά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν εορτάζεται η Κόρη Πρωτογόνη, κατά την Χειμερινήν Τροπήν εορτάζεται η γέννησις του Βράχμα, του Ιησού, του Ιάκχου. Αυτός ο εορτασμός εικονίζει την εμφάνισιν της ψυχής ανθρωπίνης μορφής. Κατά την Ινδικήν παράδοσιν, ο Βράχμα εγεννήθη κατά την Χειμερινήν Τροπήν υπό παρθένου και Πνεύματος Αγίου. Επίσης ο Ιάκχος κατά την Χειμερινήν Τροπήν εγεννήθη. Ο Διδάσκαλος Χιράμ εις το αυτό γεγονός αναφέρεται. Πρόγονοι αυτού υπήρξαν η Εύα και ο άγγελος του Φωτός. Οι μύσται εορτάζοντες την ετέραν Τροπήν την θερινήν εώρταζον την αθανασίαν της ανθρωπίνης ψυχής. Κατά την παράδοσιν όλοι οι πνευματικοί ήρωες των θρησκείων εγεννήθησαν κατά την Χειμερινήν Τροπήν. Χαρακτηριστικόν είναι ότι όλοι εγεννήθησαν εκ Πνεύματος και Παρθένου.

Αι παρθένοι μήπως αλληγορούν άλλο τι το υπάρχον εν ημίν;

Εις την Ελληνικήν παράδοσιν απαντώμεν πολλάκις την Μίξιν Θεών μετά Νυμφών.

Δί' αυτού αλληγορείται επαφή αποκαθαρμένων ψυχών [παρθένων] με το Φως του Ουρανού, εκείθεν δε διά των τοιούτων μίξεων προκύπτουν τα γεγονότα της εξυψώσεως της ανθρωπίνης ψυχής. Αι μίξεις Θεών και Νυμφών είναι αλληγορικά εικόνες έχουσαι σχέσιν με το νοητικόν μας ΕΓΩ. Οι μύσται της Ελευσίος ετίμων Κόρην την Πρωτογόνην κατά την Φθινοπωρινήν Ισημερίαν. Έλεγον, ότι αύτη είναι Κόρη του Ουρανού και της Γης. Αι ψυχαί των όντων του περιβάλλοντός μας, έχουν γονείς των τον Ουρανόν και την Γην. Ο Ουρανός και η Γη δεν είναι προσωπικότητες, αλλά όταν λέγομεν Ουρανός και Γη πρέπει να νοώμεν τας δυνάμεις αυτών. Εκ της επιμιξίας επομένως των δυνάμεων του Ουρανού προς δυνάμεις της Γης γεννάται η ψυχή του περιβάλλοντός μας. Εάν λοιπόν η ψυχή είναι τέκνον του Ουρανού και της Γης, διά να χωρήσει αύτη προς το Φως, έχει ανάγκην άλλης μίξεως.

Μίξεως της ψυχής αυτής ταύτης πλέον προς τας δυνάμεις του Ουρανού. Τούτο αλληγορείται διά της μίξεως των Νυμφών με Θεούς.

Η Εαρινή Ισημερία αποτελεί την αφετηρίαν νέας εποχής, του Έαρος, κατά την οποίαν τα κατά τον χειμώνα βλαστήσαντα ανθούν αναδίδοντα μύρα και εμφανίζον-

τα χρώματα. Η εικών αυτή της Φύσεως εμφανίζει την ψυχήν του μύστου η οποία βαίνει προς το Φως με ηυξημένας γνώσεις. Κατά την εποχήν της Εαρινής Ισημερίας οι Ήρωες Βράχμα, Ιησούς, Ιάκχος, Χιράμ φονεύονται αλλά ανίστανται. Ο θάνατος είναι αλληγορία και σημαίνει την μεταμόρφωσιν. Θάνατος εις την Φύσιν δεν υπάρχει, [δηλαδή] θάνατος υπό την βέβηλον έννοιαν του εξαφανισμού. Οι μύσται διά του θανάτου εικονίζουν την μεταμόρφωσιν. Ο φόνος εικονίζει την απαρχήν της μεταμορφώσεως. Κατά την εαρινήν Ισημερίαν ο Ιακχος φονεύεται και εμφανίζεται αντ' αυτού Διόνυσος ο Άνθιος και βραδύτερον μεταμορφούται εις Διόνυσον τον Ελευθερέα. Τα αυτά περίπου συμβαίνουν και με τον Χιράμ. Η Φύσις κατά την Εαρινήν Ισημερίαν εκδηλοί χαράν. Και η ψυχή του ανθρώπου εκδηλοί χαράν. Κατά την Εαρινήν Ισημερίαν οι μύσται των Ορφικών και των Ελευσινίων ετέλουν εορτάς. Έξω των μυστηρίων ο λαός εώρταζεν. Περιεφέρετο το άγαλμα του Ιάκχου και ετελούντο τα Παναθήναια. Αλλά ενώ οι μύσται εώρταζαν ενσυνείδητα, ο έξω λαός εώρταζεν χωρίς να έχει συνείδησιν της εορτής.

Διά τον λαόν ο εορτασμός δεν είχε ουδεμίαν σημασίαν. Η σημασία της εορτής ήτο γνωστή μόνον εις τους μύστας. Ούτοι ελάμβανον εικόνας από την Θεϊαν Φύσιν διά να εορτάζουν γεγονότα συντελούμενα εις την ψυχικήν των υπόστασιν.

Από της Εαρινής Ισημερίας μέχρι της Θερινής Τροπής, το ανιστάμενον πνεύμα έρχεται εις αποθέωσιν.

Κατά την Θερινήν Τροπήν εορτάζετο Διόνυσος ο Ελευθερευς. Εορτάζετο ο πλήρης αποχωρισμός της ψυχής από του ερέβους και η είσοδος της εις την διαρκή ημέραν. Την Θερινήν Τροπήν εώρταζον οι Χριστιανοί ολίγον αργά, διά των εορτών του Αγίου Πνεύματος και της μεταμορφώσεως. Οι μεμυημένοι Τέκτονες θα έπρεπε να εορτάζουν κατά την Θερινήν Τροπήν, διότι κατ' αυτήν εορτάζει ο Χιράμ. Οι μύσται της Ελευσίνας, έλεγον, ότι κατά την Θερινήν Τροπήν ωριμάζει ο σίτος. Η σπορά, η βλάστησις και η ωρίμανσις του σίτου εικόνιζε την ψυχήν του μύστου εξελισσομένην εις αποθέωσιν. Την καλλιέργειαν του σίτου εδίδαξεν η Θεά Δήμητρα. Η Θεά Δήμητρα είναι η Θεά της Γης. Ο σίτος εικονίζει μεταμορφωτικόν μέσον. Μεταβάλλεται εις Σώμα του Χριστού, παντός Χριστού. Ολίγον κατόπιν εμφανίζεται η σταφυλή, σύμβολον τος Διονύσου. Ο χυμός της σταφυλής αποτελεί το σύμβολον ετέρου μεταμορφωτικού μέσου.

Είναι το Αίμα του Χριστού, παντός Χριστού. Οι Χριστιανοί λέγουν, ότι το Αίμα και το Σώμα του Χριστού αφίει τας αμαρτίας.

Διόνυσος ο Ελευθερεύς λαμβάνει σύζυγον την Περσεφόνην και ανέρχονται ομού εις τον Ολυμπον. Ο Διόνυσος ο Ελευθερεύς γεννάται εκ της καρδιάς του Διός. Γεννάται έξω των δυνάμεων της Γης. Ωσαύτως και η Θεά της Σοφίας γεννάται έξω των δυνάμεων της Γης, εις την κεφαλήν του Διός. Ο Ζεύς έχει σχέσιν με εκείνο που θα απαντήσει το πνεύμα ελευθερούμενον του Γηϊνου περιβάλλοντος.

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Η μεγάλη του Παντός ιδέα συνεκεντρώθη εις μίαν έκφρασιν ήτις αποτελεί το κορύφωμα της ανθρωπίνης δόξης.

Πάσα μεγαλοφυΐα είναι απόρροια της ιδέας αυτής. Πάσα ψυχή που έχει απαλλαγεί από το σκότος, απηλλάγη διότι είχε ενασμενισθεί την μεγάλην του Παντός ιδέαν. Η ανθρώπινος καρδιά είναι το κέντρον όπου η μεγάλη του Παντός ιδέα έχει στήσει τον θρόνον της, αλλά ποία καρδιά; Η καρδιά εκείνη η οποία έχει απαλλαγεί εκ του σκώληκος της τυφλότητος και διαφθοράς. Αυτός είναι ο Έρωσ.

Έρως είναι υπόστασις υποκειμενική και υποπίπτει εις τας ανθρωπίνους αισθήσεις. Πάσα αίσθησις λαμβάνει Φως μεγαλείου εκ της υποκειμενικής του Έρωτος υποστάσεως. Αν ο ανθρωπίνος νους δεν αποτελείτο από τας επιδαψιλεύσεις της φύσεως του Έρωτος, αείποτε το Παν θα ήτο Χάος κενόν. Ουδεμία αίσθησις θα απετέλει υπόστασιν, ουδεμία ψυχή θα είχε Εγώ, το παν θα ήτο έρεβος και η δόξα του Παντός αναισθησία, σιγή και ανυπαρξία. Αυτό είναι ο Έρως.

Το Χάος εγέννησε τον Έρωτα και ο Έρως τους Θεούς κατά την Κοσμογονίαν των αρχαίων μυστών, ουδέν τούτου αληθέστερον. Το Χάος είναι τέκνον της ανάρχου ουσίας η οποία εγέννησε τον Έρωτα, πρωτότοκον αυτής τέκνον μετά της δημιουργηθείσης ύλης. Το Χάος είναι έρεβος, αλλά άμα τη εμφανίσει του Έρωτος το έρεβος μεταβλήθει εις Φως. Φως και Έρως δύο διακριτικά στοιχεία της υπάρξεως των Θεών. Ο Έρως εγέννησε το Φως, το φως τους Θεούς. Πάσα υποκειμενική του Σύμπαντος υπόστασις είναι αποτέλεσμα του Έρωτος ο οποίος κυριαρχεί και δεσπόζει εις πάσαν την φαινομένην Φύσιν. Η Φύσις είναι τέκνον της Αϊδίου ουσίας, αλλά το υποκείμενον αυτής είναι ο Έρως, ο οποίος δια της πανούργου αυτού διανοίας διέπλασε τα Εγώ, αυτά που μετεβλήθησαν εις ανθρωπίνην μορφήν και διεπλάσθη εις Θεάν παντογνώστην. Αυτός είναι ο Έρως.

Η Ηώς είναι η εμφάνισις αυτού εις τα σχηματισθέντα σώματα εις τα οποία έδωσε εις την ζωήν τους Εγώ. Η Ζωή διαφέρει του Εγώ. Το Εγώ είναι αποτέλεσμα του Έρωτος, δια τούτο και παν Εγώ υποκύπτει εις πάσας αυτού τας ορέξεις. Προσωπική και υποκειμενική του Έρωτος ικανότης είναι το μειδίαμά του, το οποίον ενέχει μεγάλην τινά αξίαν δια την φιλοσοφίαν και μικράν δια την ανοησίαν. Πάσα Θεότης υποκύπτει εις το μειδίαμά του. Παν Εγώ αποβλέπει εις αυτά το μειδίαμα την σωτηρίαν του. Γελά ως μυράκιον αναίσθητον και δια του ειρωνικού του γέλωτος δηλητηριάζει πάσαν καρδίαν. Προσέχει πάντοτε να εγκεντρίξει τας ευγενείς καρδίας, ουδέποτε πλησιάζει αυτάς που έχουν ελαττώματα και κακίας, είναι καθαρός ως Ουρανός και λευκοφορεί. Δεν πλησιάζει ποτέ τας ακαθάρτους υπάρξεις καίτοι πολλοί τοιούτου είδους άνθρωποι φαινακίζονται εις το όνομά του.

Πας όστις δια της πτέρυγας του κτυπώμενος ζητεί να καταπνίξει το αίσθημα το οποίον αναφύεται, υποπίπτει εις την δυσμένειάν του και η καρδιά του εσαεί μένει στείρα από αίσθημα αγνότητος. Αρέσκεται να βλέπει τον υπόδουλόν του πιεζόμενον, ανυψούμενον, ταπεινούμενον, αδημονούντα, ενθουσιαζόμενον, γελώντα, στενοχωρούμενον, τρέχοντα, ιπτάμενον ως πτηνόν αναρριχώμενον εις το ύψος του Ουρανού. Ποτέ δεν ανέχεται το ψεύδος, την υποκρισίαν, την αλαζονείαν. Ως είναι καθαρός εις το ένδυμα αυτού, ούτω θέλει και τον ερώντα καθαρόν εις την καρδίαν. Ο διατηρών την καρδίαν καθαράν ουδέποτε εγκαταλείπεται παρά του έρωτος. Εις το γήρας αυτού αγαπά περιπαθέστατα και η ψυχή του συνοδεύεται υπό του Έρωτος εις τον Θεόν όστις μεσολαβεί δια την ελευθερίαν της. Ο αποφεύγων το βέλος του θεωρείται μισητός. Ο θέλων να τον γελάσει παθαίνει ό,τι ο μέγας Ζεύς έπαθεν. Δέχεται να αστεΐζεσαι μαζί του και να χαριεντίζεσαι. Λαμβάνει την διάνοιάν σου, την σφυρηλατεί, την εξευγενίζει και ουδέποτε δέχεται διανοίας αι οποίαι έχουσιν οπισθοδρομικούς, σκοπούς.

Η φράσις «ο έρως είναι ο αρχαιότερος και νεώτερος των Θεών», ως και η φράσις του Schure ότι «παρευρίσκεται εις τας επιμιξίας των αθανάτων» άλλα δηλώνουν και άλλα εννοούν.

ΠΛΗΣΙΑΣΑ ΤΗΝ ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΑΤΕΝΙΣΑ ΤΑ ΦΩΤΕΙΝΑ ΠΕΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ

Θα σας μεταδώσω την αφήγηση που μου εμπιστεύτηκε ένας παλιός μου φίλος.

Ο άνθρωπος αυτός θεωρείται τολμηρός και προσεκτικός ερευνητής. Πάντοτε με ρεαλιστική αντικειμενικότητα μελετά κάθε φαινόμενο και κάθε νέα ιδέα. Τα θέτει στην αυστηρή βάσανο της δυνατής του κρίσεως και του ορθού Λόγου, πριν τα αποδεχτεί η και τα ανακοίνωση στους άλλους. Έτσι εκτοπίζει την φαντασίωση, αποδιώχνει την ουτοπία και δεν χάνει ποτέ το αίσθημα της πραγματικότητας.

Η αφήγηση του μοιάζει σαν παραμύθι. Δύσκολο μου φαίνεται για τον καθένα μας να παραδεχθεί όσα εκείνος είδε και άκουσε και τα πιστεύει σαν πραγματικά. Άλλα, σας ρωτώ, μήπως και στο παραμύθι δεν υποκρύπτονται αλήθειες ικανές να μάς ωθήσουν σε νέες ιδεολογικές κατευθύνσεις ή ακόμα να μάς βοηθήσουν να βρούμε νέους πνευματικούς προσανατολισμούς;

Εκείνος που ποθεί την πρόοδο και την εξέλιξη του, ακόμα και την μεταμόρφωση του, εκείνος πού προσπαθεί να πλησιάσει την τελειότητα, πρέπει να είναι πάντα έτοιμος να τροποποιεί τις σφαλερές η πεπλανημένες δοξασίες του. Να μην είναι μισαλλόδοξος, προληπτικός ή φανατικός. Τίποτε δεν πρέπει ό ειλικρινής ερευνητής να απορρίπτει χωρίς ένα εμπιστευτικό διάλογο με το εσωτερικό του Εγώ, που βρίσκεται στο Άδυτο του Είναι του.

Πάντοτε με ελεύθερη και αδούλωτη σκέψη τα πάντα να έρευνα, τα πάντα να εξετάζει και να τα μελετά χωρίς δισταγμό ή προκατάληψη.

Σάς καλώ λοιπόν κι εγώ σήμερα να μελετήσετε την αφήγηση του σοβαρού φίλου μου, έστω και αν αναφέρεται σε κόσμους υπερβατικούς, πού δεν έχουμε, όλοι εμείς οι κοινοί άνθρωποι, την ικανότητα να ελέγξουμε. Άλλοι άνθρωποι προικισμένοι με λεπτότερο αισθησιακό σύστημα, φαίνεται πώς έχουν αυτήν την ικανότητα, όταν περιέρχονται σε κάποια παθητικότητα. Σε αυτήν την κατάσταση συλλαμβάνουν με ενάργεια, με ετοιμότητα, την πραγματικότητα πού βρίσκεται πίσω από το παραπέτασμα του υλικού κόσμου. Ο πέπλος της Ίσιδος προ αυτών υποχωρεί.

Δύο είναι τα μέσα με τα όποια εδραιώνουμε τις πεποιθήσεις μας. Πρώτον η εξ αντικειμένου γνώσις, που μάς την δίδουν αι αισθήσεις μας, το λογικό μας και αι ψυχικές μας ικανότητες. Δεύτερον αι γνώσεις και η πείρα των άλλων, των οποίων εκτιμούμε την κρίση, την ειλικρίνεια και οι όποιες τους προσδίδουν αδιάβλητο κύρος, και αναμφισβήτητη αυθεντία. Σάς δηλώνω ότι ο αφηγητής μου ανήκει στην τελευταία τούτη κατηγορία.

Έπειτα από αυτόν τον απαραίτητο πρόλογο, αρχίζω την αφήγηση:

«...Πριν λίγες μέρες αρρώστησα. Οι γιατροί μου έκαναν αφαίμαξη, που, όπως ήταν επόμενο, μου έφερε εξάντληση και κατόπιν έναν ελαφρό ύπνο. Δεν έχασα όμως εντελώς τις αισθήσεις μου. Αντιλαμβανόμουν καθαρά την αγωνία των γιατρών πού περιμένα να φέρουν τις κατάλληλες ενέσεις.

Σ' αυτήν λοιπόν την κατάσταση μεταξύ ύπνου και εγρηγόρσεως, παρουσιάστηκε μπροστά μου μία μεγαλοπρεπής μορφή γέροντα με αρχαία Ελληνική ενδυμασία. Στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένες η καλοσύνης και η σοφία. Στο πρόσωπο του, η ευγένεια και μία θεϊκή έκφραση μεγαλείου και επιβλητικότητας. Στο στήθος του κρεμόταν από χρυσή αλυσίδα ένα φανάρι, πού σαν προβολέας έριχνε ένα έντονο φως. Με χαιρέτησε με πολλή οικειότητα και με αυτές τις λέξεις: «Χαίρε, φίλε κα! αδελφέ μου». Το μειδίαμα του ήταν ανέκφραστης στοργικής γλυκύτητας.

Έτρεξα να του φιλήσω το χέρι σαν δείγμα σεβασμού. Ο γέροντας θώπευσε το κεφάλι μου λέγοντας: «Η ειμαρμένη δεν αποφάσισε ακόμα να σου κόψη το νήμα της επίγειας ζωής σου. Θα υποστείς ακόμη δοκιμασίες. Θα υποβληθείς σε άθλους. Θα ξεπληρώσεις το χρέος που έχεις απέναντι των συνανθρώπων σου μέχρις ότου απόδοσης και τον τελευταίο κοδράντην. Και τότε, όταν σημάνει η ώρα του θανάτου σου, θα έρθεις κοντά μου για να συνεχίσεις από το πνευματικό πεδίο την δράση σου. Ήρθα όμως τώρα για να επωφεληθώ της καταστάσεως στην οποία βρίσκεσαι και να σε οδηγήσω, για λίγο, σε κόσμους που η Ιουδαϊκή παράδοση θαυμάσια τους απεικονίζει συμβολικά με την κλίμακα του Ιακώβ. Αυτό το σύμβολο το γνωρίζεις και το κατανοείς.

Η σκάλα του Ιακώβ στηρίζεται στα πρώτα έξη σκαλοπάτια, που είναι βυθισμένα μέσα στην γη. Τα δε άλλα έξη, βρίσκονται έξω στην επιφάνεια της. Η κορυφή τους όμως φτάνει στα απώτερα σημεία του ουρανού. Αύτη ή εικόνα μάς παρουσιάζει έντονα την ιεράρχηση των πνευματικών αξιών της γης, όταν αυτές στερηθούν, με τον θάνατο, τον φυσικό τους οργανισμό. Αυτήν την κλιμάκωση των άσαρκων ψυχών, θα σε βοηθήσω να την αντικρίσεις στην πραγματική κατάσταση τους. Ας βιασθούμε όμως; Σου συνιστώ έντονη προσοχή και αταραξία.

Τότε με άρπαξε με τα στιβαρά χέρια του, με έβαλε στους ώμους του και με ιλιγγιώδη ταχύτητα, σχεδόν πετώντας, φτάσαμε στα ερείπια ενός αρχαίου ναού της Δήμητρης, κοντά στον όποιο τοποθετούν οι αρχαιολόγοι την είσοδο της Αχερουσίας. Πριν από την είσοδο της, ένα συμβούλιο από τρεις γέροντας που έφεραν σκήπτρα, με μεγάλη σοβαρότητα εξέταζε προσεκτικά και έκρινε με την σειρά τους σκιές ανθρώπων από όλες τις φυλές της γης. Ρώτησα τον σεβάσμιο οδηγό μου τί είναι αυτή ή σκηνή που αντικρίζω. Μου απάντησε: «Είναι οι κριτές του Άδου. Είναι τα σοφότερα και τα δικαιότερα πνεύματα που έδρεψε η μητέρα μας γη. Αυτοί αξιολογούν και κατατάσσουν στις διάφορες βαθμίδες τις ψυχές που απέβαλαν τον ανθρώπινο τους οργανισμό. Αυτοί καθορίζουν τον χρόνο που θα διαρκέσει η παραμονή των άσαρκων ψυχών στον Άδη, δηλαδή στην παθητικότητα.

Επιβάλλεται όμως σαν ποινή και μεγάλη διάρκεια στον Άδη σε κείνους τους τυράννους που εγκλημάτησαν κατά της ανθρωπότητας και σ αυτούς που καταχράστηκαν τα μυστικά τα όποια τους εμπιστεύτηκε ο ουρανός. Αλλά ας προχωρήσουμε. Τότε με τον προβολέα του ο γέροντας έκαμε μερικά σινιάλα στους κριτές. Εκείνοι του απάντησαν σε μια διάλεκτο που δεν την καταλάβαινα. Κατόπιν αδειάς πλησιάσαμε την είσοδο της Αχερουσίας. Έρριψε τότε τον προβολέα του στα βάθη της γης και αντίκρισα τις άσαρκες ψυχές. Ήσαν σκιές χωρίς ανθρώπινη μορφή. Το χρώμα του; ήταν μαύρο, γκριζο, διαφόρων τόνων και αποχρώσεων.

Επάνω τους ήταν χαραγμένα κάτι σημεία που έμοιαζαν με αριθμούς. Η λάμψη του προβολέα τις ξύπνησε από τον λήθαργο οπού βρισκόντουσαν. Άρχισαν να σαλεύουν. Αναστέναζαν συνεχώς και παρακαλούσαν να τις βοηθήσουμε να βγουν από κει μέσα. Έβγαζαν φωνές αγωνίας, απελπισίας και μεγαλόφωνα δήλωναν μετάνοια για όσα άδικα και κακά είχαν διαπράξει στη γήινη ζωή τους. Η επωδός τους ήταν «φρίκη, φρίκη... έλεος, Θεοί. Βοηθήστε, άνθρωποι, να φύγουμε το γρηγορότερο από την κόλαση αυτήν.

Έμεινα εμβρόντητος μπροστά στο απερίγραπτο εκείνο θέαμα του σκότους, της αγωνίας, της απογνώσεως. Δάκρυσα για το κατάντημα των δυστυχών εκείνων υπάρξεων και ρώτησα τον σεβάσμιο μου οδηγό πώς μπορούμε να τους βοηθήσουμε.

Τότε εκείνος μου απάντησε με αυστηρό ύφος: «Επαινετή η αγαθή σου διάθεση. Μόνο η αμάθεια σου, φίλε θνητέ, δικαιολογεί την άγνοια του αιτίου και του σκοπού της καταστάσεως στην οποία βρίσκονται οι αδελφές μας αυτές ψυχές. Πρόσεξε εις ότι θα σου αποκαλύψω. Όταν έφερε εις το είναι τις ψυχές αυτές ο Θεός Δημιουργός, δεν τις εγκατέλειψε στην τύχη τους. Δεν απουσιάζει ποτέ από τα δημιουργήματα του ό Θεός. Ευρίσκεται μέσα τους. Ό πυρήνας κάθε συνειδητού εγώ σύγκειται από την ουσία αυτού του ιδίου του Δημιουργού Θεού. Μαζί με αυτήν παρεδρεύει η νομοτέλεια, η οποία είναι ο βασικός νόμος κάθε μομφής και κάθε συνειδήσεως και η οποία από την ατέλεια ωθεί διαρκώς τα πάντα στην τελειότητα. Από το χάος στην αρμονία. Από το σκοτάδι στο φώς, δια του μεγάλου νόμου, του κοσμογονικού έρωτος. Μάθε δε, ότι το Χάος γέννησε τον έρωτα, ο έρωτας το φώς, το φως την Θεότητα. Αλλά πως θα τα διδαχθεί αυτά κάθε ψυχή; Μόνο με τη γνώση. Η γνώσις όμως του καλού και του κακού, του αληθινού και του ψεύτικου, του ορθού και της πλάνης, αποκτάται με την δοκιμασία και τον πόνο. Αυτές οι σκιές έχουν μικρή ψυχική ηλικία. Είναι υλοβαρείς, είναι δέσμιες των χαοτικών δυνάμεων. Με τον τροχό όμως των θανάτων και των γεννήσεων θα εκπαιδευτούν και θα μάθουν να απαλλαγούν από το σκοτάδι που φέρουν μέσα τους. Οι άλλες τρεις κατηγορίες οι πιο κοντά στο φλοιό της γης είναι οι ψυχές οι οποίες περιφρόνησαν την ζωή. Ποδοπάτησαν τον νόμο και παρέβησαν τους φυσικούς και ηθικούς νόμους, όταν βρισκόντουσαν στην ανθρώπινη ζωή. Εκεί βρίσκονται οι αυτόχειρες, οι φονιάδες, οι παραβάτες των εντολών του έρωτος, οι απαρνητές της ζωής. Είναι εκείνοι που υβρίσανε την Δημιουργία με το κήρυγμα αδιανόητων δογμάτων δήθεν οσιότητας, περί βασανισμού του σώματος, της αρνήσεως του εξελικτικού νόμου του έρωτος και της ηθελημένης στειρότητας για την αναπαραγωγή του είδους. Είναι εκείνοι που όταν ήσαν άνθρωποι αναρριχήθηκαν με δόλο στα ύπατα αξιώματα της κοινωνίας για να υποδουλώσουν στη θέλησή τους τον άνθρωπο, να τον βασανίσουν και να τον υποχρεώσουν να σκέπτεται όπως σκέπτονται αυτοί και να πιστεύει ότι αυτοί πιστεύουν.

Υπήρξαν οι μεγάλοι αγύρτες, οι απατεώνες οι οποίοι άλλα πίστευαν, άλλα δίδασκαν και άλλα έπρατταν. Ήσαν οι ασελγείς, οι εκτροχιασμένοι που σαν πηδάλιο στη ζωή τους είχαν το ζώδες ένστικτο πού τους οδηγούσε στην ανομία. Ήσαν εκείνοι που ποδοπάτησαν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και εξουθένωσαν ηθική και οργανικά τον αδελφό τους άνθρωπο. Ήσαν οι σφετεριστές των αγαθών, οι άρπαγες τού ψωμιού των ανθρώπων για να θησαυρίσουν και να ευωχούνται αυτοί και μόνον.

Αφού συνήλθα από την έκπληξή μου με όσα είδα και άκουσα, τόλμησα να ρωτήσω τον συνοδό μου: Όστε αυτή είναι ή κόλαση και το πυρ το εξώτερον, πού μαθαίναμε στα σχολειά;

Μού απήντησε: Βέβαια οι άνθρωποι μη γνωρίζοντας την πραγματική αλήθεια, χαρακτηρίζουν σφαλερά μία κατάσταση. Αυτό πού είδες είναι ο Άδης. Είναι μία φυσική κατάσταση. Ένα πεδίο ζωής ανάλογο με την δυναμικότητα την ψυχική, την πνευματική και την ηθική κάθε ευσυνειδητού εγώ που έχει διανύσει λίγες πορείες στην ανθρώπινη μορφή. Η στοργή όμως του Θεού Δημιουργού και των τελείων συνειδήσεων θα τους βοηθήσουν να μετανοήσουν, να ποθήσουν, να νοσταλγήσουν μια ενεργά ζωή, για να επανορθώσουν τα αδικήματα πού διέπραξαν ενάντια στη φύση, ενάντια στον εαυτό τους, ενάντια στον αδελφό τους άνθρωπο. Η αιώνια κόλαση είναι σύλληψη ατροφικών και διεστραμμένων διανοιών. Είναι η μεγαλύ-

τερη ύβρις εναντίον του Δημιουργού, που του αποδίδουν οι άφρονες εκείνοι, ότι έτσι θέλει να τα κρατάει για τιμωρία αιώνια στα βασανιστήρια και στο σκοτάδι τα πλάσματα του. Ενώ Εκείνος τα προορίζει και τα βοηθάει παντοιοτρόπως να εξελιχτούν και να ζήσουν σαν ελεύθερες συνειδήσεις στην χαρά και στο φως.

Η Θεία Δικαιοσύνη παιδεύει διά να εκπαίδευση. Δοκιμάζει, στερεί πρόσκαιρα ορισμένων αγαθών τον άνθρωπο που τα περιφρόνησε, για να τα νοσταλγήσει και να τα αναζητήσει μόνος του. Το χάος και η άρνηση είναι καταστάσεις οι οποίες κεντρίζουν τους ανθρώπους για να ποθήσουν, να αναζητήσουν την απαλλαγή τους, την φυγή τους από την στείρα στασιμότητα. Ο μεγάλος νόμος της νομοτέλειας πού φωλιάζει στον εσωτερικό πυρήνα κάθε συνειδήσεως, θα εκμηδενίσει την στασιμότητα σπρώχνοντας το Πάν, μορφές και συνειδήσεις, στην εξέλιξη, στην μεταμόρφωση, στην ελευθερία, στο φώς. Εάν σκοπός της φύσεως είναι η δημιουργία συνειδήσεων, τούτων κλήρος είναι η αποθέωση, που μόνες τους πρέπει να την ποθήσουν, να εργασθούν γι' αυτήν και να την αποκτήσουν. Κανείς όμως δεν μπορεί να βγάλει από την παθητικότητα του Άδου τις ψυχές, εάν αυτές οι ίδιες δεν το ποθήσουν, εάν αυτές οι ίδιες δεν το θελήσουν. Καμία χάρη, ούτε θυσία, ούτε τα συγχωροχάρτια του Πάπα, ούτε οι στείρες ευχές και η άφεση αμαρτιών από τους λειτουργούς των διαφόρων Θρησκειών που ισχυρίζονται ότι έχουν το δικαίωμα, αυτοί οι δήθεν πληρεξούσιοι του υπέρτατου Θεού, να λύουν και να δένουν τις αμαρτίες των ανθρώπων. Αύτη η ανοσία σύλληψη συνιστά την βαρύτερη βλασφημία κατά του Δημιουργού, του οποίου η καρδιά είναι όλο αγάπη και ο νους σοφία και δικαιοσύνη. Είναι δυνατόν, οι αφελείς και οι τυφλοί τον νουν να αισθάνονται και να σκέπτονται δικαιότερα από τον Δημιουργό των πάντων; Αρκετά, όμως, είδες στον Άδη, Υπάρχουν, βέβαια, και άλλα πολλά. πού μπορούσα να σου δείξω. Αλλά, ο χρόνος δεν μας επαρκεί. Και τώρα ας έρθουμε στην επιφάνεια της γης.

Κατήυθνε τότε τον προβολέα του ό σεβάσμιος γέροντας στη υπόλοιπα εξ σκαλοπάτια. Εκεί αντίκρισα στα πρώτα επίπεδα πάλι άσαρκες ψυχές με κάποιο όμως σκιερό και δάνειο μέσο ενεργείας που τους επέτρεπε να κινούνται, να βλέπουν και να αισθάνονται. Το χρώμα τους ήταν ανοικτό γκρι και άσπρο διαφόρων τόνων. Τότε ο σεβάσμιος συνοδός μου, μου είπε. «Βλέπεις, αυτές είναι οι σκιές των ανθρώπων που, όταν ζούσαν στη. γη είχαν αγαθές προθέσεις και οδηγούντο από καλή θέληση. Πόθησαν να γνωρίσουν την αλήθεια. και να κάνουν το καλό και το ορθό. Δεν είχαν όμως αποκτήσει την δύναμη να αφομοιώσουν και να λένε πάντα την αλήθεια. Είχαν αδυναμίες και ελαττώματα. Ήσαν εγωιστές, φανατικοί, προληπτικοί, πεφουσιωμένοι και δειλοί. Το καλό τους συγκινούσε, αλλά δεν ήσαν πάντοτε απαλλαγμένοι από το δηλητήριο της κακίας. Το ορθό και το δίκαιο το εκτιμούσαν, αλλά η πλάνη, το ατομικό συμφέρον τους παρέσυρε στην αδικία. Τώρα ζητούν να γυρίσουν το γρηγορότερο στην ανθρώπινη μορφή για ν' αποβάλουν όλες τις αδυναμίες, τα ελαττώματα, τα πάθη. Να γίνουν ισχυροί την θέληση, ρωμαλέοι την σκέψη για να ακολουθήσουν σταθερά την αλήθεια και να γνωρίσουν καθαρά το ορθόν και το πρόπον.

Έπειτα από αυτά ο οδηγός μου έστρεψε τον προβολέα. του προς τα επάνω. Τα μάτια μου, ασυνήθιστα, δεν μπορούσαν να αντέξουν στο φως που κατέκλυζε τα πεδία. αυτά των μακάρων. Μετέωρα φωτεινά, δίσκοι χρυσοί, ήλιοι και πολύχρωμα φώτα διέσχισαν το στερέωμα. Θείες και αιθέριες μορφές εκπάγλου καλλονής κινούντο μεγαλόπρεπες σ' όλες τις κατευθύνσεις. Κένωσης και δραστηριότητας αέναος και συνεχής. Ουράνιες μελωδίες, χαρά και φως γέμιζαν την ατμόσφαιρα

εκείνη. Ήθελα να την απολαύσω με όλες μου τις αισθήσεις, με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Άλλα η φωνή του γέροντα με διέκοψε: «Βλέπεις, μου λέει, ποία φυσική κατάσταση διαδέχεται τον Άδη; Εκεί επικρατούσε μια φυσική κατάσταση, με γνωρίσματα το σκότος και την αδράνεια, την παθητικότητα, την λύπη. Και τούτο γιατί εκεί δεν φθάνουν οι ευεργετικές ακτίνες του ήλιου και εκεί τοποθετούνται πρόσκαιρα όλες οι άσαρκες ψυχές που έχουν ανάλογη δυναμικότητα και ηθική ατέλεια. Στην επιφάνεια όμως της γης και πάρα πάνω, οι ακτίνες και το φως του ήλιου δημιουργούν επίσης μία φυσική κατάσταση που έχει σαν γνωρίσματα την δράση, την εξέλιξη, την μεταμόρφωση, την ζωή, την χαρά και την αθανασία. Εδώ πάλι έλκονται και τοποθετούνται, ανάλογα με την δυναμικότητα τους, όσοι στην γη λάτρευαν την φύση, γνώρισαν και ακλούθησαν τους νόμους της. Πόθησαν και γνώρισαν την αλήθεια. Σεβάστηκαν και τίμησαν την ανθρώπινη μορφή. Αγάπησαν χωρίς διάκριση τον άνθρωπο, τον λευκό και τον έγχρωμο, τον καλό και τον κακό. Υπήρξαν ελεύθεροι και δίκαιοι. Σεβάστηκαν την ελευθερία του άλλου, βοήθησαν και θυσιάστηκαν για την πρόοδο και την ευδαιμονία όλων των ανθρώπων. Πολέμησαν τις παντοειδείς προλήψεις, την μισαλλοδοξία, την αγυρτεία, την ψευτιά, την υποκρισία, την κοινωνική και την πνευματική δεσποτεία. Αφιέρωσαν την ζωή τους και δεν φεισθήκανε κόπων για να αφυπνίσουν και να φωτίσουν τον συνάνθρωπο τους, για να του μεταδώσουν σοφία και γνώσι. Τίμησαν την γυναίκα και την σεβάστηκαν. Ακολούθησαν την αρετή. Έγιναν εραστές της σοφίας. Ήποθησαν και λάτρευσαν το φως. Το φως τους τράβηξε κοντά του και τους αφομοίωσε. Όλοι αυτοί πού κατοικούν στα φωτεινά πεδία υπήρξαν αγνοί, άμεμπτοι, άψογοι και άφοβοι. Υπήρξαν ήρωες νικητές. Και τώρα ανεδείχθησαν φωτεινοί προσωπικοί Λόγοι. Αυτοί προστατεύουν, εμπνέουν και βοηθούν τας συνειδήσεις που βρίσκονται στα κατώτερα απ αυτούς σκαλοπάτια και τους ανθρώπους, για να φθάσουν όπου και εκείνοι έφθασαν. Αυτοί οι μεγάλοι μας αδελφοί, κάθε άνθρωπο τον έχουν συνδέσει με έναν εκπρόσωπο τους, και αυτός είναι φύλαξ άγγελος. Είναι το δαιμόνιον όπως το αποκαλούσε ο Σωκράτης, το όποιον τον ανέδειξε σοφό. Αυτό εμπνέει, προστατεύει και συμβουλεύει κάθε άνθρωπο για να βρει τον δρόμο τής αρετής και της σοφίας. Αλλά οι άνθρωποι δεν στρέφονται για να συμβουλευθούν και να ζητήσουν βοήθεια από τον πιο έμπιστο, τον πιο στοργικό και τον σοφότερο απ αυτούς φίλο, προστάτη και μέντορα τους. Εσύ όμως, αγαπητέ φίλε, δεν παραλείπεις να συνεργάζεσαι και να ζητάς την καθοδήγηση από των πνευματικό σου προστάτη, για τούτο σε συγχαίρω, βλέπω όμως ότι φέρνουν τις ενέσεις. Είχα πάρα πολλά να σου δείξω και να σου μάθω. Αλλά και αυτά πού είδες είναι αρκετά να σαλέψουν τις εσφαλμένες και τις πεπλανημένες δοξασίες με τις όποιες σας έχουν ποτίσει τα όργανα του σκότους και της αρνήσεως. Έργον αυτών είναι να τρομοκρατούν, να δημιουργούν σύγχυση και να επιβάλλουν την πνευματική τους δεσποτεία. Αυτή όμως κονιορτοποιείται με την καθαρή γνώση και με το θάρρος που σας εμπνέουν οι φωτεινοί αδελφοί σας. Χαίρε, φίλη ψυχή. Να είσαι πάντα γερός και ευτυχής.

Το τσίμπημα της ενέσεως που μου έκανε ο γιατρός διέκοψε αυτό το ανέκφραστο όραμα. Είδα και έμαθα και άλλα πολλά πράγματα, αλλά μου συνέστησε να μην τα ανακοινώσω σέ κανένα. Σου αφηγούμαι μερικά από αυτά πού είδα και έζησα με ενάργεια και καθαρότητα νοητική. Ήσαν όλα αληθινά περισσότερο από την πραγματικότητα.

Αύτη ήταν η πρωτότυπη αφήγηση, φίλε αναγνώστη.

Όποιος θέλει και μπορεί ας επωφεληθεί από αυτήν. Έχει πολλά ανεκτίμητα σημεία, απο τα οποία μπορεί να καθοδηγηθεί ο ερευνητής άνθρωπος, για να πλησιάσει άλλους κόσμους πού δεν μπορούμε εμείς να ατενίσουμε με τις ανθρώπινες μας αισθήσεις και ικανότητες. Τα πάντα να ερευνάτε, τα πάντα να προσέχετε και να μελετάτε χωρίς προκατάληψη. Κάτι έχετε να ωφεληθείτε από την αφήγηση αυτή, η όποια είναι ειλικρινής, τίμια, αληθινή.

Το ασφαλέστερο συμπέρασμα πού μπορεί να βγάλουμε διαβάζοντας την, είναι ότι: ο ακολουθών τις υποδείξεις της αρετής, εύκολα θα βρει τον δρόμο πού οδηγεί στην πραγματική Σοφία. Η σοφία θα τον οδηγήσει στην αιώνια αλήθεια. Η αλήθεια, θα τον περιβάλλει με εφόδια και ικανότητες, πού θα του επιτρέψουν να ατενίσει, να πλησιάσει και να ζήσει μια ημέρα και αυτός στα φωτεινά πεδία των Μακάρων.

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ (Μυστηριακή παράδοση)

1. ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Ο άνθρωπος αποκτά την φωτιά

Ο μύθος του Προμηθέα είναι ανάλογος με το μύθο του Ηφαίστου και έχει σαν βάση του το μεγάλο γεγονός της ανακάλυψης και χρήσης της φωτιάς από τον πρωτόγονο άνθρωπο πράγμα που είχε εξάψει την φαντασία των πρωτόγονων ανθρώπων. Η φωτιά αποτέλεσε για τον πρωτόγονο άνθρωπο όχι μόνον το πρώτο όπλο που κράτησε στα χέρια του για να κυριαρχήσει τη Φύση αλλά και το πρώτο του μέσο για να εξαγεί και κατεργάζεται τα μέταλλα και να κτίζει οικήματα που τον προφυλάσσουν από τις καιρικές συνθήκες του περιβάλλοντος του.

Σχετικά ο άνθρωπος αναρωτήθηκε:

A) Μήπως αυτή η γήινη φλόγα είναι ανάλογης φύσεως και προέρχεται από ύπερθεν της γης πηγή π.χ. τον Ήλιο (Θεός Απόλλων), ο οποίος στέλνει από ψηλά το φως του και τη θερμότητα του στην γη ή τον κεραυνό (Θεός Ζευσ) που εκδηλώνεται βίαια και σε πολλές περιπτώσεις προκαλεί αναφλέξεις πάνω στην επιφάνεια της γης.

B) Μήπως την γήινη αυτή φλόγα την μετέφερε στην γη κάποιο δυνατό πλάσμα, άνθρωπος ή θεός και με αυτή προμήθευσε τους ανθρώπους;

Πώς λοιπόν οι άνθρωποι να μην έχουνε δοκιμάσει ένα αίσθημα ζωηρής ευγνωμοσύνης και θρησκευτικού σεβασμού προς ένα στοιχείο που υπήρξε το όργανο της πρώτης τους βελτίωσης των συνθηκών της ζωής του;

Πώς να μην είχε μείνει κατάπληκτος στην θέα αυτού του μυστηριακού αποκτήματος που του έδινε μια μοναδική δύναμη;

Κατά τα προαναφερθέντα, ο Προμηθέας πρέπει να νοηθεί ως ο προμηθευτής της φωτιάς που αποκτά ο άνθρωπος με τη βοήθειά του. Αλλά αφού η φωτιά βρισκότανε στον ουρανό, εκεί θα έπρεπε να πήγε ο Προμηθεύς για να την αναζητήσει, πριν να την μεταφέρει στους ανθρώπους. Αλλά για να γίνει αυτό θα έπρεπε κι ο ίδιος να ήταν από θεϊκή γενιά.

Σύμφωνα με τις αναφορές της μυθολογίας ο Προμηθέας εμφανίζεται τόσο ως ο ευεργέτης του ανθρώπου που του προμηθεύει την φωτιά όσο και ο πλάστης του ανθρώπου ο οποίος έφτιαξε τον πρώτο άνδρα από πυλό. Έτσι λοιπόν έχουμε δυο μυθολογικές αναφορές.

Ο Προμηθέας ως ο ευεργέτης του ανθρώπου

Αλλά το θεϊκό φως ανήκε στην αρχή μονάχα στους θεούς ήταν ένας θησαυρός που φαίνεται πως τον κρατούσανε για τον εαυτό τους, και οι άνθρωποι έπρεπε να υποθέτουν πως το φύλαγαν οι θεοί ζηλότυπα. Επομένως μονάχα με πονηριά και με κλοπή θα ήτανε δυνατό ν' αφαιρεθεί ένα μέρος αυτού του θησαυρού. «Ο συνετός γιος του Ιαπετού», λέει ο Ησίοδος, «εξαπάτησε το Δία κλέβοντας και κρύβοντας στο κοίλο ενός νάρθηκα την ακούραστη φωτιά, με τη αστραφτερή λάμψη» Το Ησιόδειο κείμενο δεν μας φανερώνει με ποιο μέσο εκτελέστηκε η κλοπή αλλά μια παράδοση, που την ακολούθησε κι ο Αισχύλος, στο πρώτο έργο της τριλογίας του, ανέφερε, ότι ο Τιτάνας πλησίασε στο εργαστήριο του Ηφαίστου, στο νησί της Λήμνου, κι έκλεψε από κει τη φλόγα. Σύμφωνα με μια άλλη εκδοχή, είχε ανάψει τον πυρσό του από τον τροχό του ήλιου. Το αγαθό, που με αυτό είχε ευεργετήσει ο Προμηθέας τους ανθρώπους, ήταν επομένως μια κατάκτηση που έγινε ενάντια στον ουρανό. Σύμφωνα λοιπόν με τις ελληνικές αντιλήψεις, αυτή η κατάκτηση που αρπάχτηκε σε βάρος του Δία, αυτός ο ανθρώπινος σφετερισμός δικαιωμάτων των θεών, απαιτούσε αναγκαστικά μια εξιλέωση. Ο εκτελεστής της κλοπής της φωτιάς, κατά συνέπεια, θα τιμωρηθεί. Άλλωστε ο Προμηθέας ανήκει στη γενιά των Τιτάνων που επαναστάτησαν ενάντια στους Θεούς και που ο κύριος του Ολύμπου τους είχε ρίξει στον Τάρταρο όμως αυτοί, είναι ένα πνεύμα του κακού, καταδικασμένο να υποστεί μια σκληρή τιμωρία.

Ο Τιτάνας Προμηθέας φορτωμένος με άρρηκτα δεσμά, είναι δεμένος, είτε σε μια κολόνα, σύμφωνα με την αφήγηση του Ησιόδου, είτε στην κορφή του Καυκάσου, ενός βουνού της Σκυθίας, που κατά μια παράδοση ένας αετός μ' απλωμένες φτερούγες, σταλμένος από το Δία, κατατρώνει το αθάνατό του συκώτι μα όσο του καταβροχθίζει τοτέρας την ημέρα άλλο τόσο ξαναγεννιέται κατά τη νύχτα. Ωστόσο το μαρτύριο του Τιτάνα δεν θα είναι αιώνιο. Έρχεται μια μέρα που η οργή του Δία ημερεύει και η λύτρωσή του γίνεται απ το χέρι του Ηρακλή.

Ο Τιτάνας Προμηθεύς δεν είναι μονάχα ο κλέφτης της ουράνιας φωτιάς αλλά είναι και ο εκπρόσωπος της δραστήριας και προικισμένης με νόηση φιλόδοξης ανθρωπότητας, που ήθελε να αποκτήσει θεϊκές δυνάμεις και έτσι θέλει τον Προμηθέα να προσπαθεί να εξαπατήσει το Δία προκειμένου να εξασφαλίσει θεϊκό αγαθό στον άνθρωπο. Συνεπώς ο Προμηθέας συμβολίζει τον άνθρωπο που παλεύει με τη Φύση και που με την εξυπνάδα του και την ικανότητα του πετυχαίνει να της αποσπάσει μερικά απ' τα μυστικά της και που έχει ως σκοπό του να την κυριαρχήσει και να αποκτήσει ακόμα και απαγορευμένα πράγματα να υψώσει τις επιθυμίες του πιο ψηλά και να οδηγήσει τις κατακτήσεις του πιο μακριά. Έτσι η παραδοσιακή τιμωρία του Προμηθέα εξηγείται με την ιδέα της θεϊκής ζηλοτυπίας.

Το λάθος του είχε για συνέπεια (σύγχρονα με την δημιουργία της Πανδώρας, της γυναίκας με τα ολέθρια θέλγητρα) τη δυσάρεστη και κοπιαστική μοίρα της ανθρωπότητας, καταδικασμένης να εξαγοράζει την επιβίωσή της με τον ιδρώτα της. Απαλλαγμένος από τούτες τις ηθικές ιδέες και περιορισμένος στην απλή έκφραση, ο μύθος, που μας απασχολεί, μας δείχνει στο πρόσωπο του Προμηθέα ένα πνεύμα πυρός, στο οποίο οι θεοί επιβάλλουνε μια τιμωρία πρόσκαιρη, που το αλυσοδένουν και το λευτερώνουν. Με αυτούς τους γενικούς όρους, δεν μπορούμε ν' αρνηθούμε πως προσφέρει μια ομοιότητα με το μύθο του Ηφαίστου, που και αυτός επίσης, προκαλεί το θεϊκό θυμό, που του επιβάλλεται μια ποινή και που δεν ανακαλείται στον Όλυμπο παρά ύστερα από έναν ορισμένο χρόνο. Οι δυο μύθοι πρέπει, κατά

συνέπεια, να αναφέρονται στην ίδια τάξη φαινομένων. Ο Προμηθέας και ο Ήφαιστος, το έχουμε κιόλας δείξει, είναι όντα θεϊκά της ίδιας φύσεως.

Αν, κατά τον Αισχύλο, ο Ήφαιστος, με την ιδιότητα του σιδερά του Ολύμπου, αλυσσοδένει τον Τιτάνα στο βράχο, παρά την επιθυμία του εκτελεί την ακαταμάχητη βούληση του κυριάρχου του Ολύμπου και δηλώνει πως του κοστίζει να είναι όργανο μιας βίας απέναντι σε έναν θεό «που είναι της γενεάς του». Στις μυθολογικές παραδόσεις, το ίδιο λειτούργημα απονέμεται, αδιάφορα, και στον Ήφαιστο και στον Προμηθέα: άλλοτε ο ένας, άλλοτε ο άλλος ανοίγει με το τσεκούρι του το κεφάλι του Δία για να εξέλθει η θεά Αθηνά. Η ανάμνηση της αρχικής τους ομοιότητας διατηρήθηκε πιστά στην αττική λατρεία, όπως το μαρτυράει ο κοινός βωμός που τους είχε αφιερωθεί και η ένωση των απεικονίσεων τους στην ίδια βάση, στην Ακαδημία. Ο Ήφαιστος ως ο θεός της ουράνιας φωτιάς, έχει στενή συγγένεια με τον Προμηθέα μπορούμε να μας κάνει να υποθέσουμε πως ο τελευταίος είχε την ίδια σημασία, πριν περιοριστεί ο ρόλος του στο ρόλο του ευεργέτη των ανθρώπων, που τους φέρνει τη θεϊκή φλόγα. Το δέσιμο του Τιτάνα με αλυσίδες και η απελευθέρωση του είναι επομένως μυθολογικές εκφράσεις, που μας φαίνεται ότι πρέπει να εξηγηθούν με το θέαμα που παρουσιάζει τον ουρανό ως την προέλευση της φωτιάς. Όμως αυτές οι εκφράσεις εφαρμόζονταν και σε πολλά και διάφορα φαινόμενα όπως για παράδειγμα είτε με τον ήλιο δέσιμο τη νύχτα, του δεν ξαναβρίσκει τη λευτεριά του την αυγή, είτε με τον ήλιο που τον σκιάζει το σύννεφο, είτε ακόμα με τη φωτιά του κεραυνού, που ξεφεύγει από τα δεσμά της ουράνιας του φυλακής και έρχεται στην γη και μάλιστα αυτό το τελευταίο παράδειγμα μας φαίνεται ότι αποδίδει ικανοποιητικά όλες τις λεπτομέρειες του μύθου του Προμηθέα.

Για τους Έλληνες, ο Προμηθέας δεν είναι εγκληματίας. Στις σχέσεις του με τη γη, είναι, αντίθετα, ένα πνεύμα φιλικό της ανθρωπότητας (φιλόανθρωπος), που την ανύψωσε στον πολιτισμό, που την εμπύησε στη γνώση όλων των τεχνών: Αντίληψη που σ' αυτήν ο Αισχύλος έδωσε τις ωραίες αναπτύξεις που γνωρίζουμε. Με τη φωτιά, μια που υπήρξε το πρώτο όργανο της κοινωνικής καλλιέργειας, θα μπορούσαμε να πούμε πως το ανθρώπινο γένος άρχισε να βγαίνει απ' τη βαρβαρότητα και τη χοντροκοπιά του την αρχική, να ξεχωρίζει απ' τον κόσμο των ζώων, ώστε να ζει την δικιά του ζωή.

Φτάσαν επομένως οι άνθρωποι να προσδώσουν σ' αυτή την ανακάλυψη τις αρχές της πολυμήχανης και έξυπνης ανθρωπότητας, θεωρώντας το πρόσωπο που υπήρξε ο αυτουργός αυτής της ανακάλυψης σαν τον τύπο του πρώτου ανθρώπου.

Ο Προμηθέας ως ο δημιουργός τού ανθρώπου.

Κατά την παράδοση ο Προμηθέας είναι ο δημιουργός του ανθρώπου τον οποίο έπλασε από πηλό κατά συνέπεια ο Προμηθέας είναι κάτι περισσότερο απ' το αρχέτυπο του ανθρώπου, είναι ο γεννήτορας του. Συγκεκριμένα όπως ο Ήφαιστος να πλάθει την πρώτη γυναίκα και να της δίνει ζωή, το ίδιο κι ο Προμηθέας ζυμώνει το μουσκεμένο άργιλο και κάνει το κορμί του πρώτου άντρα.

Μετά τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, ο Δίας προστάζει τον Προμηθέα και την Αθηνά να δημιουργήσουν μια καινούργια ανθρώπινη γενιά από τη λάσπη που είχε κατακαθίσει στα νερά και, την εποχή του Παισανία, δείχναν ακόμα στη Φωκίδα τον πηλό που μεταχειρίστηκε ο τιτάνας Προμηθεύς.

Σε πολλά αρχαία ανάγλυφα βλέπουμε, πραγματικά, τον Προμηθέα να πλάθει το σώμα του ανθρώπου, είτε μονάχος είτε με τη βοήθεια της θεάς Αθηνάς.

Ο Αισχύλος αναφέρει ότι ο Προμηθέας γεννιέται από την Θέμιδα η οποία ως φαίνεται δεν είναι παρά μια άλλη μορφή της Γαίας . Ο Προμηθέας είναι λοιπόν το παιδί της Γης είναι ο αυτόχθονος άνθρωπος, που η παράδοση του παρουσιάζεται, με μερικές παραλλαγές, σ' όλες τις περιοχές της Ελλάδας.

Σύμφωνα με την ίδια ιδέα, είναι ο πατέρας του Δευκαλίωνα, που, για τους Βοιωτούς, ήταν ο προπάτορας του ανθρώπινου γένους· ή ο σύζυγος της Πύρρας, που του δίνει για γιό τον Έλληνα, τον πατέρα των Ελλήνων.

Ο Φορωνεύς, ένας άλλος Προμηθεύς

Η ελληνική μυθολογία δίνει τον ίδιο ρόλο και σ' ένα άλλο πρόσωπο θεϊκό, λιγότερο γνωστό από τον Προμηθέα, που ο θρύλος του προσφέρει μαζί με το θρύλο του Προμηθέα αξιοσημείωτες αναλογίες. Αυτό το πρόσωπο είναι ο Φορωνεύς, ήρωας ενός αρχαίου ποιήματος της «Φορωνίδος», που δυστυχώς χάθηκε. Ο θρύλος του είχε εντοπιστεί στην Αργολίδα, όπου έκαιγε στο βωμό του μια αδιάκοπη φλόγα, προορισμένη να θυμίζει, ότι ήταν ο εφευρέτης της φωτιάς .

Ο Φορωνεύς φίλος και αυτός των ανθρώπων, όπως ο Προμηθέας, τους είχε καλέσει σε όλα τα ευεργετήματα της κοινωνικής ζωής συγκεντρώνοντας τους σε μια πόλη που είχε το όνομα του. Λέγαν ακόμα, ότι υπήρξεν ο πρώτος άνθρωπος ή ο πατέρας των θνητών . Η γενεαλογία που του δίνει πατέρα τον ποταμόν Ίναχο θυμίζει εκείνη που κάνει να γεννιέται ο Τιτάνας από την Ωκεανίδα Κλυμένη. Αλλά ο Φορωνεύς είχε μητέρα τη νύμφη Μελία, καταγωγή, με σημασία, που τον ξεχωρίζει απ' τον Προμηθέα. Η Μελία, που το όνομα της αρκεί να το δείξει, είναι η προσωποποίηση του δέντρου με το ξύλο το λευκό, που οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν μελία, κατά τον Ησίοδο, οι άνθρωποι της εποχής του χαλκού, και που είναι στους Έλληνες, εκείνο το ουράνιο δέντρο το κοινό σ' όλες τις χρήσεις. Αυτό το δέντρο είχε ένα κλαδί φλογισμένο από κεραυνό. Ένα θεϊκό πουλί, που φώλιαζε στα κλαδιά του, έκλεβε τούτο το κλαδί και τόφερνε με το ράμφος του στην γη.

2. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ

Ο Προμηθεύς της ελληνικής παραδόσεως αναφέρεται, όπως είδαμε, τόσο ως ο ευεργέτης του ανθρώπου όσο και ως ο δημιουργός του ανθρώπου. Τις αυτές εκδοχές του μύθου του Προμηθέως θα προσπαθήσουμε να τις ερμηνεύσουμε παρακάτω σύμφωνα με την ιδιαίτερη παράδοση της στοάς μας. Πέραν αυτών πρέπει να αναφερθεί ότι ο κάθε Μυσταγωγός είναι ένας Προμηθεύς ο οποίος φέρει το Φως της μυσταγωγικής γνώσεως εις τους ανθρώπους ώστε να επαναστατήσει κατά του ιδίου του σκότους και κατά της τυραννίας η οποία προέρχεται από το κοινωνικό του περιβάλλον συνεπώς και ο κάθε επαναστάτης κατά της τυραννίας είναι και αυτός ένας Προμηθεύς.

Τέλος Προμηθεύς είναι και ο Φυσικός Νόμος ο οποίος συντελεί εις την πρόοδο και εξέλιξη της εμβίου ζωής εις το γήινο περιβάλλον.

Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινισθεί ότι το πυρ, το οποίο είναι ταυτόχρονη εκδήλωση φωτός και θερμότητας, αλλά και γενικά οι φυσικοί νόμοι είναι εκδηλώσεις αυτών τούτων των ουσιών του Σύμπαντος και οι οντότητες του πνευματικού κόσμου, αυτές που οι Έλληνες ονομάζουν θεούς, έχουν αναθέσει σε ορισμένες πνευματικές οντότητες τον χειρισμό αυτών των φυσικών δυνάμεων ώστε να

εμφορεύουν επ' αυτών και να επιβοηθούν άλλες οντότητες χαμηλότερου επιπέδου εις την εξελικτικής τους πορεία.

Ο Προμηθέας ως μυσταγωγός

Οι διδάξαντες τον τρόπον της ανεπίξεως του ανθρώπου και της κατανοήσεως υπ' αυτού των θείων αληθειών, οι οποίες περιβάλουν την μορφή του ως και των δικαιωμάτων, τα οποία έχει επί της φύσεως είναι οι καταγαγόντες τα Μυστήρια Μυσταγωγοί και συμβολίσαντες την αλήθεια και την διδασκαλία αυτής. Ούτοι είναι οι τέλειες συνειδήσεις της Φύσεως οι οποίες ενωτίστηκαν τας θείας αυτής λειτουργίας και αφομοιώθηκαν εις την μεγάλη αυτής δράσιν. Οι συνειδήσεις αυτές είναι αι πηγαί πάσης γνώσεως. Αι τέλειαι αυταί συνειδήσεις κατιδούσαι τους τρόπους της ανεπίξεως των δυνάμεων της Φύσεως και της ανθρωπίνης μορφής επί τη βάσει τούτων καθώρισαν σύστημα μύσεως της ανθρωπίνης προσωπικότητος όπως διδαχθή δι' αυτής περί της αξίας της ίδιας μορφής της.

Συνεπώς ο μυσταγωγός-Προμηθεύς είναι το ελεύθερο πνεύμα το οποίον προκειμένου να βοηθήσει τον άνθρωπον όπως ενωτισθή τας θείας περί της Φύσεως αληθείας και γνωρίσει τον τρόπον οδεύσεων των εις θειοτέρους κόσμους εδέχθη να ενσαρκωθή εις το ανθρώπινον επίπεδον και να φέρει προς αυτούς το Φως της μυστηριακής γνώσεως. Όμως εδεσμεύθη εις το γήινο περιβάλλον και απαιτήθη η παρέμβασις ενός Ήρωος (εν προκειμένω του Ηρακλέους, υιού του Διός) ίνα ελευθερωθή εξ αυτού.

Προμηθείς-μυσταγωγοί, υπήρξαν και ο θείος Ορφεύς και ο θείος Πυθαγόρας και άλλοι μεγάλοι μύστες της ανθρωπότητος, οι οποίοι έφεραν και προσέφεραν το πνευματικό φως των, υπό την μορφήν Ολυμπίου πνευματικού πυρός, ως πνευματικήν δωρεάν εις τους μεμυημένους.

Αλλά αι θείαι αλήθειαι και αι μεγάλαι ιδέαι δεν ήτο δυνατόν να εισέλθωσιν εις τας μικράς των ανθρώπων διανοίας και διά τούτο τα Μυστήρια εχωρίσθησαν εις βαθμούς, όπως παρέξωσιν εις τον εν σκοτία άνθρωπον ολίγον κατ' ολίγον φως ώστε να επαναστατήση κατά του ιδίου του σκότους.

Ο Προμηθεύς ως πρώτος επαναστάτης κατά της τυραννίας των τιτάνων

Προμηθεύς στην προκειμένη περίπτωση είναι και ο άνθρωπος εκείνος ο οποίος πρώτος έφτασε εις την θείαν αντίληψιν και εξανέστη κατά των αυθαιρεσιών και των καταπιέσεων των τυράννων του γήινου περιβάλλοντος υποδείξας άμα διά της μεταδόσεως του φωτός του, ότι το διαχωρίζεσθαι εις τάξεις την ανθρωπότητα αποτελεί την πρώτην ύβριν του ανθρώπου κατά της ίδιας μορφής του και την πρώτην αχαριστίαν προς την μητέρα του Φύσιν.

Όμως εν τη προσπαθεία του να εξεγείρη τους ανθρώπους κατά της τυραννίας των κρατούντων τας τύχας του εδεσμεύθει εις το ανθρώπινον επίπεδον και εχρειάσθει η παρέμβασις του ήρωος Ηρακλή προκειμένου να αποδευσμευτεί και επανέλθει εις τους χώρους των αθανάτων πνευμάτων.

Ο Προμηθέας ως Ηλιακός Λόγος

Κατά τον μύθο ο Προμηθεύς (προ-μήτις) έκλεψε το Πνευματικό Πυρ από τον πνευματικό Όλυμπο και το έδωσε στον πλέον εξελιγμένο ζωικό οργανισμό της Γης, τον άνθρωπο, ώστε να αποτελέσει τον νέο του Συνδετικό Λόγο. Το γεγονός αυτό

εγένετο ως εξής: Ο δημιουργικός Αιθέρας του περιβάλλοντος της μητρός μας Γης εδέχθη την περίπτυξη Πνευματικού Πυρός (εικονιζόμενου ως Προμηθεύς) υψηλοτάτης δυναμικότητας εις στιγμήν κατά την οποίαν αι αστρολογικά συνθήκαι ενεφάνισαν ευνοϊκούς όρους. Αυτό το πνευματικό πυρ επηρέασε τον αιθέρα του γήινου περιβάλλοντος και μετεφέρθη ως μεταμορφωτικός λόγος εις το πλέον εξελιγμένο ον της Γης, τον άνθρωπο, επέδρασεν επί του συνδεδετικού του λόγου και ούτω του έδωσε την δυνατότητα να εκδηλώσει την Λογικήν Νόησιν. Αυτό συνιστά την διαφορά του ανθρώπου από τα άλλα ζώα διότι απετέλεσε την εκδήλωση της Λογικής Νόησεως. Εις την προκειμένην περίπτωσιν έπλασε τον πρωτόγονο ανθρώπινο οργανισμό διότι εγένετο η αντικατάστασις του Επιμηθέα, συνδεδετικού λόγου του ζώου-ανθρώπου, από τον Προμηθέα, συνδεδετικού λόγου ηλιακής ενεργητικής δυνάμεως και συμβολίζει την μετάδοση της νοητικής ενεργητικότητας του εις τον συνδεδετικόν λόγον της ψυχής του ζώου και την μεταμόρφωση της ένστικτώδικης νοήσεως του, εις την λογική νόηση η οποία χαρακτηρίζει τον άνθρωπο.

Εν προκειμένω δεν πρέπει να διαφεύγη της προσοχής ημών ότι η λέξις «προμηθεύς» παραγόμενη από τις λέξεις ΠΡΟ και ΜΗΤΙΣ (λογική νόησις) σημαίνει πρόνοηση ή πρόνοια προς τον άνθρωπον.

Οι συντελεστές της εμφανίσεως του ανθρώπου.

Η δημιουργία του ανθρώπου, αναφέρει η παράδοσις, εγένετο με την σύμπραξη του Προμηθέως, της Θεάς Αθηνάς και του Θεού Ηφαίστου ως εξής:

Ο Θεός Ηφαίστος, ως το υλικόν πυρ έδωσε εις την ανθρωπίνην υπόστασιν τον κατάλληλον οργανισμόν.

Ο Προμηθεύς, ως φορέας του Ηλιακού Πνευματικού Πυρός υψηλοτάτης δυναμικότητας, το οποίο έφερε εις το γήινο περιβάλλον και επέδρασεν επί του συνδεδετικού λόγου του πλέον εξελιγμένου όντος της Γης, τον άνθρωπο με αποτέλεσμα να εκδηλώσει την Λογικήν Νόησιν.

Η Θεά Αθηνά, ως η εκδήλωσις εις την Φύσιν της νοητικής δυνάμεως του πατρός της Διός έδωσεν, εις τον εκδηλώσαντα την λογικήν νόησιν άνθρωπον την νοητικήν δύναμιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ας χαιρετίσωμεν πρώτον τον Ήλιον, ο οποίος με τας θερμάς ακτίνας του φωτός του επηρεάζει τόσον τα δημιουργήματα της μητρός Γης, όσον και τας ανθρωπίνους ψυχάς, όπως εκδηλώνούν αφθονώτερον τα συναισθήματά των, την αγάπην των και την λατρείαν των προς τους Θείους νόμους της Φύσεως, τους συντρέχοντας εις την πρόοδον και την διατήρησιν του είναι των. Αι θερμαί ακτίνες του συμβάλλουν εις την ωρίμανσιν των καρπών της Γης, εκ των οποίων αντλούμεν πλουσίως την δύναμιν των στοιχείων και του χυμού των, προς λειτουργίαν της οργανικής μας φύσεως και εις την δημιουργίαν και εκδήλωσιν του ανθρωπίνου πνεύματος. Διότι, άνευ της επιδράσεώς των, τόσον η διανόησις όσον και η λειτουργία του πνεύματός μας, θα εστερούντο του μέσου της ενεργείας των.

Η λειτουργία του πνεύματος και τα όργανα της διανοήσεώς του δεν θα ήτο δυνατόν να συντελεσθούν. Η λειτουργία των αισθήσεων θα ήτο λανθάνουσα εις την ουσίαν του πνεύματος, το οποίον δεν θα είχεν όργανον εκδηλώσεως. Ο ανθρωπίνος οργανισμός δεν θα εδημιουργείτο άνευ της παροχής των ενεργειών του Φωτός επί της φυτικής ουσίας.

Κατά τους αρχαίους μύστας το Φως του Ηλίου όχι μόνον συντρέχει εις την οργάνωσιν των μορφών μας, αλλά δι' αυτού παρέχεται προς το πνεύμα μας ό,τι απαιτείται δια να εκδηλώσει τας λειτουργίας του και να δώσει προς αυτάς την έννοιαν των ιδιοτήτων με τας οποίας το διακρίνομεν. Ούτω αι ψυχικαί λειτουργίαι, ως συνήθως τας αποκαλούμεν, είναι αποτέλεσμα προερχόμενον εκ του πνεύματός μας τη συνδρομή του Φωτός του Ηλίου.

Αι ιδέαι, τα αισθήματα και τα συναισθήματα της ανθρωπίνης υπάρξεως είναι εκδηλώσεις του πνεύματος, ελθούσαι εις το είναι του εγώ μας δια της επιδράσεως του Φωτός του Ηλίου επί των οργάνων μας και δι' αυτών επί της ουσίας του πνεύματός μας. Αν τούτο δεν είναι αληθές, ο σκοπός της θαυμασίας οργανώσεως των μορφών της Φύσεως παραμένει ακατανόητος. Διότι, εάν αι μορφαί της Φύσεως δεν επιδιώκουν να καταστήσουν ενεργόν το πνεύμα της δια να αποκτήσει οντότητα, είναι αδύνατον να κατανοήσωμεν τας σχέσεις της ουσίας της Φύσεως προς το πνεύμα της. Είναι αδύνατος η κατανόησις της συνεργασίας των.

Οι αρχαίοι μύσται και κατά παράδοσιν οι νεώτεροι, εώρταζον δι' ειδικών τελετών όχι μόνον την συνεργασίαν του πνεύματος μετά της ουσίας της Φύσεως, αλλά και απέδιδον συγχρόνως και λατρείαν προς τον Θεόν. Διότι επίστευον, ότι το Ηλιακόν Φως είναι η ζωηροτέρα εκδήλωσις της ουσίας του Θεού, δεδομένου ότι δεν ηδύνατο να εννοήσουν πνευματικήν λειτουργίαν και μορφικόν κόσμον απουσία των ιδιοτήτων της ουσίας του Θεού.

Το Φως προκαλεί την εμφάνισιν και τας ενεργείας πάντων. Η δε διαφορετική ανά τους κόσμους έντασις των ακτίνων του διακανονίζει τους τρόπους της λειτουργίας των. Και κατά τας δοξασίας των αρχαίων μυστών εις τας διαφορετικάς αυτάς λειτουργίας οφείλεται και ο χωρισμός των ζωικών μορφικών πλασμάτων εις άρρενα και θήλεα, ίνα δι' αυτών η ψυχή του κόσμου ανέρχεται εις υψηλότερα επίπεδα προόδου.

Το γεγονός τούτο εθεωρείτο υπό των μυστών σπουδαιότατον και βαθέως εσπουδά-ζετο. Ιδιαίτερος εμελετώντο τα φαινόμενα και τα αίτια εις τα οποία οφείλομεν την υπαρξίν μας. Προς τούτοις απένεμον σεβασμόν και προς τας ιεράς πράξεις της Φύσεως, Αι οποίαι παρέχουν εις το πνεύμα το μέσον της λειτουργίας των δυνάμεών του.

Δια τον ημέτερον κόσμον, με μίαν λέξιν, το Φως του Ηλίου είναι η αστείρευτος πηγή από την οποίαν αντλεί ούτος τα μέσα της ζωής και της προόδου του.

Ο ιδρυτής της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας, ως γνωρίζω τουλάχιστον εγώ, είναι άγνωστος. Το γεγονός τούτο απομακρύνει πάντα οπαδόν της από προσωπολατρείας και την καθιστά διαφορετικήν από τας άλλας θρησκείας παλαιότερων και νεωτέρων εποχών.

Η Ελληνική θρησκεία εν τω συνόλω της αποτελεί ένα μεγαλόρρημα. Απασχολείται επιμελώς όχι μόνον με το πνεύμα και με τας λειτουργίας αυτού, αλλά και με την Φύσιν και με την δημιουργίαν των κόσμων. Αι έννοιαι της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας αι αποκαλύπτουσαι δι' αλληγορικών παραστάσεων την ύπαρξιν, την γενεαλογίαν, το φύλον, τας ιδιότητας, τας σχέσεις και αντιθέσεις των Θεών, παρέχουν πλήρη και λεπτομερή απεικόνισιν των σταθμών της εξελισσομένης κατά τους Θείους νόμους ουσίας της Φύσεως, εκ της οποίας έρχεται εις το είναι της ενεργείας του το πνεύμα αυτής. Αποκαλύπτουν τα τελούμενα εν τω κόσμω ημών υπό της πνευματικής φύσεως των όντων. Παρουσιάζουν την προς τα πρόσω εξέλιξιν του ανθρωπίνου πνεύματος, το οποίον τείνει να ανέλθει εις θειότερους κόσμους.

Αι έννοιαι αυταί αναφέρονται περισσότερο εις τα θέματα της πνευματικής φύσεως, διότι την πνευματικήν φύσιν πρέπει να γνωρίζει καλώς ο άνθρωπος. Αλλά δια να κατανοηθεί αύτη, πρέπει να μελετηθεί πρότερον η όλη Φύσις και οι λειτουργούντες νόμοι της, διότι, ως αφίνει η Ελληνική Θρησκεία να υπονοηθεί, η πνευματική ζωή εκδηλούται και ενεργεί δια των οργανικών μορφών της Φύσεως, ο δε νοητικός κόσμος είναι απόρροια του φυσικού κόσμου, και αποτέλεσμα αμφοτέρων είναι ο κόσμος των Θεών.

Η τοιαύτη συνοχή των εννοιών καταπλήσσει το πνεύμα του ελικρινώς και ελευθέρως ερευνώντος την αρχαίαν Ελληνικήν Θρησκείαν.

Αλλά περισσότερο καταπλήσσει τον νουν του ανθρώπου ο τρόπος της διατυπώσεως της δι' αλληγορικών εικόνων και συμβόλων.

Διότι δια του τρόπου αυτού παρέμεινε και θα παραμείνει πάντοτε άθικτος από τον χρόνον, την αμάθειαν και τον εγωισμόν.

Η παράδοσις περί της γεννήσεως της Θεάς της Σοφίας, δεν διεφθάρη ποτέ. Η αλληγορική εικόν των σχέσεων του Θεού Άρεως και της Αφροδίτης, η παρουσιάζουσα την γέννησιν του Έρωτος και της Αρμονίας, παρέμεινε μέχρι σήμερον αμετάβλητος, παρ' όλην την ειρωνείαν την οποίαν υπέστη εκ των ανθρώπων πάσης εποχής. Αι πλήρεις μεγάλων εννοιών αλληγορίαι, αι αναφερόμεναι εις τας εκ του Ουρανού καθόδους και μεταμορφώσεις του Θεού Διός, ως και εις τας σχέσεις του προς τας Νύμφας της Γης – τας αγνάς ψυχάς -διετηρήθησαν άρτια και εμπνέουν την επιθυμίαν εις το ελευθέρως ενεργούν ανθρώπινον πνεύμα όπως ανέρχεται και συλλαμβάνει τους αληθείς δεσμούς της ψυχής των όντων και του Ηλιακού Φωτός. Τους δεσμούς τους συντελούντας εις την απελευθέρωσιν της ανθρωπίνης ψυχης εκ των παθών, τα οποία της εδημιούργησαν αι σκοτειναί επιδράσεις του καθαρώς υλικού κόσμου.

Πάσαι αι αλληγορικάι εικόνες της Ελληνικής Θρησκείας περικλείουν πλούτον ιδεών αι οποίοι είναι ικαναί να καταστήσουν το πνεύμα του κατανοούντος αυτάς, σοφόν. Αλλά η ερμηνεία των είναι εμπιστευμένη μόνον εις τους μεμνημένους πάσης εποχής.

Τα Ελληνικά μυστήρια απησχολούντο κυρίως με την ερμηνείαν των παραδόσεων της Ελληνικής Θρησκείας μετά της οποίας ευρίσκοντο εις στενοτάτας σχέσεις, ενώ ο αμύητος κόσμος είχεν συγκεχυμένην αντίληψιν περί αυτών. Αφ' ης όμως στιγμής τα Μυστήρια ελειτούργουν υπό την πίεσιν των μη μεμνημένων ιθυντόρων της Ελληνικής Εθνότητος, οι ιερείς των μυστηριακών σκηνωμάτων διέκοψαν τον μετά της πραγματικής αληθείας σύνδεσμόν των. Και από τότε ήρχισεν και η πτώσις του πνεύματος και του αληθούς πολιτισμού της Ελληνικής Ψυχής.

Αλλά μεταξύ των πρώτων συντελεστών της παρακμής υπήρξαν και οι ερμηνευταί της ιδεολογίας της Ελληνικής Θρησκείας, οι έξω των μυστηρίων εργασθέντες. Διότι δεν ηδυνήθησαν ούτοι να εννοήσουν τας υπερόχους πνευματικής ιδιότητος του εξελιχθέντος πνεύματος των Θεών της Ελληνικής Θρησκείας, διότι δεν αντελήφθησαν την τελουμένην επιμιξίαν μεταξύ των φωτεινών ακτίνων του Ηλίου και των ανθρωπίνων πλασμάτων. Πρωτίστως όμως δεν ηδυνήθησαν να μάθουν, ότι εκάστη αλληγορική εικόν δεν αναφέρεται μόνον εις τα πραγματικά της ανθρωπίνης υπάρξεως γεγονότα, αλλά και εις τα μορφικά καθ' όλου πλάσματα της Φύσεως και εις τας πνευματικές ιδιότητας των Θεών. Η δε αδυναμία αύτη οδήγησεν τους παρερμηνευτάς της Ελληνικής Θρησκείας στην διατύπωσιν σκέψεων αυτόχρημα ακολάστων.

Εσχημάτισαν μεταξύ άλλων την αντίληψιν, οτι αι σχέσεις των Θεών προς τους ανθρώπους αποτελούν αδυναμίας ψυχικάς και πνευματικάς και ούτω απέδωσαν εις τους Θεούς, ανθρώπινα ελαπώματα ανάλογα προς την ηθικήν αυτών κατάστασιν. Αλλά η ύπαρξις αδυναμιών παρεμποδίζει την νόησιν και την ηθικήν δύναμιν να λειτουργήσουν κανονικώς και να καλιερνήσουν την υλικήν υπαρξιν κατά τους Θείους νόμους, τους συντρέχοντας την πνευματικήν και ψυχικήν εξέλιξιν των όντων.